

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Poincanard, Jean.; oversat af H. Hansen ;
besørget udgivet af Emil Rasmussen.

Titel | Title:

Barbarkvinder : et fransk Øjensvidnes
Afsøringer af haarrejsende tyske Tilstande

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : Nordiske Forfatteres Forlag, 1917

Fysiske størrelse | Physical extent:

205 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Verdenskrigen

8°

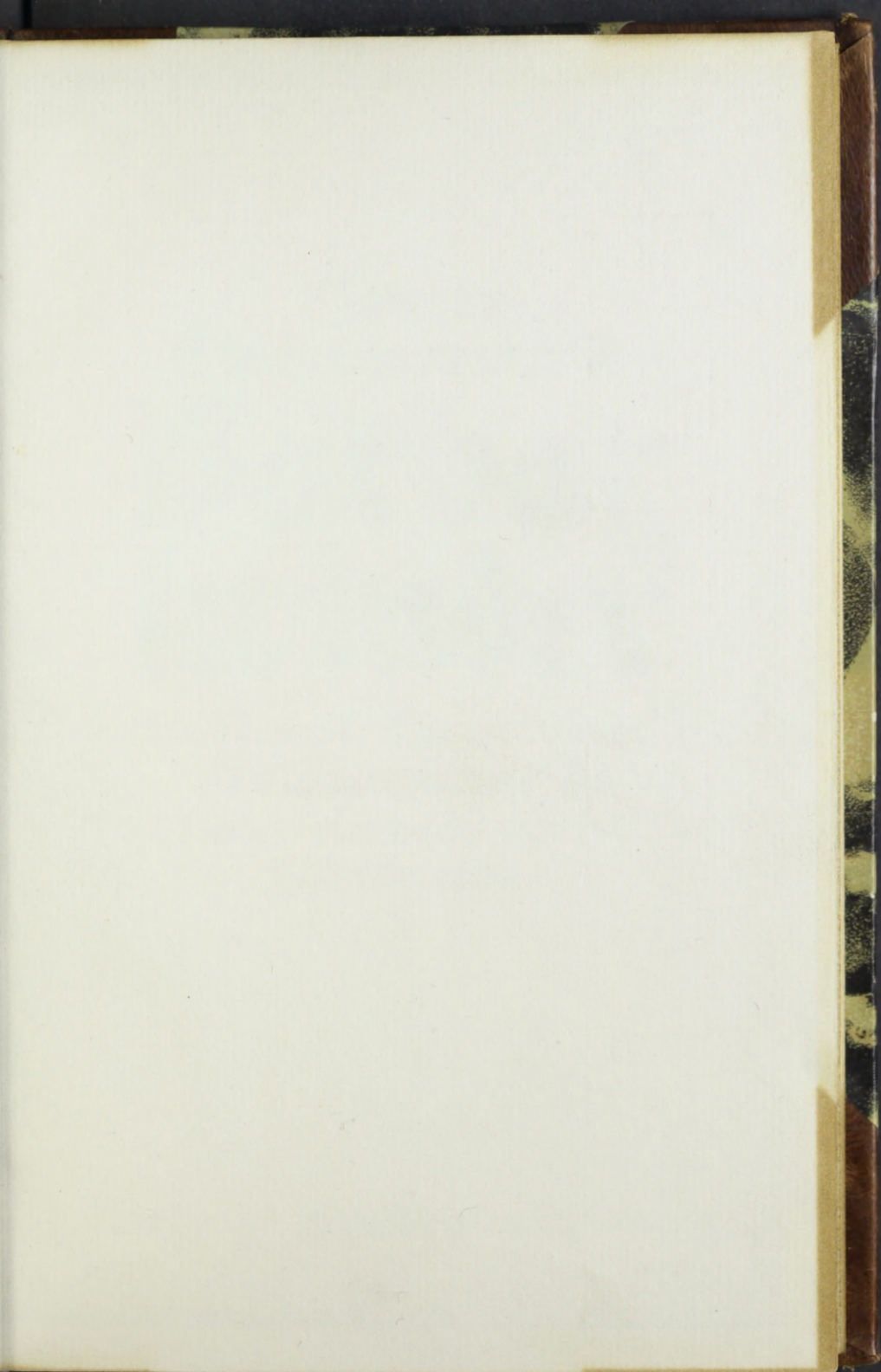
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

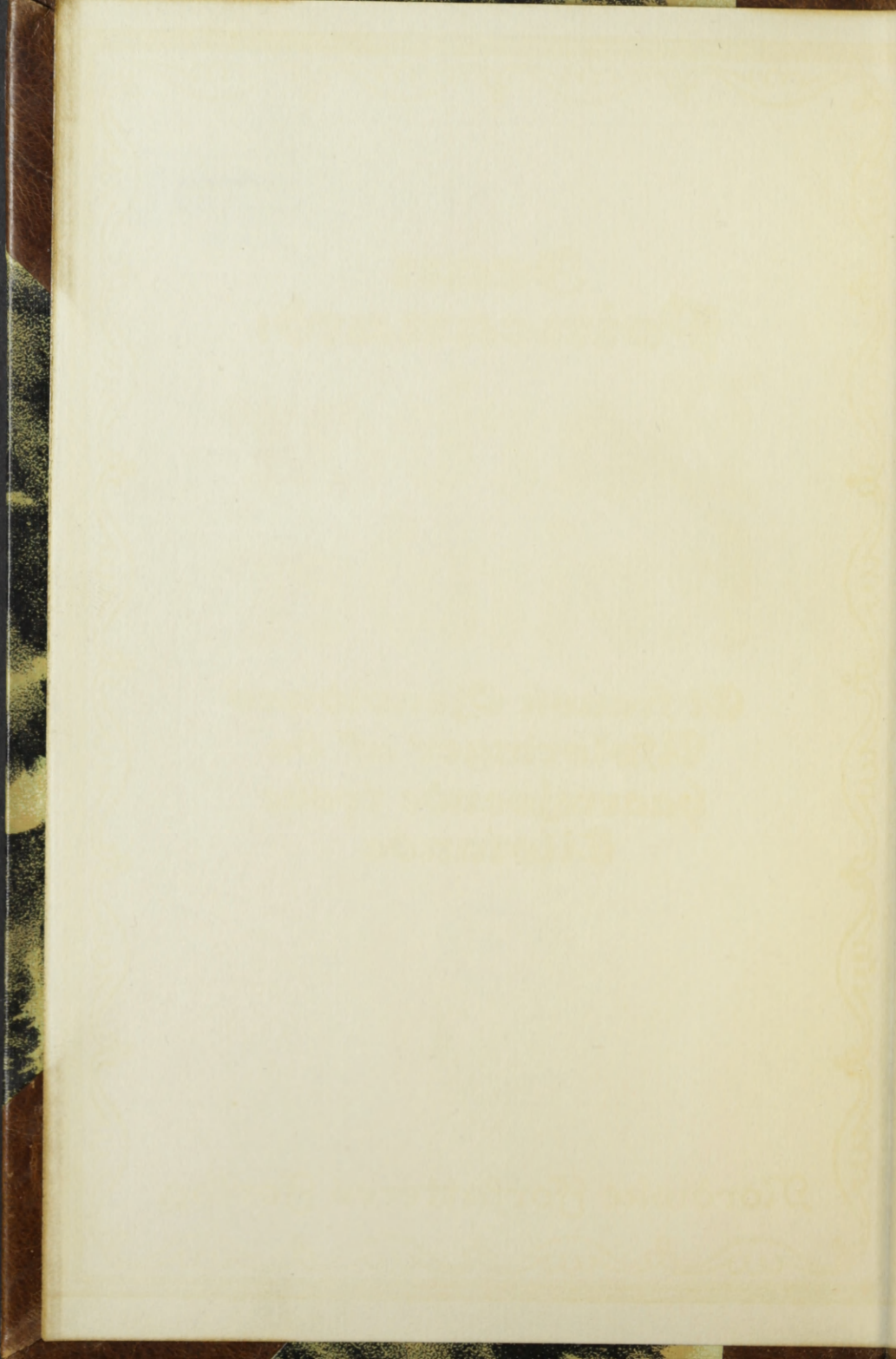

130019381480

0459

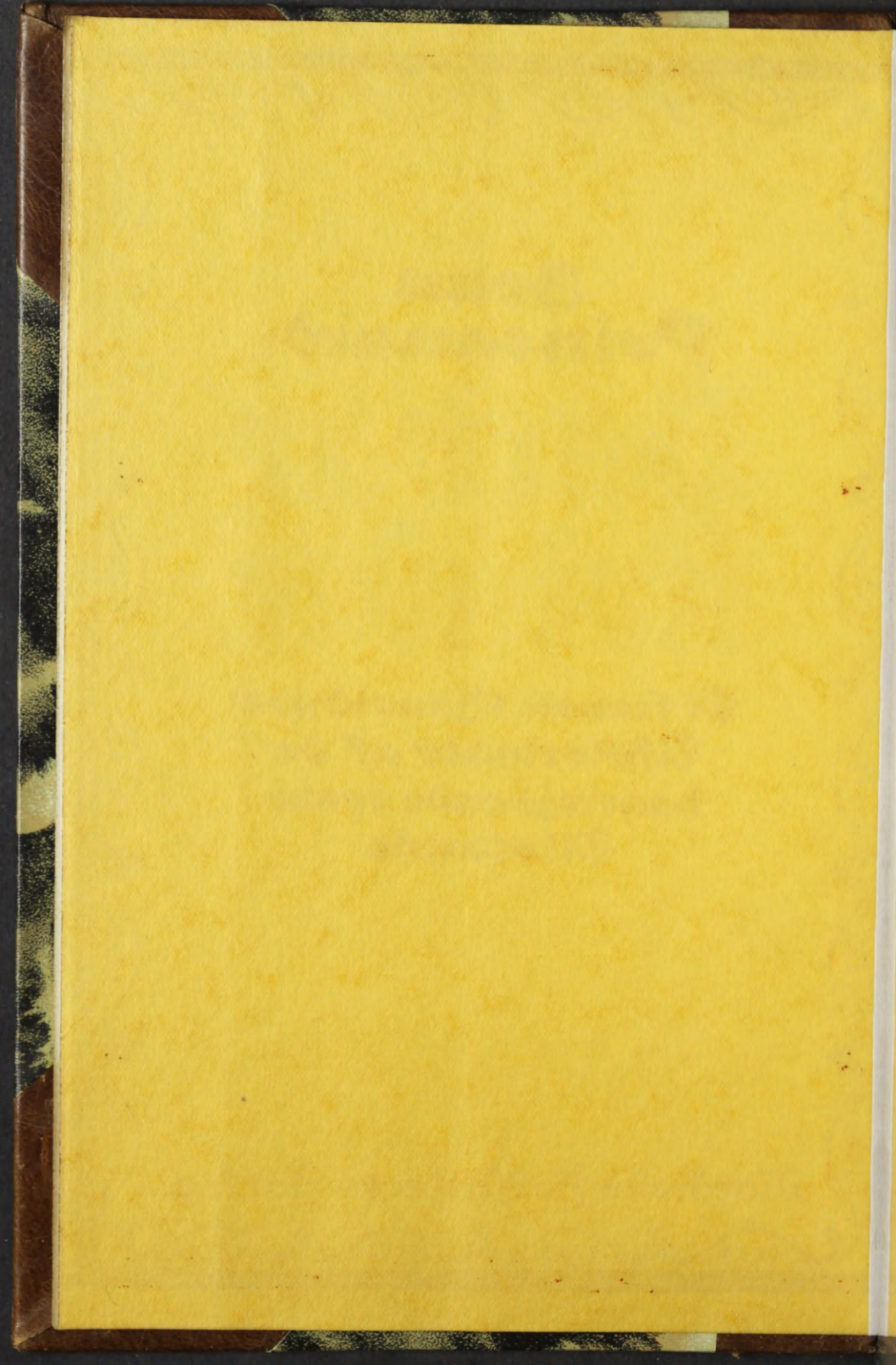

Jean
Poincarard:

Barbar kvinder

Et fransk Ojenvidnes
Ufsørlinger af de
haarreisende tyske
Tilstande

Nordiske Forfatteres Forlag

BARBARKVINDER

À mon ami Johannes Jørgensen

Jean Poincaré:

Barbarkvinder

*Et fransk Øjenvidnes Afsløringer af
haarrejsende tyske Tilstande*

Oversat af H. Hansen

Besørget udgivet af Dr. Emil Rasmussen

6917. 22757^m

NORDISKE FORFATTERES FORLAG
København 1917

— Har De maaske Lyst at kysse en
prøjsisk Sekondlieutenant i Rumpen, Hr.
Professor?

— Nej, Hr. Hofjægermester!

— Ser vi det, Hr. Professor — —
og netop der ligger Hunden begravet!!

FORORD

Her er *Bogen* om den tyske »Kultur«!
Skamstøtten over Barbarernes »Kultur«!

Disse *haarejsende Øjenvidne-Beretningen* af den geniale franske Forfatter og Journalist M. Jean Poincard vil sprede Forfærdelse ud over den vide Jord — Offentliggørelsen vil rimeligvis begynde samtidig i »Times«, »Le Temps«, »Corriere della sera« og »New York Herald«.

Hvad man hidtil har maattet søge spredt omkring i Ententens og den neutrale Presse, er her samlet til en rystende Enhed, fremtræder med hele den bitre Selvoplevelses gediegne Friskhed og Farve.

Helt ny er *Afsløringen* af de *uhyggelige Metoder*, den tyske Regering er slaaet ind paa for at fremme det uddøende Folks *Formering*, samt dens *Kamp mod Revolutionen* i en *Kvindeverden*, der er gjort hysterisk under det frygtelige Savn af Mændene.

Trods al Aarvaagenhed er det lykkedes at smugle Manuskriftet over den tyske Grænse, men M. Jean Poincard har, som vi netop erfarer, maattet bøde for sin ægte franske *Sanddrøhed* med sit unge Liv.

Enhver god dansk Kvinde vil sukke hen over hans friske Grav:

Requiescat in pace!

OVERS.

DET STORE FANGEROV.

Jeg havde kæmpet ved Marne hin store Dag i September, havde — det vover jeg at sige uden Pral — bidraget mit til at vende Lykken for de franske Vaaben.

Men da Solen gik ned, laa jeg saaret og blodig i det gule Sand, saaret næsten i Hjærtet —.

Jeg laa og tænkte paa min Mor og paa en lille Minette ved Navn Suzanne — — —

Kammeraterne sprang hen over mit levende Lig, men idet de genkendte mig, blev de staaende et Par Sekunder, tørrede en Taare af Kinden og mumlede: Løven fra Belfort!

Saa følger et stort Mørke, et tomt Rum, Nirvana — —

Da jeg atter slog Øjnene op i Livet, var det blevet November. Og ak! jeg befandt mig i Fangelejren ved Schleissheim, et Par Mil Nord for München.

Mit Selskab var Russere, Australiere, Indere, Negere, Urangutanger, hvide og kulørte Englændere foruden en Række andre zoologiske Seværdigheder, som man ellers kun plejer at beglo i Telte paa Markeder mod Entré.

Rædslerne i Bochernes Fangelejre er daglig skildrede i Ententens Blade, dog endnu aldrig fyldestgørende.*)

Straks ved vor Ankomst blev der overrakt os forpestet

*) Det lader sig overhovedet ikke gøre, da det stiller saadanne Krav til den menneskelige Fantasi, at endog en Futurist i en Brand-Delirium kun vilde naa til en ganske bleg Anelse om selve Grundstemningen.

Overs.s Anm.

Konfekt, der paaførte os alle uden Undtagelse Kolera, Tyfus, Dysenteri og Kopper.

Et Hospital fandtes naturligvis ikke og var for saa vidt ogsaa overflødigt, som hele Lejren dog kun var et eneste kolossalt Hospital.

Vore Opholdsrum var forhenværende Kostalde, som ikke var blevne magede, end sige hvidtede eller desinficerede, lige siden Køerne blev drevne i Døden.

I Stalde, som havde givet Plads for tredive Køer, laa vi nu 3000 dødsyge Kolerafanger med Tyfus, Kopper og Dysenteri. Vort Leje var raadden, stinkende Halm, som aldrig blev skiftet. Bag ved Staldene var der gravet en aaben Latrinkule, men som bekendt er Vitsen ved Kolera just den, at man aldrig naar ud paa rette Sted i rette Tid. Ens Naboer heller ikke. Det gjorde, at Luften efterhaanden med et mildt Ord blev noget indelukket.

Og ikke mildnede det Sygdommens Kvaler, at man efterhaanden med velberaad Hu paaførte os den nydeligste Prøvekollektion af saavel Hoved- som Klædelus, Lopper, Vækketøj og Kakkerlakker. Lusene især var saa talrige, at de mange Steder hang ned fra Loftet ligesom Bisværme i Klumper, der var større end en voksen Mands Hoved, og jeg har set Vækkemadammer af Størrelse som Pindsvin.

Paa Loftet over vore Hoveder og under Gulvet, hvor vi laa, var der et ustandseligt Jag af Mus, Rotter, Muldvarpe og Maarkatte, som hindrede os i nogensinde at faa Blund i Øjnene.

Læger eller Sygeplejersker fandtes naturligvis ikke, og Tyskland var for længe siden udgaaet for Lægemedler, men Bochneres Maal var jo heller ikke at helbrede os, men tværtimod at se vor Ende med det Vons.

Der blev slængt lidt muggent Brød ind til os, det gjorde der, men det var slet ikke det, vi begærede. Vor eneste Bøn var at maatte flytte den Sump af Uhumskhed, hvori vi langsomt druknede. Men nej! Vi var afskaarne fra Verden ved

et Pigtraadshegn med Stærkstrømsledning. At drukne i vort eget Skarn var den raffinerede Død, der Kaiser havde tiltænkt os.

Naturligvis døde vi som Fluer, og de blaasorte Lig blev liggende og stinke, saa Landluften i vore Stalde efterhaanden hverken var frisk eller nervestyrkende. Hvad vi kunde, var nu og da at begrave nogle af de altfor stinkende Lig i Latrinkulen.

Alt dette var dog kun Smaating.

Nej, det, som gjorde Tilstanden virkelig uudholdelig, var den systematiske Forhaanelse, vi var Genstand for.

Hver Morgen blev Englænderne opstillede Ansigt til Ansigt med Inderne, og vi Franskmænd blev stillede vis-à-vis en Bande Negerpak. Derpaa sagde en eller anden grinende Boche til disse vilde Bæster: »Jeg har den Ære at forestille Jer de ædle Forkæmpere for Folkenes Frihed og Nationaliteternes Ret. Og læg vel Mærke til og glem det ikke, at det er til Jeres eget Bedste, de lader Jer slagte.«

Derefter blev alle Franskmænd, Englændere og Russere opstillede i lange Geledder, hvorpaa en Underofficer gik ned langs Fronten og slog et vist Antal Tænder ind i Munden paa hver af dem.

Udenfor Pigtraadshegnet stod som Regel en Irlænder og raabte ind til Englænderne: »Saadan har I behandlet os i over syvhundrede Aar!« Og Ret havde han jo, Skarnet!

Afslutningen paa disse Morgenøvelser var, at hver enkelt civiliseret Fange maatte kysse en Underofficer, som repræsenterede den preussiske Militarisme, paa hans blottede podiciscimus.*)

De, som undslog sig for denne utaalelige Hyldest af

*) Det støder Oversætterens maaske noget pedantiske Sprog-sands at en dannet Mand som Hr. Poincanard kan give sig til at gradbøje Substantiver. Tyskerne siger nok: „Was sich nicht biegen will, muss brechen“, men det er Løgn, som alt andet, hvad der kommer fra Berlin. En Podex kan hverken bøjes eller brækkes.

Bochernes Molok, blev først afklædte og piskede til Blods, derpaa hængt i de nærmeste Skove.

Hver Morgen vakte larmende Fugleskrig os op af vor korte Feberdøs. Saa vidste vi Besked. Talløse Flokke af forhungrede Ravne, Krager og Gribbe indviede Dagen med en splendid Frokost paa de Tusinder af elendige Fanger, som hang og dinglede i alle Egnens Skove.

Hvilken Dag og Time vilde de hugge Øjnene ud paa den sidste af os?

Saaledes omtrent laa Forholdene hin kolde Novemberdag, da alle Münchens Kvinder var stormede til Schleissheim under Paaskud af at overvære en stor Aëroplanopvisning paa Flyvepladsen hinsides det store kongelige Slot og den tilhørende Park.

Disse vilde Barbarkvinder havde allerede længe mindet os om deres Tilværelse.

Ad de ubegribeligste, lønlige Veje havde de sendt os hvidglødende Elskovsbreve ind i Lejren, og i disse Epistler bad de os fatte Mod: der vilde komme en Dag, hvor de udfriede os af alle vore Trængsler. De gav Fanden i Militarismen! De forstod og elskede os! Deres Feltraab var: Fred og Amour!

Vi forstod jo de armes skrækelige Lod: de var ubemandede! Bortset fra Drengene var det kun Mumleoldinge og benløse Invalider, som endnu vankede iblandt dem. Resten havde vi og Dampvalsen forlængst pulveriseret.

Alligevel maatte vi betragte deres Kærlighedserklæringer som Lokkespioners plumpe Forsøg paa at narre os i en frygtelig Fælde. Med mindre de da ligefrem var slagne af erotisk Vanvid. Imidlertid skulde vi snart faa en Slags højere Mening om disse forunderlige Vampyrer.

Det viste sig, at deres Horder ingenlunde var rejst pænt hjem til München igen efter Flyveopvisningen. De trak sig kun tilbage til Slotsparken og Omegnens Skove, hvor de i Smug oppebiede Mørkets Frembrud.

Midt om Natten vækkes vi af et øredøvende Krigsbrøl af den Slags, der vælter Mure. Luften skælver af Sprængminer og Haandgranater. Soldatereder og Kvindehyl blander sig i satanisk Forvirring. Kort sagt: det er Verdens Ende.

Saa mange af os, som endnu kan staa paa Benene, hovedsagelig Negere og Urangutanger, som de mest modstandsdygtige, bryder ud af Staldene.

Og hvad ser vi!

Uimodstaelige som Stormflodens Brænding, utallige som Vinternattens Stjerner er Hunnernes Hunner brudt ind over Fangelejren, har væltet Indhegningen, overklippet Pigtraad og Stærksktrømsledninger, slaaet Hundene ned og dræbt alle Vagtposter. Nu farer de rundt som tirrede Myrer og vejrer efter levende Kød. De praktiske Kvinder af Folket søger sig Negere. De er nemmest at gemme i Mørke, billige at føde paa, stinker aldeles umodstaeligt og giver ikke Aberne meget efter i erotisk Temperament. De masochistisk anlagte udser sig Englændere eller Kosakker. De fintfølede og raffinerede vælger sig naturligvis en Franskmand.

Min Ven, James Baralong, mangeaarig Korrespondent til »Times«, »Daily Mail« og Reuters Bureau, han og jeg altsaa blev bortført sammen af en Kellnerinde og en Donauländlerin af Adel, som talte Fransk.

Desværre blev vi dog hurtig skilt. Grevinden løftede mig nemlig op paa sin Cycle, som hun havde holdt skjult i en Grøft, og reddede med Lynets Hurtighed sit Bytte, før andre fik Tid til saa meget som at slikke deres Fingre efter mig.

— Hvad vil De gøre med mig, Deres Naade? kom det skælvende fra mit betrængte Bryst.

— Jeg vil gøre amour, mon petit dodo!

— Bare jeg ikke var saa uhyggelig døende! sukkede jeg.

— Er Du syg?

— Og navnlig saa sulten! stønnede jeg med bedende Øjne.

— Aa, min arme lille Sukkerunge, det skal vi snart faa afhjulpet!

Vi stod af Cyclen inde i en mørk, uhyggelig Skov.

Grevinden satte sig ned i det visne Løv og drog mig ned til sig.

Derpaa knappede hun med den elskeligste Naturlighed sit Kjoleliv op og lagde mit Fuldskæg til sin gyngende Barm.

— Drik nu kun Du, mon petit dodo!

Hvor jeg drak og hvor det smagte!

Hvilken Foryngelse, ja hvilken Genfødelse i denne varme, søde, berusende Nektar!

Hvilken Nydelse i mer end én Forstand!

Det var som om nyt, sundt, ungt Blod randt lige ind i mit Hjærte og derpaa vældede ud i alle Lemmer, ud i alle Fingerspidser, ud i hver Muskeltrevl og Fiber.

Selv om det nu var kommen til min Kundskab, at Grevinde Fuczany var Moder til hemmelige Børn, er jeg jo ikke den, som nogensinde vilde have robet det. Men nu giver jeg mit Æresord paa, at hun var Jomfru! Ingen véd det vel bedre end jeg!

Hvorledes?

Ja, det maa De nok spørge, kære Læser. Her staar vi nemlig ved et af de mest forbløffende Eksempler paa Bochnernes fænomenale Organisationstalent, der gør dem saa uovervindelige.

Hvordan de bærer sig ad ved selve Fanden; men vist er det ialfald, at naar de vil, som f. Eks. i Krigstid, kan de gøre alle deres Kvinder over fjorten Aar mælkeydende. Mælken anvendes ikke blot til smaa Børn. Kommer man ind paa en Café og bestiller Kaffe, faar man en sort Vædske, brygget paa brændt Agern. For mandlige Gæster strinter Kellnerinden derpaa nogle varme Straaler af sin Mælk i Koppen. Mange foretrækker dog at drikke Kaffen sort og bag efter

nyde nogle Drag af den ublandede Mælk. For ti Pfennige kan man sutte tre Gange. Det er uhørt billigt. Der fabrikeres ogsaa Damesmør, som gaar under Navnet Jogurth og siges at forlænge Livet med indtil en Menneskealder. Der sælges ogsaa noget, som Münchenerne kalder for Rahmkäs, men som rettere burde hedde Damkäs, da denne Ost, som smager bedre end den lugter, er fabrikeret af Damemælk.

Hvilken Betydning denne Foranstaltning har for Nationaløkonomien paa et Tidspunkt, hvor vi har sultet tre Fjerdedele af Nationen ihjel, behøver ikke nærmere at paapeges.

Dog, nok om det!

Da jeg læsket og styrket rejser mig igen, hører jeg nogen stønne og jamre i dybeste Fortvivlelse.

I det blege Maaneskær ser jeg en Kvinde sidde henne i Grøften bøjet over et Par Soldaterbukser, der hviler i hendes Skød.

Disse Bukser uden Mand synes at være hendes eneste Bytte fra Felttoget.

Der kommer en Mand cyclende. Vi gemmer os bag et Træ.

Han hører den klynkende Kvinde og stiger af Cyklen for at trøste.

Jeg ser paa Uniformen, at det er en Feltpræst.

— Er De saaret? hører vi den barmhjertige Samaritan spørge.

— Ak nej, men jeg reddede kun hans Bukser.

— Skammer De Dem ikke at sidde der og jamre over et Par tomme Bukser! Vend dog Deres arme jordbundne Sjæl mod det evige Lys! Slæng disse forpestede Bukser i Grøften og grib til *Bibelen!*

— Ak, Hr. Pastor, der staar dog ikke i nogen Bibel, hvad der har — — —

Resten af Sætningen tabte sig i en hulkende Hvisken.

Jeg fulgte ikke Samtalen videre; thi i dette Øjeblik farvedes hele Himlen pludselig rød af et blændende Brandskær.

Uden Tvivl var det de vilde Barbar-Petroleuser, som nu lod den røde Hane gale over Fangelejrens Stalde.

Og alle de syge derinde!

Formodentlig levende indebrændt!

Min Tanke stod stille.

Og dog! Var det ikke den højeste Lykke, som endnu kunde times dem?

— Nu maa vi flygte, mens Natten endnu dølger os, hviskede min Bortførerske.

Jeg gav mig hende i Vold!

Hun var en Barbarkvinde, en Vampyr som alle de andre. Men i dette Øjeblik incarnerede hun for mig selve Livet og Friheden.

Vi cyclede som rasende ind imod de tvende Taarne paa Münchens Frauenkirche.

Ved den landlige Kro »Zum Aumeister«, tæt op ad Isar, drejede vi ind i den store engelske Park, der fra Byens Centrum strækker sig næsten en hel Mil ud langs Floden.

Vi kørte ad ensomme Stier under lyse, slanke Birketræer.

Hvor maatte her være skønt ved Sommertid, naar Fuglene sang i det grønne Løvhang! Oh Suzanne!

Henad Morgnen kørte vi ind i en Gade, der støder lige op til Parken. Vi steg af ved en Gitterport ind til en Gaard, hvori der laa en isoleret Bygning, ikke meget større end et Hønsehus.

Da jeg blev lukket ind i Wigwam'en, saa jeg, at det var et Atelier.

— Bor Deres Naade her?

— Nej, her er blot mit Atelier.

— Er Deres Naade da Kunstner?

— I München er alle Mennesker Kunstnere og Kunstnerinder, mere eller mindre.

— Ganske som hos os i Paris! sagde jeg. Og Kunstner eller ikke — er en separat Hybel altid god at have!

Inde bag Atelieret laa et mindre Værelse med en bred Diwan, en Art Dagligstue.

Her tændte hun først Ild paa Kakkelovnen. Derpaa klædte hun mig af til Skindet og brændte hver en Trevl i Ovn. Hun klippede mit dejlige Fuldskæg af, kronragede mit Hoved og fangede alle mine Lus, tog derpaa et Vandfad med en uhyre Svamp og gav sig til at vadske mig over hele Kroppen, som man gør et lille Barn i Stand. Derefter blev jeg pudset og parfumeret, klædt i Damestrømper og Silkesko, Kniplingsbenklæder, Skorter og Bluse, genopstod kort sagt som en jo ikke netop haarfager, men ellers ganske chic og tækkelig Grevinde.

— Først og fremmest skal Du nu have Hvile! sagde hun, idet hun bragte mig til Leje paa den brede Diwan og dækkede mig godt til med Plaider og Shawler.

Saa kyssede hun mig moderlig ømt til Godnat og forsvandt, idet hun laasede Døren godt efter sig.

Det Øjeblik, hvor jeg ren og nyvadsket lagde min mødige Ryg til Hvile paa den bløde Diwan, var den skønneste Stund i mit Liv.

Jeg faldt i Søvn som en Sten synker tilbunds.

Og jeg vaagnede igen — jeg tror, jeg havde sovet uafbrudt i tre Døgn — med noget usigelig blødt mellem Tænderne.

Ah, hendes Bryst!

Det var hen under Aften.

Jeg følte mig udhvilt, gennemstrømmet af det for Rekonvalescenter ejendommelige Velvære og suttede med glubende Appetit og en Følelse næsten som en gryende Forelskelse.

Paa Bordet stod et Fad med Æg.

Jeg studsede! Hvor kom hun til Æg i dette Hungerland?

— Lægger Deres Naade ogsaa selv Æggene? dristede jeg mig til at spørge.

— De mener?

— Ja, undskyld, jeg tænkte kun, det var ligesom med Mælken!

Min Appetit gik hen over Bordet som Lokes Ild, som en gloende Lavastrøm.

I de følgende Dage blev jeg rationelt opfodret med alt, hvad godt og kraftigt var. Øjensynlig havde Grevinden hamstret, inden Krigen brød ud.*)

Jeg følte mine Kræfter vokse fra Time til Time og mærkede godt, at mine Øjne gnistrede som en Hankat, bare jeg saa paa Grevinden.

Jeg var paa gode Veje til at styrte mig hovedkulds ud i en bundløs Forelskelse, og dog forlangte hun intet af mig, ikke det allerringeste, bare gav og gav med aabne Hænder — foreløbig.

Hvilken Selvbeherskelse hos disse Vampyrer! De nyder rent saadistisk Offerets Hjælpeløshed, men de udskyder selve Nydelsen af Stegen, ligesom Edderkoppen nyder Fluens fortvivlede Sprællen i Garnet nogle Sekunder, inden den skrider til Dødsstyret.

Jeg sad fangen som Odalisen i Seraillets Pauluner.

Men ulykkelig var jeg ikke.

Min Stemning var en egen tung, sødt beruset Melankoli.

Naar hun forlod mig, sov jeg ind, eller min Aand gængede sig i rosenrøde Fremtidssyner.

Efter en Uges Forløb betroede Grevinde Fuczany mig, at jeg havde befrugtet hende kunstnerisk.

Hun begyndte at modellere en Moder med sit Barn ved Brystet.

Hun var Moderen — jeg var Barnet.

Det blev et virkelig dybt inspireret Kunstværk.

Moderens rene Madonnasmil lyser af oversandselig Ømhed. Mit Ansigt, transponeret i Retning af det barnlige,

*) Et uomstødeligt Bevis for, at de lumskede Tyskere havde forberedt Krigen mod den intetanende Entente.

røber paa én Gang en vis hellig, egoistisk Alvor og restløs Opgaaen i min livsopholdende Virksomhed.

Endnu et Arbejde beskæftigede min flittige Veninde.

Hver Formiddag kom en ung Frue og laa Model for en »Venus efter Kampen«.

Til Adspredelse og Tidkort fik jeg Lov at betragte hende gennem Nøglehullet.

Hun medbragte til egen Underholdning en lille Bibabu, som hun kunde more sig med i Timevis. Den lille Dukke havde et snu Japaneransigt. Nu og da blev han fræk — det bliver Japanere af og til — og da lo hun selv med en Latter, der pludselig afslørede de bundløse Afgrunde i Barbarkvindens Sjæl.

I Pauserne lagde de sig med Hovedet hver sin Vej og drak samtidig hos hinanden. Bocherne har allerede drevet det til en forbausende Teknik i denne Form for Frokost.

I Begyndelsen troede man jo, at Bocherne i deres Kød-nød vilde æde hinanden. Vi skal siden komme tilbage til denne Sag. Foreløbig lykkedes det mig blot at konstatere, at de drikker hinanden.

Om Eftermiddagen kom en lille Duncan-Danserinde, endnu halvvejs et Barn, allerkæreste som japansk Porcelæn.

Hun laa dog udenfor min Sfære.

Jeg sendte en øm Tanke til min Ven James Baralong, mangeaarig Korrespondent til »Times«, »Daily Mail« og Reuter, der som Englænder har Smag for det mindreaarige.

Saaledes gik Tiden som en Balnat i unge Dage.

Jeg vandt Grevindens Tillid, efter at jeg havde skænket hende umiskendelige Beviser paa min Kærlighed.

En Dag gav hun mig Lov til at gaa ud i Byen, naturligvis formummet som Kvinde.

Da var min Lykke næsten fuldkommen.

OFFENTLIG MASSEHENRETTELSE AF KVINDER
I KEJSERENS NÆRVÆRELSE.

Saa indløb da følgende Telegram fra Kejser Wilhelm til Generalkommandoen:

— Alle Deltagerinder i Manderovet fra Schleissheim bliver at pine med Grundighed og Fantasi samt derefter at henrette, paa det at Smitten ikke maa brede sig til andre Dele af mit Kalifat!

Det var jo — mellem os sagt — en lidt tankeløs Beslutning. Om man gik hen og slog Hovedet af alle Münchens Kvinder, hvem skulde saa føde Rekrutter til alle de kommende Krige, som Kejseren allerede pønsede paa?

Man enedes da ogsaa om at udtage bare hundrede af de farligste Anstifterinder og i alle de andres Paasyn straffe dem med kristelig tysk Nidkærhed til Advarsel og gavnlig Skræk.

Denne Retshandling, som jeg personlig var Øjenvidne til, fandt Sted paa Odeonsplatz den 21de December 1914.

Midt paa Pladsen, hvor man ellers fodrer tamme Duer, var der rejst tre pragtfulde Skafotter, betrukne med rødt Klæde.

Den aabne Loggia dei Lanzi, hvor man til daglig ser Benvenuto Cellinis Perseus, Sabinerindernes Rov og mange andre skønne Kunstværker, var ryddet for sine Prydelser og til Gengæld bleven udstyret med alle de Torturinstrumenter, som endnu stadig bruges i Bochnes Retspleje.

I Baggrunden sad alle de dødsdømte, iførte hvide Bods-særke og gloende Jærnlænker. De var dømt til at se paa hinandens Tortur, og deres Børn var opstillede nedenfor til fælles Opbyggelse.

Alle Münchens øvrige Kvinder fyldte Pladsen og hele Ludwigsstrasse lige til Siegesthor. Man havde endnu ladet dem blive i den Tro, at de alle ved Lejlighed skulde lide samme Skæbne.

Jeg selv var Tilskuer fra »Café Bauknecht«, hvis Vinduer vender lige ud mod Pladsen. Den var fyldt til sidste Plads af alle sine Kaffetanter, der glædede sig som Middelalderens Spaniolsker til en Auto da fe. Disse Kaffetanter, som Dag ud og Dag ind sidder over Stamkaffekoppen i fire, fem Timer og snadrer saa højt, at Kellnerne maa gaa med Øreklapper og man paa stille Dage kan høre Suset af dem i Nymfenburg, var de eneste Münchener Kvinder, som ikke havde været med i Schleissheim. Thi end ikke, om det rygtedes, at en Hvalfisk var strandet paa Marienplatz, vilde man kunne løsrive dem fra den hellige Kaffekop. De undte deres udsvævende Med-søstre al Verdens Ulykke og glædede sig som sagt med al Skinsygens Grusomhed i Hjærtet.

Kun et eneste, jeg havde nær sagt Mandfolk saa jeg i Kredsen, min Ven, den danske Digter, Dyds- og Fredsapistelen Peter Ludvig. De følte sig dragne mod hinanden, for der var jo det, at ogsaa han var saa ren, oh saa ren.

Over den nordlige Fløj af Residens-Paladset vajede Dragebanneret, thi her boede den kinesiske Gesandt, min Ven Hr. Pi-Sang-Li.

Han havde celebre Gæster denne Dag.

Fra hans Vinduer var den allerbedste Udsigt, og da Kejser Frantz Joseph, Kong Ferdinand, Kaliffen af Berlin og hans Kollega fra Konstantinopel havde ønsket at overvære den sjældne Auto-da-fe, bød de sig selv til Gæst hos det himmelske Riges Pi-Sang-Li. Det ved vi jo alle, at disse fire

Monarkers højeste Nydelse er at foranstalte og beskue de mest himmelraabende Grusomheder.

Lige overfor i Theatinerkirkens Taarne og paa Gesimserne af dens Façade sad de store Skarer af Aadselgribbe, som altid holder til paa dette Sted og gottede sig til Stegen, som ventede. De var alle fede og forædte. Thi naar Bocherne gaar hjem fra deres vilde Drikkelag, stikker de hinanden ihjel med Knive. Der gaar ingen Nat, hvor man ikke falder over mindst et halvhundrede Lig bare fra Odeonsplatz til Siegesthor. Men Gribbene hugger dem alle i sig i Nattens Løb, og de vilde Hunde gnaver Knoglerne.

Befolkningen dernede frembød et overmaade broget Skue. Bochistan er jo om jeg saa maa sige ganske udhungret for Klæder. En var kun klædt i et Rullegardin. En anden havde ikke andet paa end et Pudevaar. En af de eleganteste var iført et stortærnet Skørt, rød Uldtrøje, sin Mands Livkjole og hans Galoscher uden Strømper eller Støvler. Ellers var de mest klædt i en Art Skjorter, flettede af Brændenælder.

Dragten frembød desuden en iøjnefaldende Mærkværdighed. Som alle ved, gaar Fedtmangelen haardt ud over Børnene. De kommer til Verden uden Overhud, Negle og Øjne. De fleste af dem har ingen rigtig Krop, idet de fire eller fem Lemmer er forbundne ved en Tankestreg. Utallige af dem mangler desuden Lemmer og ikke faa beklagelsesværdige tillige Hovedet. I hele Tyskland er Skolerne som bekendt lukkede, fordi Børnene ikke kan udholde at sidde paa deres hudløse podicioribus. Men man kan jo sige sig selv, at heller ikke de voksne kan udholde Brændenælder lige ind paa en bar og hudløs Ende. Det er derfor blevet Mode at anlægge en ophøjet Ramme uden om det ømme Punkt og dække det saaledes opstaaede Vindue med Marieglas.

Theatinerkirkens Klokker ringede otte.

Jeg gøs, saa mine Tænder klaprede, thi dette var Tegnet til Autodafeens Begyndelse.

Frem tren den røde mangeaarige Over-Skarpretter, Hr. Frank Wedekind*) og lagde Haand paa sit første Offer, Hertuginde Ilse af Bogenhausen.

Hun havde røvet Kosakken Wladimir Knutsky, men virkelig kun haft ringe Glæde af ham. Lige fra den første Nat havde han ikke gjort andet end drikke Brændevin og tampe Hertuginde som alle hendes Piger med en hjemmelavet, men fortræffelig nihalet Kat. Da Bødlen rev Bodsærken af hende, viste hun sig blaamarmoreret og blodunderløben fra Næsetippen til den store Taa.

Hun blev nu bundet fast til en Pinebænk, der bestod af en Række savtakkede Staalblade, stillede paa Højkant med en Haandsbreds Mellemrum. Derefter blev der hældt ti Liter kogende Vand i hende, saa Maven stød udspilet som en Tromme og alle hendes Indvolde blev kogt til Suppe, medens hendes fem smaa Piger stod nedenfor og skreg sig vanvittige.

Da hun ikke længer gav nogen Lyd fra sig, mente Dommeren i sin Mildhed, at man kunde lade Naade gaa for Ret.

Hun blev da baaret op paa det mellemste Skafot, hvor den knippelstærke Wedekind knipsede Hovedet af hende med et eneste Mesterhug.

Alle fem Monarker, thi Kong Ludvig den anden var ogsaa tilstede, klappede demonstrativt i Hænderne, og Kejser Wilhelm slængte paa Stedet et Jærnkors ned til Skarpretteren.

Alle Kaffetanterne paa »Bauknecht« dansede Hopsa af Jubel. Det ved man jo, at man ikke skal fylde ny Vin paa gamle Lædersække; men efter dette Optrin hælder jeg stærkt til den Anskuelse, at det er *meget værre* med Kaffe.

*) Hr. Wedekind er ganske rigtig en af Münchens elleve Skarprettere. Overs.s Anm.

En Rakkerknægt opløftede nu det afhuggede Hoved til Mængdens gruende Beskuelse, og det blev straks sat paa en af de Stager, som var opplantede langs hele Ludwigsstrasse.

Den blodige Krop blev slængt ned paa Stenbroen og i samme Øjeblik formørkedes Solen.

Jeg tog det lige straks for et Jærtegn, men det var alle Aadselgribbene, som nu pludselig lettede, saa deres brede Vinger dannede som en sort uhyggelig Uvejrssky, og slog ned over Liget, som de paa mindre end et Minut havde flaaet hver Kødtrævl af. To Køtere løb deres Vej med alle Tarmene.

Det himmelske Riges Pi-Sang-Li havde indtil nu siddet tavs som en Pagode med hængende Mustacher og opstrakte Pegefingre. Men ved dette grufulde Syn blev han saa rørt, at han maatte stikke begge Pegefingre i Næsen for at standse en frembrydende Snue.

Nu kom Turen til Baronesse Fifi von Dachau, paa Grund af sit livlige Temperament kaldet »Hop-Hop«.

Hun havde den lykkelige Gave at kunne forelske sig — bestandig lige frisk — en Gang hver ottende Dag.

Hendes Brøde var en Neger, Jim ved Navn, der saaledes blev hendes sidste Kærlighed.

Han havde nu til en Begyndelse været ganske net, men i en Rus havde han bidt hele hendes venstre Bryst af.

Hr. Wedekind lod sine Rakkerknægte lægge Reb om hendes Hænder og Fødder, og saa begyndte de at strække hende, til alle Lemmer var trukne af Led. Imens hvinede hun af Smerte, som jeg endnu aldrig har hørt et Menneske jamre. Den røde Skarpretter stod med sit infernalsk kyniske Smil og sagde Vittigheder, som fik hele Pladsen til at skogre af Latter.

Da Dommeren forment, at man ikke kunde strække hende yderligere uden at rive de spinkle Arme af hende, men at hun dog endnu havde lidt Vejr i Behold til at skrige

med, blev hun brændt med gloende Jærn under begge Fodsaaler, indtil hun tav.

Anden Skarpretter sendte hende over i Evigheden.

Skøndt det jo var Boche-Kvinder, kan jeg ikke skjule, at jeg var svag nok til at gribes af en vis Medynk.

Tredje Offer var Sypigen Mitzie Seidenfaden.

Da hun gik for at være forfængelig af Naturen, fandt den altid fantasirige Skarpretter paa at iføre hende altfor smaa, saakaldet spanske Støvler, som man iforvejen havde gennemtrukket med Vand. Hun blev derpaa sat op i en magelig Stol med et Sæde af Knivsblade og fik et Kulbækken med gloende Kul under Fødderne, saa de smaa Støvler krympede endnu mere, mens den arme hvinede, saa Øjnene sprang ud af Hovedet. Hun blev nu tvunget til at danse Vrikkevals med Hr. Wedekind i sine spanske Støvler, og da hun besvimed, blev to Kæmpekvinder af Isarvagten — det kvindelige Politi, som var oprettet, efter at alle Mænd var kaldt til Fronten — sat til at piske hende levende igen med sømbeslagne Læderremme.

Da slog hun Øjnene op og skreg.

Men nu havde Mitzie et dejligt gyldent Haar, som faldt i tunge Bølger ned over Skuldre og Bryst.

En saadan Forfængelighed ligefrem udfordrede til Straf.

Skarpretteren tog da en Haandfuld Blaar, som han dypede i Petroleum, lagde den paa hendes Isse og satte en Tændstik til.

Haaret forsvandt — og nu sagde Mitzie ikke mere.

Imens var Majestæterne blevne lidt trætte og var gaaet ned at adsprede sig med et Slag Kegler.

Nu krænkede det jo Hr. Wedekind, at han ikke længere havde fyrsteligt Publikum, saa da han meget arrigt havde svippet Hovedet af Mitzie, tog han sit Hoved under Armen og gik ind paa Kegelbanen med det for at overrække Wilhelm det som Souvenir.

— Tak, min kære Hr. Wedekind, sagde Wilhelm og gav ham paa Stedet Pour le mérite.

Derpaa tog han Hovedet, og da det netop var hans Tur, brugte han det som Kugle og slog otte om Kongen med, hvilket unægtelig var flot, naar man tager i Betragtning, at det var en ganske almindelig Sypiges Hoved.

Ude paa Pladsen gik Auto-da-fe'en imidlertid uforstyrret videre.

Da Klokken slog tolv og man brød op for at gaa hjem til Frokost, stod der tresindstyve Hoveder paa Stager langs ned ad Ludwigsstrasse.

Her vil jeg nu indskyde den Oplysning, at da jeg oplæste denne Skildring for min danske Ven, Digteren Peter Ludvig, som er Specialist i litterært Tyveri, ytrede han, at det forekom ham, der var enkelte Træk, han havde læst andensteds for.

— Det er mer end muligt, sagde jeg, det er sandsynligt, for vi lever i en profetisk Tid. De lignende Skildringer, De maatte have læst andensteds, har simpelthen haft profetisk Betydning. Saaledes mindes jeg f. Eks. at have set franske Billeder af Bochneres Rædselsgerninger i Polen, som rent ud sagt ikke er til at skelne fra længst offentliggjorte Billeder af russiske Jødepogromer inden Krigen. Det virker i første Øjeblik lidt — hvad skal jeg sige — frapperende. Men hvad *betyder* det i Virkeligheden? Simpelthen, at disse Pogromer har været Profetier om, at Bochnerne vilde begaa Rædselsgerninger i Polen — ligesom Jonas i Hvalfisken f. Eks. er en Profeti om de tyske Undervandsbaade. Disse russiske Jødepogromer har ligesom ikke rigtig fundet Sted: deres egentlige, verdenshistoriske Betydning og Mission ligger som sagt i det rent profetiske.

Peter Ludvig blev siddende med aaben Mund og vild Begejstring i Blikket. Det var ikke hændt ham i tredive Aar. Jeg forstod, at han havde faaet en ny Tanke foruden

de fire gamle, han Aar ud, Aar ind havde opvarmet i let varieret Sauce.

— Ja, Peter Ludvig, Du har fuldkommen Ret, sagde jeg: det forholder sig nøjagtig paa samme Maade med den gamle græske Digter Bilitis, som Du jo kender.

— Ja, ja, jeg kan Græsk!!

FLYVERSKEN FRA SCHLEISSHEIM.

Det var Kejser Wilhelm selv, der midt under Frokosten fik det Indfald at lade de sidste fyrretyve Kvinder lide deres Straf, hvor de havde begaaet deres Forbrydelse.

Nu har Schleissheim, som alle ved, en stor Flyvestation med udstrakte Flyvepladser, flade som et Stuegulv, og dette var det, som inspirerede Kaliffen til den haarrejsende Grusomhed at lade de ulykkelige *flyve* lukt ind i Døden.

Kong Ludwig, der som bekendt sværmer for al Slags Theater — jeg hører, at hans daglige Omgang er Skuespillerne Kainz og R. Wagner, medens han derimod en Dag kastede sin Forlovede ud ad et Vindue paa tredje Sal og bad det stærkt interesserede Publikum dernede om at humme sig lidt, for nu kom der straks et Fortepiano — denne talent- og temperamentsfulde Monark, som ivrigt distinguerer sig fremfor de øvrige Boche-Potentater ved at afgude alt Fransk, blev straks saa begejstret over Forslaget, at han paa Stedet overrakte Wilhelm Ludwigskorset med Tilladelse til at bære samme.

Da Monarkerne ankom til Schleissheim i straalende Hohenzollernvej, var Flyvepladsen broget af glade Münchenerinder som en Oktoberfest paa Theresienwiese.

— Derby-day! henkastede Wilhelm i ypperligt Humør.

*) Læseren ser nok at M. Poincanard her undtagelsesvis gør sig skyldig i et Par smaa Unøjagtigheder. Navnlig forveksler han den afdøde Ludwig II. med den regerende Ludwig III. Men Gud bevares, hvor det er ligegyldigt!

Overs.

— Hedder det strængt taget ikke: *das* Bidet? spurgte Ludwig, der let blev distrairt, og befalede at bringe Kejseren et Bidet.

Saa begyndte Eksekutionerne.

Første Offer var Rullekonen Fru Mangelbaum.

Hun blev bundet fast til Maskinen, som paa Forhaand var indstillet paa en skraat opadstigende Linie, og der blev sagt hende, at Kejseren skænkede hende Livet. Men det blev naturligvis hendes egen Sag at se at komme levende ned.

Der var svært Humør i Rullekonen. Hun var af de fødte Optimister. La' bare rulle! sagde hun og lagde fra Jorden.

Det gik som en Vals. Motoren brummede som en vred Bremse og skruede støt og sindigt sin Proptrækkerlinie ind i en tyndslidt Sky. Alle de professionelle Flyvere og alle Byens Rullekoner raabte Bravo. Kong Ludwig stod paa Hovedet. Hundred Tusind Kikkerter fulgte hende i aandeløs Spænding. Fru Mangelbaum havde ingensinde været *saa* iagttaget, navnlig ikke nedenfra.

Men nu begyndte hun aabenbart at tænke paa Nedfarten. Maaske var hun alligevel bleven lidt søsyg enten af den megen Højde eller af den uvante Beundring.

Nok er det, at Maskinen pludselig kippede, stak Halen ret i Vejret og susede tilbunds i Lufthavet som en udskudt Torpedo.

Alle Hjerter frøs til Is i de Sekunder.

Der laa hun pladask paa Marken, saa flad, som om hun var gaaet igennem sin egen første Klasses Maskinrulle.

Saaledes fortsatte man i flere Timer, uden at en eneste slap levende ned.

Men nu fandt Ludwig paa at gestalte det hele lidt mere dramatisk: noget i Retning af en Luftkamp.

Fem og tyve Maskiner med deres Ofre blev opstillede i en Kreds og indstillede paa det samme Punkt højt oppe i Luften.

Paa et givet Tegn startede de alle samtidig.

Hvad er et Menneske? Han er Dyret, som klamrer sig til Livet paa Trods af Almanak og alle Spaakoner. Nu havde de set alle deres Forgængersker ynkelig gaa tilgrunde, men er der nogen, som tror, at de dermed opgav Haabet?

De begreb, at det nu gjaldt at styre klar af den store Effektscene, der ellers er Kvindens Attraa og Længsel og Krigsførelse, og gav sig til at manøvrere løs med en Teknik, der nede fra tog sig noget hysterisk ud.

Derved undgik de nu det store dramatiske Sammenstød, som Ludvig sad og gottede sig til, men ikke en hel Række mindre, lige saa skæbnesvangre Kollisioner.

To og to plaskede de ned som vingskudte Svaner.

Kun ganske enkelte var der, som reddede sig op i en vis Højde og gav Anledning til ny Spænding. I et givet Øjeblik stoppede dog Motoren, fordi man havde været nærig med Benzinen, og dermed var ogsaa *deres* Skæbne beseglet.

Jeg havde iagttaget dette Skuespil med al den Lidenskab, hvormed Andalusiens Sønner følger en Hanekamp. Det var Hun-Bocher! Hvad angik de mig! Jo flere de massakrerede, desto bedre!

Kun Ludvig var saa rasende, at han lod give Ordre til straks at radbrække Krigsministeren levende.

Dagen skulde dog ikke slutte uden en stor Sensation — og det var som altid Frankrig, der beholdt Gloirens Palme i sin Haand.

Det allersidste Offer var nemlig fransk.

Der blev sagt, at hun havde villet redde sin Elsker, der sad fangen i Schleissheim. Hun vidste nemlig ikke, at han forlængst var hængt af Barbarerne.

Hun kunde være et Par og tyve Aar; hvid, fin og slank som en Hermelin.

Hvor i Verden havde jeg dog før mødt disse brune Øjnes faste, rolige Uskyld?

Ved hendes Side stod to smaa fem Aars Dreng. *Hendes Dreng!*

Hun havde bedt om som en Naade, at de fik gaa med deres Moder i Døden, og utroligt nok: det var blevet hende bevilget.

— Men, sagde hun til den nærmeste Officer, vær nu for én Gangs Skyld ridderlig og giv mig en Chance! Giv mig en ordentlig Maskine og giv mig tilstrækkelig Benzin paa Motoren!

— Som De vil! sagde han, men med et Blik, der tydelig nok sagde: Hvorfor vil De forlænge Pinen?

Med en Jeanne d'Arcs Ro besteg hun sit bevingede Skafot, lod sig surre fast i Sædet, lod sine pludrende to smaa Gutter, der sorgløst spøjte med Officeren, surre fast foran sig.

Jeg saa, hvor hans Hænder skjælv.

Havde han maaske selv to smaa sorgløse Dreng hjemme?

Under gribende Tavshed lettede den sælsomme Fugl.

Med elegante Kurver ristede den sin Æresrune paa Himlens dybe Azurgrund.

Neden under stod et Folk, som bad og haabede *mod* sin Vilje, tvunget af hendes sejrige Aand.

Ingen vovede at aande.

Det var som alle Øjne var stivnede til Glas.

Var der et Fnug af Haab for denne Moder og hendes smaa?

Pludselig satte hun Kursen mod de fjerne Bjerge.

Saa blev hun borte i en Sky.

Hvad var dog dette for et Mirakel!

Alle stirrede paa hinanden med taaretindrende Øjne.

Havde Himlen i sin Naade aabnet sig for en Moder? For en Troens Heltinde?

Alle stod som lammede. Ingen formaaede at fremføre et eneste Ord.

Men i dette Øjeblik mindedes jeg, hvor jeg før havde mødt dette rolige, stolte Blik.

Det var jo Madame Sirène, Flyverkaptajnen Pétrines fortryllende Elskerinde, selv en af Frankrigs aller modigste Flyversker.

Nu forstod jeg Miraklet! Vidste, at hun vilde føre sine Drenge uskadt tilbage til det fjærne Fædreland.

Siden fik jeg min Tro bekræftet.

Hun var sejlet langs Alpekæden, til hun fik Bodensøen isigte. Saa styrede hun ind over Schweiz, og endelig ind over Frankrigs Grænse, ivrig beskudt af sine egne Landsmænd. Da hun saa sig forfulgt af to franske Monoplaner, skyndte hun sig at gaa ned for at undgaa Mitrail-leuserne.

Men hvilket ubeskriveligt Øjeblik, da vore Flyvere steg ned og saa, *hvem* de havde gjort til Fange!

Længe har Misundelsens Orm gnavet paa mit Hjærte, formedelst Plüschow, Flyveren fra Tsingtau og hans æventyrlige Bedrifter.

Vi havde ingen jævnbyrdig at stille op imod ham.

Nu har vi Madame Sirène!

DE NEUTRALES MARTYRIUM.

Jeg trippede omkring og havde min Næse allevegne — stadig forklædt som Dame.

Baronesse Fuczany, min Beskytterinde, vidste, hun kunde forlade sig paa mig. Hvor skulde jeg vel gaa hen? Et Flugtforsøg vilde jo dog føre mig lige lukt tilbage til Strikken og Ravnene.

Min første Nysgerrighed gjaldt de mange Opslag om store tyske Sejre. Jeg maatte smile. Jeg kendte jo Trafikken fra Frankrig og lod mig ikke narre. Opdigtede Sejre til Beroligelse for Folket, der idelig gjorde Oprør. Jeg vidste jo af Churchills Løfter, at hele den tyske Flaade forlængst laa paa Havsens Bund. Jeg vidste, at de tyske Hære var trængt tilbage hinsides Rhinen og Oder og at Italienerne laa foran Wien. Og Dardanellerne! Oh la la! Havde jeg maaske ikke læst, hvad Churchill sagde i iDundee 5te Juni, Lord Cecil i Croydon 9de September og Lord Kitchener i Underhuset 15de September! »Hvad Dardanellerne angaar, sagde Robert Cecil, saa staar vi overalt foran en stor Sejr, en Sejr, der vil gøre et uhyre Indtryk i alle Dele af Verden.« Og Churchill havde sagt: »Naar jeg her taler om Sejr, mener jeg en glimrende og mægtig Kendsgerning af dem, som bestemmer Nationernes Historie og afkorter Krigens Varighed. Sir James Hamiltons Hær og Admiral Robecks Flaade staar kun et Par Mile fra en Sejr, som denne Krig

endnu ikke har set Magen til.« Se det er Mænd, man kan lide paa! Englænderne tager aldrig Munden for fuld!

Alle de Skeletter, man traf vandrende i Gaderne, gjorde et saa uhyggeligt Indtryk, fordi de som bekendt var hudløse.

Jeg gik ind paa en af de største Restauranter for at søge lidt Føde. Jeg var eneste Gæst. Traktementet var Vand og tort Brød. Men det værste var, at Brødet i Mangel af Mel var bagt af Hestekastanier, Savsmuld og Lim.

Ude i »Englischer Garten« Byens store Park, var det en Ynk at se Hungerens Følger. Barken var gnavet af alle Træer. I Trækronerne vrimlede det af smaa hudløse Dreng, der sad og aad Blade. Vandet var lukket ud af Søer og Kanaler, for at Befolkningen kunde stille sin Hunger paa de Frøer og Regnorme, som gemte sig i den vaade Dynd. Det var en Fornøjelse at se Drengene lade en saadan fed, krumbugtende Regnorm forsvinde i Gabet omtrent som en neapolitansk Gadedreng spiser Maccheroni med Fingrene.

I ingen Fødevareforretning fandtes længer naturlige Produkter. Lutter »Ersatz«; lutter Surrogater! Mod min Vilje maatte jeg beundre Bochneres Opfindsomhed og Fiffighed. Pølse af Muslinger — naa ja! Surrogater for Benzin, Petroleum, Ost, Fedt, Læder og Metaller kunde ogsaa en Franskmand have fundet paa. Men kunde vi have fremstillet et Pund Pressegær, hvori der var lige saa megen Næring som i ti Pund Oksefilet? Se det kunde Bochnerne! Nu skal jeg være den sidste til at nægte, at en vel tilberedt Oksefilet kan smage lige saa godt, men den giver Podagra, medens Gæren kun giver Vinde, rigtignok stærke, næsten overnaturlige.

Hvad der straks slog mig, var, at alle Skeletter var af Hunkøn.

Vi havde ganske simpelt slaet alt Mandkøn ihjel. Resterne stod og skælvede ved Fronten.

Kvinderne gjorde ikke blot Tjeneste som Politi, Postbude og Sporvognsheste, nej de var trængt ind i alle Man-

dens Erhverv og indrulleredes nu tillige i Arméen. Jeg saa talrige Kvinderegimenter marschere gennem Gaderne med Gevær og fuld Oppakning. De er yderst farlige Modstandere, idet de blæser ad en hvilkensomhelst Ildvirkning, bare de har Lejlighed til at fange sig en fransk Soldat.

Savnet af Mænd har mærket dem alle.

En Mand kan vanskelig driste sig ud paa aaben Gade mellem alle disse sugende Blikke. Han føler sig straks som en Staalpen mellem Magneter. Det er ingen Overdrivelse, at Klæderne indtil sidste Trevl flaas og hvirvles af ham i dette rædselsfulde Dragsug.

Hele Byen laa paa Lur efter de faa tiloversblevne Maskuliner.

I ren Distraction havde jeg, skøndt dameklædt, вовet mig ind paa en mandlig Nødtørftsanstalt. Jeg fandt den til min Forbauselse fuld af Kvinder, som ikke havde det fjærneste at gøre der. De anvendte simpelt hen Stedet som Musefælde for Mandfolk. Jeg skyndte mig ind paa Dame-siden og fandt den tom. Til min Rædsel blev jeg afsløret af Opsynskonen, der øjeblikkelig tog mig i Struben, plantede mig med Skuldrene imod Væggen og ikke gjorde mange Dikkedarer. Alligevel maatte jeg prise min naadige Lykke: hun optraadte jo da heldigvis kun i Singularis.

Saa at sige daglig var der Revolution.

Horder af hudløse Benrade med vildt flagrende Haar stormede gennem Gaderne under Feltraabet: Vi vil ha' Mænd!

Bladenes Annoncespalter strømmede over af den haabløse Længsel efter noget mandligt.

I »Münchener Neuesten Nachrichten« læste jeg blandt utallige andre følgende Annonce, som antyder Stilen:

Adoption.

En velstaaende, ugift, *fyldig* Dame i Fyrrerne ønsker

at adoptere et sundt og velskabt Drengbarn i Alderen mellem 15 og 17 Aar.

En Del visne Lystoldinge og Leveinvalider sad jo ganske vist hist og her tilbage som historiske Levn fra en Guldalder, der allerede syntes uendelig fjærn.

Disse hensmuldrende Musæumsgenstande, for hvem Amour forlængst havde hele Drømmens Præg af Usandsynlighed, gav sig pludselig til at udfolde sig paa ny som Jerichoroser og var med ét alle mobile.

De sværmede ud paa Vift i denne æventyrlige indian summer, lod sig ombejle og gjorde sig utrolig kostbare.

Man anlagde Fløjels Kunstnerhat med Sløjfe i Nakken. Man gik i Vintersolen i kort Jakke uden Pels. Man slog Pirouetter i Luften med sit nyfærniserede Træben.

Man var vigtig, for man havde konstateret, at man kunde.

Staten maatte dæmme op for Livsglæden og tage disse sidste kostelige Eksemplarer af det uddøende Hankøn under sin specielle Varetægt.

Sparsommelig Omgang med Livskraften var en Borgers første nationale Pligt.

Der blev udstedt Politiforbud mod, at enlige Herrer færdedes paa Gaden efter Lygternes Tænding uden i Ledsagelse af en ældre, kraftig og bevæbnet Madam.

Mest efterstræbt var de neutrale; thi mellem dem fandtes jo endnu rene Adonisskikkelser, ganske som i Fredstid.

Lad mig nævne et Eksempel paa, hvad disse havde at gennemgaa.

En af de første Dage sidder jeg i sukkende Betragtninger paa en Bæk i »Englischer Garten«.

Imod mig kommer en eksotisk Yngling med korte Ben og endnu kortere Bukser. Han gaar med Hatten i Haanden for at lufte en kulsort, ødsel, smaakruset Indianermanke. Munden har engang været flænget, maaske af et Knivstik

under en galant Strid, men er groet sammen igen, dog lidt skævt.

Han slaar sig ned paa Bænken og skuler til mig. Hans Ansigt er ligblegt, og Koldsveden perler paa hans Pande.

Jeg er tæt tilsløret og har af Naturen bitte smaa Hænder og Fødder. Chic i Dragten gaar jeg med Lethed for en Pariserinde.

— Mit Navn er Titicaca.

— Navnet er smukt, siger jeg. Navnlig Slutningen. — Spanier? —

— Kan man godt kalde mig! Fra Argentina! — Pariserinde?

— Ja — det vil sige, nej: mit Navn er Frau Schulze. Min Mand er Flyver paa Østfronten.

— Falden?

— Jeg? Saadan spørger man da ikke en Dame, man ser for første Gang.

— Jeg mente Manden.

— Ah! Bare *ned* et Par Gange — men blev hængende i et Pæretræ. — Ikke sandt: München er henrivende?

— Ak! Bare her ingen Kvinder var!

— Ja, ikke sandt: denne almindelige Hudløshed, den virker nedstemmende.

— De sønderriver os simpelthen! De er ikke Mennesker, men Ulve og Hyæner og Vampyrer. De ser, jeg er bleg. Lige i dette Øjeblik er jeg sluppet ilde tilredt ud af en Fælde. Jeg havde lovet en ung fotograferende Skønhed at lade mine skønne Træk forevige. Jeg pynter mig net, som De ser, og gaar derop. Jaha — om jeg saa vilde klæde mig af? Jeg griber Hatten — — og Flugten. Døren laaset! »Spil nu ikke Komædie!« siger jeg med rullende Øjne. »Jø, det vil jeg *netop*,« siger hun truende, »og Jærntæppet falder ikke før efter femte Akt.«

— Ak! Og jeg formoder, at De maatte spille Herkules i dette mythologiske Drama?

— Fuldkommen rigtig! Og forleden var det en polsk Hertuginde, som havde forelsket sig i mig. Ganske vanvittigt altsaa! Først skulde jeg gifte mig med hende! Ausgeschlo-sen! Saa kom hun en Morgen og tog mig paa Sengen i min lille Garçonlejlighed og tudskraalede en halv Time, at hun aldrig mere kunde blive lykkelig i denne Verden, om hun ikke ialfald maatte skænke mig sin Dyd som Erindring. Der gives Tilfælde, hvor en Gentleman ikke *kan* trække sig tilbage! Hun var som sagt Jomfru, da hun kom og *meget* lykkelig, da hun gik. — Hør, gaa med hen i Restauranten og spis Frokost! I Deres Selskab er jeg saa tryk og rolig. Deres Tonefald røber Dem. Og om Pariserinder véd man da, at de er ikke letsindige som Bocherne!

— Ja, Tak, Senor Titicaca!

— For jeg maa have noget styrkende i Skelettet!

Solen skinner. Vi sidder under en bladløs Platan.

En huløjet Kellnerinde bringer os tyndt Øl og Spisevarer: marinerede Frøer, syltede Regnorme og koldt, kogt Hundebryst. En aldeles overdaadig Frokost!

Af hans Underholdning forstaar jeg, at han er Kunstner. Han holder et kilometerlangt, belærende Foredrag om Argentina, som er Verdens første Kulturstat, næst efter Spanien. Italiens beklagelige Renaissance, som han ogsaa strejfer, var et af Historiens værste Fejlgreb, og Michelangelo var en gigantisk Forbryder, som paa et hængende Haar havde myrdet Kunsten paa vor alt for lille Klode. Hvem der skal redde Verdenskunsten ud af dens arge Forfald er han saa diskret ikke at antyde.

Under sin lange Udvikling hamrer han saa temperamentsfuldt med Kniven, at den havner i Skaalen med alle Frølaarene. Under Forsøget paa at fiske den op, vælter han sit Øl og dypper Ærmet i Melklisteret til Hundekødet. Syv lange indianske Eder! Saa trækker han Frakken af, hænger den til Tørring i Træet, tænder en Cigaret og snakker uaf-ladelig imens.

Hidtil har jeg været Publikum slet og ret. Nu gaar jeg pludselig op for ham som Menneske.

— Jeg forstaaer saa godt Deres modbydelige Stilling, Madame Schulze! Deres Mand paa Østfronten! Jeg læser i Deres Øjne, at De — skøndt Pariserinde — dog sidder og haaber paa, at jeg skal forføre Dem. Men nu maa De ikke misforstaa mig. Det vilde jo være mig en Ære under andre Forhold. Jeg tør sige, at jeg som faa andre er istand til rent kunstnerisk at vurdere deres ikke helt almindelige Ynder. Men jeg *er* desværre ikke i Stemning, ikke idag. Opfat det endelig ikke som en Ringeagt eller Fornærmeise! Lov mig det!

— Jeg er aldeles ikke vred paa Dem for det, Hr. Titicaca, selv om jeg jo nok sidder her og lider, siger jeg og kan ikke faa Øjnene væk fra hans Tunge. Den er bleg som paa en kvalt Frø. Naar han spiser, gaar det for sig paa den Maade, at han rækker samme Tunge ud af Munden, læsser Fødevarerne paa og haler den ind igen.

Pludselig kommer han til at tænke paa Hjemturen gennem de sugende Skeletters Malstrøm.

Der funkler en Angst som et Vanvid i hans store sorte Indianerpupiller.

— Vil De love at ledsage mig hjem? stønner han. Bare til Døren altsaa?

— Er De da forfulgt? spørger jeg. Spion maaske?

— Jeg frygter den hvide Slavehandel, hvisker han dystert og vender det hvide ud af Øjnene. Den gaar paa Lur efter mig!

— Er De da ikke et Mandfolk?

— Netop derfor! Véd De da ikke, at nu er det *os*, som er de efterstræbte? Den kvindelige Prostitution er konkurs. Nu er det *os*, som koster Penge. En første Klasses Yngling som jeg, der kan udbydes til Prinsesser af Blodet, staar nu i en Kurs af hundred Tusind Mark. Det er dog et Kup! Man maa altsaa være *rasende* forsigtig!

Jeg lovede at være hans Beskytterinde, og vi brød op, Arm i Arm.

Undervejs skulde jeg faa et fornyet Indblik i neutrale Mandfolks Lidelser.

Idet vi krydser os op gennem Barerstrasse og naar Jærngitteret ind mod Kasernegaarden, finder vi Gaden blokeret af saa tæt en Kvindestime, at hele Sporvognstrafikken er standset.

Inde bag Gitteret ser jeg to ensomme Mandsbilleder i Civil, som øver sig i at tage Skanser, klatre over Mure og anden nyttig Gerning. De har Motionstimer og gaar i Luftten som Tugthusfanger.

Og de *er* Fanger.

Det er de sidste to Tegnere ved det kongelig-kejserslige Vittighedsblad »Bochissimus«. Den ene, Paul Blee, er fra Landet med de skønne Fiskeboller og altsaa paa en Maade neutral, den anden, Hr. Heinrich Heine, er unabkömlich af konfessionelle Grunde. Generalkommandoen har maattet lade dem indespærre for at beskytte dem mod Kvindernes erotiske Attentater.

Jeg har truffet dem begge i Fredens Dage. Jeg kender dem.

Hr. Heine er bedst kendt for sin Digtsamling: »Buch der Lieder« med den sentimentale: »Ich weiss nicht, was soll es bedeuten, dass ich so traurig bin.«

Wilhelm kan ikke fordrage ham, fordi han gør Grin med Bocherne. Derimod elskede Dronning Elisabeth ham til Gengæld. Hans Statue staar under en Paraply i Parken til hendes vidunderlige Lystslot Achilleion paa Corfu. Selve Statuen har jeg ikke set, men kun en Gengivelse, tegnet af Vennen Paul Blee. I Ansigtstudtrykket genkender man den englelig-sentimentale Aand, som har født: »Ich weiss nicht wass soll es bedeuten, dass ich so traurig bin.« Hans fedladne Nøgenhed harmonerer godt med Øjnenes himmelske Udtryk. En drabelig Haand skjuler hans mandlige Prydel-

ser, der af konfessionelle Grunde ikke egner sig for plastisk Behandling.

Den anden Tegner, Paul Blee, har en slaaende Lighed med Lord Northcliffe, bare kønnere. Den arme har været saa efterstræbt af Kvinderne, at han paadrog sig en alvorlig spiralformet Brokskade og maatte lade sig operere. Natten efter forbrød Sygeplejersken sig imod ham. Saaret brød op, og Maven revnede i den anden Side. Nu er han fordømt til Brokbind for Livstid. Og nu tror vel de fleste, at et Brokbind er noget af Vadskeskind. Ak nej, mine Damer, et Brokbind er en spiralsnoet Jærnstang, altsaa ikke til at spøge med.

Jeg ser to grædende Damer, to skønne Blondiner, staa med Næsen ind mellem Tremmerne. Jeg ved, at den ene, hun der ser ud som en nordisk Valkyrie, er Fru Blee, men vi kender ikke hinanden.

Vi borer os tæt hen til dem og hører dem tale.

— Lilla Pims! Lilla älskade Pimsebarnet mitt! hulker Fruen.

Og hun letter sit knugede Hustruhjærte for Veninden Fru Timidan, en blond Barbarkvinde med et pessimistisk Drag om den smukke Mund:

— Havde jeg bare aldrig gjort det!

— Hvad, min lille Ven?

— Jeg gik hen og broderede Hindenburg paa Hylsteret om hans Brokbind. Og før var Bindet lindt og behageligt, men efter at jeg har broderet Hindenburg paa, er det blevet saa stramt i Holdningen, at det piner ham ihjel.

— Ja, se, hvor han lider! Han staaer det *aldrig* igennem! Han *dør*! Han *dør sikkert*!

Der er aldrig Trøst at hente hos Fru Timidan.

Og virkelig ser jeg, hvor han ligger og krummer sig derinde.

Hr Heine maa hjælpe ham at spænde det af.

Under dette opdager hans skarpe Øje tre franske Ord,

som Fru Blee ogsaa har indbaldyret i et Hjørne: lentement, doucement, souvent.*)

Hr. Heine, der lugter Spioner allevegne, fatter en skrækkelig Mistanke ved at se disse franske Ord.

Fædrelandet gaar fremfor Venskabet.

— En Spion! raaber han og alarmerer Vagten.

Men Kvinderne tager Parti for Paul Blee, vælter Stakittet og stormer ind.

Det blev Gnisten, som tændte en af de største Revolutioner, jeg oplevede i München.

Rystet i mit inderste sneg jeg mig bort.

Min Ven Titicaca havde jeg ikke kunnet beskytte. Han var falden i Vampyrernes Kløer!

*) Spis langsomt, med Maade, men gærne lidt ofte.

Overs.s Anm.

MENNESKEDYR, DYREMENNESKER OG
MENNESKEÆDERE.

Jeg har forvildet mig ind i et anatomisk Kabinet.

Her er jeg i absolut Sikkerhed; thi Gæsterne optræder parvis. Det er Søndag. Haardt saarede Feltgraa gaar Arm i Arm med Faldne og ser paa Anthropophyteia.

Om det nu havde været franske Genitalia — lad gaa!

I Paris havde et saadant Vokskabinet uden Tvivl været très chic! Om det end næppe var bleven betragtet med den gudhengivne Alvor, hvormed Bocherne parvis tog Fænomenerne i Øjesyn. Men nu tænke man sig altsaa disse traurige Redskaber hentede direkte fra Bocher! Hvem formaar at tænke en saadan Tanke til Ende !

I en Montre midt for Næsen af mig ser jeg det røde, forsorne Ansigt af en Boche-Unge, som netop er ifærd med at knibe sig ud gennem Livets Port.

Jeg skal jo aldrig nægte, at som Anskuelsesundervisning for saadanne, som endnu tror paa Storken, er det en af Bochernes bedre Vitser.

Men den er jo lidt vovet.*)

*) Jeg ved dog ikke. Her i Byen har Rudolf Tegner som bekendt modelleret Livets Port i saadanne Dimensioner, at man kan køre til Bryllup gennem den med fire Heste for Karreten. Den skal jo anvendes som Indkørsel til Holmens Kirke. Hvis det var mig, der skulde befare den som Brudgom, svarer jeg ikke for, at jeg nogensinde naaede Altret, saa mange Slags Tanke vilde der paakomme mig undervejs. Overs.s Anm.

Om alt dette skriver jeg nu, fordi det ikke har det allerfjærneste med Sagen at skaffe. Er jeg maaske en Boche, der skriver i logisk Sammenhæng og Følge? Lyner min Aand paa Tælling og Kommando som Solreflekserne i en Række preussiske Ulanhjælme? Eller causerer min blomstrende, gudbenaadede esprit i kunstnerisk Frihed vittigt og à la diable?

Men nu alligevel til Sagen, som er en Glaskrukke med noget i som f. Eks. en Blæksprutte i Spiritus.

Paa en hvid Seddel læser jeg med kuglerunde Øjne: »menneskeligt Foster, født af et Dyr.«

Jeg kaster et kritisk prøvende Blik paa Bløddyret, pudser Næsen, tørrer Øjnene og læser igen: »menneskeligt Foster, født af et Dyr.«

Hm!

Havde jeg nu set Krukke med Indhold, Seddel og det hele paa Montmartre, véd jeg jo nok, hvad jeg vilde have tænkt. Men mellem Bocher, mine Damer, mellem Bocher er saadanne Krukker og Sedler hellig Alvor.

Forresten var Krukken bestemt til at blive en Bethlehemstjerne paa min Vej.

Hun-Bochernes erotiske Samliv med Dyrene foregik jo offentlig for mine Øjne paa Gader og Pladser, i Parker og Haver hver eneste Dag, blot havde jeg hidtil aldrig tænkt mig, Legen kunde have *Følger*.

Her stod nu en Krukke med sort paa hvidt! Et Dokument! Stammende fra Bochernes egen Haand! Uimodsigeligt!

I al Stilhed pillede jeg Sedlen af og sendte den til vor store Digter Joseph Bédier.

Pludselig erindrede jeg en Hundehvalp, hvis Ansigt havde mindet mig ganske paafaldende om en preussisk General. Efter det ovenfor konstaterede kan der ikke længer herske Skygge af Tvivl om, at Militaristen faktisk var Fader til Hvalpen.

Lad mig her fastnagle dette Bevis paa, hvad den preussiske Militarisme fører Verden ud i!

Og saadanne Tilstande har man haft den Frækhed at udskrive som Kultur!!

Desuden mindedes jeg en Gedebuk, jeg havde truffet langt ude i Dyreparken ved Hellabrunn og hvis Ansigt ikke var til at skelne fra en pensioneret Oberlehrer.

Nu tænke man sig at betro hele den opvoksende Ungdoms Opdragelse til saadanne Individuer! Giver det ikke Nøglen til alle de belgiske Rædsler!*)

Disse Blandingsindivider var nu uden al Tvivl sat i Verden, ikke af Kvinder, men af Hundyr.

Følgerne af Kvindernes Leflen med Dyrene var endnu ikke begyndt at vise sig, da det ifølge Naturens Orden krævede længere Tid.

Men jeg beregnede med matematisk Nøjagtighed, at inden et halvt Aar vilde München, ja hele Tyskland — for München er jo i et og alt kun et Eksempel paa, hvad der foregik i hele Riget — vrimle af en ny Race, eller rettere flere nye Blandingsracer, midt mellem Mennesker og Dyr.

Faa Dage efter blev det mig dog fortalt af en aldeles paalidelig Boche, at en tysk Kvinde allerede var nedkommen med Grise.

Tilfældet var ualmindelig vanskeligt.

Ligheden mellem en nyfødt Gris og en nyfødt Boche er nemlig saa aldeles slaaende, at de overhovedet kun skelnes fra hinanden paa Sproget.

Selve Navnene er jo hinanden lig indtil Forveksling:

Cochon hedder Griseungen. Bochon hedder Boche-Ungen.

Mens vi er ved Sprogene, falder det mig ind, og hvorfor skulde jeg ikke fortælle det, at jeg netop har stiftet Bekendtskab med Hrr. Geheimrath v. Schlimpfghk, Professor ordinarus i sammenlignende Dyresprogvidenskab ved Münchens Universitet.

*) I Kongo nemlig.

Overs.s Anm.

Geheimeraaden er endnu en Mand i sine bedste Aar, næppe stort over 97. Han har som alle Bocher Haar over hele Ansigtet, ud af Ørene, ud af Næsen og paa Tænderne. Oventil har han dog hverken Uld eller Haar, men noget, der ligner Dun. Maaske er det Fjer.

Han skænkede mig en Dag sin epokegørende Afhandling: »Om nogle paafaldende Ligheder mellem Ny-Schimpansisk, klassisk Urangutangisk og moderne Fransk«, et sprænglærd, dybt pløjende Arbejde.

Jeg siger det rent ud: jeg er en fri Aand, som ikke blindt beundrer *alt*, hvad fransk er. F. Eks. kan jeg ingenlunde billige mine Landsmænds overlegne Haan overfor denne højt fortjente Videnskabsmand, der under beskedne Kaar har tilbragt 70 af sine bedste Aar i Afrikas Urskove og taler deres samtlige Abe-Dialekter. Hvilke Tjenester har han ikke alt ydet sine Landsmænd i Fangelejrene, hvor vore dyrebare Allierede, d'Hrr. Gorillaer, Schimpanser og Urangutanger endnu stønner i forsmædeligt Fangenskab! Disse fine, nysgerrige Jagttagere har under Felittoget mærket sig de utroligste Ting, som Geheimrath v. Schlimpfghk takket være sin bundløse Lærdom fik lokket ud af dem. Det er ingen Hemmelighed, at Bochernes smaa og forbigaaende Svineheld i Frankrig udelukkende skyldes de vigtige strategiske Hemmeligheder, som vore Venner Aberne gennem Geheimeraaden udleverede Bochernes Generaler uden selv at ane, hvad de gjorde. Det var ogsaa en Urangutang, som afslørede hele Joffres Strategi. I Kraft af sit enestaaende Skuespillertalent kopierede den ham til de mindste Detailler. Den sad Dag og Nat med Hænderne i Skødet og sagde: »næste Aar!« Og saa rullede den med Øjnene, saa ikke faa preussiske Officerer døde af Grin.

Jeg har kigget lidt i v. Schlimpfghks Afhandling. Der ser man f. Eks. at *sall-ko-schong* betyder: Aber og Negere bærer Frankrig. Men det kan ogsaa betyde: Ned med den tyske Militarisme! en Tanke, der altsaa er trængt igennem selv hos Urskovens Aber og derfor maa tænkes at være en

sjælden begavet Tanke. Endvidere betyder Bar-a-long: Vi kæmper for Kulturen! Men de to Ord la-gräs betyder: Vi er de smaa Nationers Beskyttere. Paa Abisk som paa Latin. kan man sige uhyre meget i faa Ord.

Men det var altsaa Grisene!

Som sagt: kun paa Sproget kender man en Bochon fra et Cochon.

Det første, Griseungen ytrer, er, som man véd, et energisk: øf! øf! Münchener-Ungen derimod er ikke saa varlig klar af Livets Port, for han vræler himmelhøjt: Øl! Øl!

Som jeg erfarede af Geheimeraaden, betyder øf! øf! paa Svinsk simpelthen Mælk.

Det viser sig altsaa atter her, at den usseligste lille Gris i Kultur hæver sig taarnhøjt over Bocherne.

Paa Hygiejnens nuværende Standpunkt maa det nemlig betragtes som fastslaaet, at Øl i den spæde Alder, særlig bayersk Øl, navnlig nydt i ubegrænsede Kvanta, kun *da* er at anbefale, naar Ungen af Naturen er belastet med et dystert og melankolsk Gemyt. Men dette er jo netop *ikke* Tilfældet med de Münchener Unger! Tværtimod! Desværre!

De mer omtalte Grise skreg nu altsaa: Øl!! og manifesterede sig derigennem som i det væsentlige Mennesker — for saa vidt man da overhovedet vil betragte Bocherne som Mennesker, hvad jo rigtignok bliver en Sag for sig.

Det reddede iøvrigt ikke Grisene — eller rettere Boche-Ungerne — fra en forsmædelig Død.

Efter et absolut sikkert Forlydende blev de afhændede til Hr. Donisl, Hofleverandør i Pølser, som uden al Sentimentalitet forvandlede dem til Pølser.

Om de siden er endt ved Hove eller havnede i Maven paa gemene Luckis*), lader sig ikke længere forfølge med

*) Lucki kaldes i München en Gummidreng eller Hopsakarl. Disse fejrede Gentlemen har deres Stamlokale hos Hr. Donisl paa Marienplatz, der ganske rigtig tillige er Hofleverandør i Pølser.

den videnskabelige Nøjagtighed, jeg kræver af en Under-
søgelse, inden jeg vover at fastslaa et Resultat.

Hvor ofte i Historiens Løb har en tilsyneladende ringe
Iagttagelse ikke ført til de mest epokegørende Opdagelser!
Og ikke anderledes her!

Engang paa Sporet lykkedes det mig nogenlunde hurtigt
at bringe det uigendrivelige Bevis for, at Bocherne er Men-
neskeædere.

Naar man véd, at Barbarerne skriver halvtreds tomme-
tykke Bind om et nedgravet og genfundet Knappenaalsho-
ved, hvor kommer det sig da, at de alle som efter en Snor
komplet tier dette uhyggelige Fænomen ihjel?

Hvem ser ikke, at her er noget, de vil *skjule!!!*

Her er altsaa noget, de *maa* skjule af Hensyn til »die
Kultur!«

Altsaa har Menneskeæderiet allerede antaget et aldeles
rædselsvækkende Omfang!

Det er da ogsaa lykkedes mig gennem listige Interviews
af Feltgraa paa Orlov fra Fronten at fastslaa, at Sol-
daterne æder deres egne og vore Faldne, naar og hvor det
'blot lader sig gøre.*) Kun derigennem forklarer man sig jo
ogsaa, at de hidtil har kunnet »durchhalten« uden at for-
hungre af Kødangel, medens vi jo dog nøjagtig har kun-
net beregne, at de forlængst er henvist til at gnave deres
egne Fingre.

Det er endvidere en Kendsgerning, at naar Børn under
syv Aar dør, bekendtgøres Dødsfaldet ikke.

Ligene gaar lige lukt i Kinder-Wurst-Fabrikkerne!!

*) Det er gennem absolut paalidelige og neutrale danske Blade
bekendt, at en Mængde tyske Lig gaar til Fabrikker, som smelter
Fedt af dem. Overs.s Anm.

POLITIPRÆSIDENTEN.

Endelig en Søndag Morgen blev jeg genkendt og indfanget af det kvindelige Politi — die Wacht an der Isar — paa »Café Grössenwahn«, Kunsternes og Forfatterernes Stamknejspe.

To grenaderhøje Hundrager førte mig for Politipræsidenten, der, som nævnt, ogsaa var en Dame.

Kontoret laa hyllet i uigennemsigtig Kvalm som en Baneaard. Dog havde Røgen den fine, særlige Lugt af Kwalla-Tobak.

Et Steds dybt inde i Mulmet lynede to Brillanter, og der lød en Damestemme.

Jeg skælvede i Haserne som de gamle Hebræere, naar Guds Røst i et ubejleligt Øjeblik udgik fra en mørk Sky.

Jeg famlede mig frem efter Lyden og Lynene, til jeg pludselig faldt over en Stol.

— Tak, Deres Herlighed! stammede jeg, mere død end levende.

Jeg rejste mig — og Stolen — og fik mig anbragt.

Foran mig i Taagen var der noget hvidt, som rytmisk vippede op og ned. Det viste sig at være Fru Politipræsidentens Strømpebaand, der — horrible dictu! — var en hvid Elastik, der masede sig ind i hendes yppigt proportionerede Læg.

— De er Franskmand?

— Ja, desværre! — Jeg mener: Gud være lovet!
 — Og Næringsvej?
 — Korrespondent til Havas og en Række højt ansete franske, italienske og amerikanske Blade.
 — Ah, De er Sandhedsvidne? — Vil De ryge?
 — Tak — hvis det ikke generer!
 — Oh, vous êtes très rigolo, par exemple!
 — Tout au plus rigolettó, madame!
 — Hvor det gør mig ondt at skulle radbrække en saa behagelig ung Mand!

Idet jeg blev kold helt ud i Tærne, stammede jeg med en Rest af Galgenhumor:

— Jeg forlanger ingenlunde et saa smerteligt Offer af Deres Naade!

— De er Desertør og altsaa formødentlig Spion.

— Jeg er ingen af Delene. Jeg er en *bortført* og — her slog jeg blufærdig Øjnene ned, idet jeg udstødte et lille klædeligt Suk — og en *forført*!

— Ah, De stammer fra Revolutionen i Schleissheim?

— Meget rigtig, Deres Naade!

— Og hvor har De været imens?

— Jeg vil ikke bringe en af Deres Naades Veninder i Ulykke ved et skammeligt Angiveri. Hun har behandlet mig godt.

— Hør, De begynder at interessere mig.

Hun gik hen og aabnede et Vindue med det Resultat, at Røgen drev ud og vi pludselig blev synlige for hinanden.

Foran mig sad en lille blød og nuttet Dame først i Trediverne. Blondt, lokket Haar og noget vist mongolsk i det brede, livlige Ansigt. Benene var saa korte og fyldige, at Skørterne gled helt op til Knæet og afslørede det grufulde Strømpebaand, hver Gang hun lagde dem overkors. Læggen og den lille, næsten parisiske Fod vilde under normale Forhold ikke have undgaaet at paavirke mine Nerver.

Hun sad just og mønstrede mig gennem Stanglorgnetten,

smaaleende, mens Cigaretten vippede op og ned mellem de stærke, let tilrøgne Tænder.

Jeg bemærkede nu, at Politipræsidiets flød af Hunde og Katte, som laa og drev ud over Stole og Sofaer.

— De *yndige* Dyr! sjælede jeg falsk og indsmigrende. I Virkeligheden kan jeg ikke udstaa disse forædte, ugidelige Firbeninger.

Hun var for optagen af sine lagttagelser til at reagere paa min Smiger og sagde tørt:

— At dømme efter Kjolen, var det maaske ikke saa *helt* ubegrundet, at De rømmede fra Deres Forførelser! Jeg mener Figuren.

Veninder er søde. Selv paa Magtens Tinder bliver de dog sig selv lig.

— Kjolen? sagde jeg — og fik pludselig en fortvivlet, frelsende Idé.

— Overhovedet, Madame, saa er Toiletterne i München mig noget af en Skuffelse! En saa fuldendt Figur som nu Deres Naades f. Eks. kommer jo ingenlunde til sin Ret! Jeg skulde paa fem Minutter — —

— Gud bevares! Er De Dameskrædder? spurgte hun bleg af Interesse.

Mit Liv er reddet! tænkte jeg og Ja! sagde jeg.

— Men De opgav jo lige, at De var Journalist?

— Det kommer ud paa ét! Enhver Franskmand er født med en Dameskrædder i Fingrene.

— Jeg interesserer mig for Dem! Decideret! Hvad vil De helst: halshugges eller radbrækkes? De skal faa Lov til selv at vælge!

Jeg overhørte det indiskrete Spørgsmaal og sagde:

— Bare en lille Ændring i Livet — De tillader — med tre Knappenaale — saadan — hvilken Forandring!!

— Magnifique! sagde hun gnistrende af Skrædderiver, idet hun drejede sin forbedrede Taille foran Pillespejlet.

— Men var det ikke bedre, om Deres Naade tog Livet af

og ringede paa Sykunstnerinden? Det er gjort, som man bager en Pandekage.

Jeg havde ikke talt tilende, før Politiet i Brandvæsenets Bil susede ud og bemægtigede sig den værdifulde Dame.

— Imens ser vi paa Nederdelen, som Deres Naade nok ser, er aldeles forskaaret.

— Kan De *skære*, Menneske — hvad er det, De hedder?

— Poincanard!

— Og De kan virkelig *skære*, Hr. Poincanaille?

— *Om* jeg kan! Se, nu sprætter vi denne lille væmmelige Søm op! — Saadan! — Og saa denne! — Voilá! Og saa skærer vi lidt mere paa skraa! — Og hefter hele Herligheden sammen igen paa en *lidt* anden Maade! — Se saa! Gjorde det Forandring?

— Lille fortryllende Poincadeau! Det siger jeg Dem ganske uforbeholdent trods Fjendskabet: ikke hvert Aartusind frembringer noget saa guddommeligt som Dem!

— Eller som Dem! havde jeg lige nær sagt, før saa runde, velformede Arme og en saadan Buste, som hun aabenbarede, idet hun afførte sig Livet — thi hun betragtede mig aabenbart nu under Synsvinkelen Dameskrædder og altsaa ikke som noget egentligt Mandfolk — nej, *det* havde jeg ikke ventet at finde paa denne Side Rhinen. Ovenikøbet lugtede hun ikke engang, mens som bekendt alle Hun-Bocher ellers udsender en kvælende Lugt af raadent Kød eller Rovdyr-Bur.

— Deres Naade er ikke *fuldblods* Germaner! vovede jeg og saa, det smigrede hende.

— Nej, min ene Bedstefader var Ungarer, og min anden Bedstemoder Tyrolerinde.

— Man ser det øjeblikkelig! trængte jeg paa med diskret Beundring i Stemmen. Den ugermanske, maaske endog romanske Bloddraabe giver Deres Naade denne fuldendte Chic, denne Duft af Paris Men det bliver aldeles nødvendigt at underkaste ogsaa Silkeskørtet en lille Antyd-

ning . . . af en Nuance . . . af en Ændring. Underskøret har en saa *uendelig* Betydning for — — —

— Hør, sagde hun, idet hun uden alle Ceremonier traadte ud af Skørtet, vil De ikke være min Sekretær?

— Gud velsigne Deres Naade for en saa himmelsk Godhed!

— Nu ringer jeg med det samme Krigsministeren op! — Hallo! Er det von Säbel? Morning, old boy! How are You? — Haha! Meget godt! Hør, mine Betjente har bragt mig en af disse undvegne Slyngler ude fra Fangelejren — han er deserteret fra en af mine Veninder. — Godt forstaa? Ikke saa vigtig, gamle Jubelinvalid! Jeg skal blot tjenstligst meddele, at jeg agter at beholde ham som min Sekretær. Han er mig uundværlig ved sine Sprogkundskaber. — Umuligt? Nu skal jeg bare hilse Deres Impertinence og Impotence . . . — Ikke det sidste? Saa? Hvorledes det? — Beviser? Ikke saa vigtig, old boy! — En blaa Gøg! Jeg beholder ham Fanden spille mig! Hør, De kan da vel ikke se igennem Røret? — Saa? Hvad har jeg paa da? — Skudt forbi! Jeg staar i mine rosa Tarlatans! Jeg har nemlig Syassistent. — Ja, lige midt i Kontortiden! — Skam Dem! Alle Mandfolk er Svin! — det være sagt uden at genere Svinene! — Fy!! De fortjente, at jeg ringede af lige i Øret paa Dem! Farvel!

— Ja, saa er *det* afgjort! sagde hun vendt mod mig.

Medens hun i sin Afklædning kun var naaet til de rosa Tarlatans, havde den korte Telefonsamtale helt og holdent afklædt hendes Sjæl, saa den stod splitternøgen for mit indre Øje.

For at kunne arbejde friere havde jeg benyttet Pausen til at kaste mine Dameklæder af og stod nu i Benklæder, Vest og Manchetskjorte, bløt uden Frakke. I pure Distraction havde jeg klemmt min Monocle i Øjet og var falden rent i Staver over Damens plastiske Fortrin.

Hun rødmede helt ud i det hvide af Øjnene og blev ar-

rig som en Troid, som om det var en Fornærmelse, at jeg pludselig havde afsløret mig som Kavaller, eller maaske snarere, fordi det først nu gik rigtig op for hende, hvad jeg var.

— Canaille! snerrede hun. Har De glemt, at jeg kan lade Dem radbrække?

Men en Dame i Pantolons er nu engang som en Helt uden samme: Prestigen flyder ud.

— Hvilken Officer vil lade en *Dameskrædder* henrette? sagde jeg ydmygt og angrende, idet jeg listede min Monocle i Vestelommen og skyndsomst begyndte at snakke Garderobe.

— Egentlig, sagde jeg, burde jo Deres Naade gaa i Uniform!

— Er De fra Forstanden?!

— Noget overvældende chict selvfølgelig! Jeg ser allerede det hele for mig! Maa jeg tillade mig et lille Rids! Omtrent saaledes! Stramt sluttende Snorejakke, lyseblaat Klæde, blanke Knapper, fikse Epauletter. Korte knaldrøde Ridebenklæder. Kort, skotsktærnet Skørt med en lille fin Skindbræmme. Høje, brune Skafestøvler af blødt Skind med gyldne Sporer.

— Egentlig slet ikke dumt!

— Deres Naade rider selvfølgelig? Ja, naturligvis! Det hele maa jo tænkes paa Baggrund af en fin lille Ridehoppe. Det bliver simpelthen épatant! Jeg skærer Dragten personlig. Jeg lover en Bombesucces!

Jeg bemærker, at Hendes Naade bliver ved at undse sig over sin Negligé, men dog nødig vil lade sig mærke med noget. Og hvad skal hun desuden gøre! Efterhaanden har jeg sprættet alle hendes Klæder op.

Nu, da min Angst er overvundet, staar jeg og bliver varm ved Synet af saa megen Dejlighed.

— Hvad er det, De staar og glor saadan paa?

— Bliv ikke vred, Deres Naade, jeg føler mig bare saa forelsket — saa forelsket som — som — en Elefant!

— Er Elefanter saa forelskede?

— Jeg ved det sandelig ikke. Jeg vilde kun antyde noget *enormt*. En forelsket Yngling har Brev paa at sige Dumheder. Kort sagt: jeg drømmer om Kys!

— De faar se at betvinge Deres Elefantasi!

— End ikke en Tysker havde jeg troet i Stand til en saadan Grusomhed!

— Oho! Nu minder De mig om en Anekdote, jeg nylig har læst. Der blev sendt tre Lærde til Afrika netop for at studere Deres Elefanter: en Tysker, en Franskmand og en Polak. Efter tre Aars Forløb fremlagde Tyskeren et Værk i tre Bind om »Elefanten i naturhistorisk, biologisk, meteorologisk, metafysisk og hydraulisk Belysning«. Polakken skrev en Bog om »Elefanten og det polske Spørgsmaal«. Men Franskmanden dikterede en Feuilleton: »L'Eléphant et ses amours« og blev paa denne Artikel Professor i Filosofi ved Sorbonnen. Jeg formoder, at De er identisk med denne Professor. Ialtfald er det den eneste Grund, jeg kunde tænke mig, til at kysse Deres blege Snabel.

Denne krænkende Udtalelse gjorde mig hæftig og uforsigtig i mine Ytringer.

— Madame! Naar en Dame afslører sin Buste og lufter sine Tarlatans, plejer hun dog *i det mindste* at vente et Kys!

— De er saa fri at minde en Dame om et Fejltrin! Ikke engang et Fejltrin: en Distraktion. Siden De altsaa *vil* fornærmes, skal jeg forklare Dem Fænomenet. Enhver Franskmand er i mine Øjne i det mindste tre Kvart Dame. Den sidste lille Fjerdedel har man saa let ved at overse! *Voilà tout!*

Jeg bed mine hvide Læber tilblods. Jeg pakkede Fornærmelsen ind og gemte den ved mit Bryst til en bedre Lejlighed.

Saa bankede det pludselig.

— Jesus, Maria og Joseph! Det er Syndvidet! For-
svind i en Ruf ind i det indre Kontor!

Jeg trak mig tilbage til Ensomheden og alle dens be-
gavede Tanker. Fremtiden bød mig en æventyrlig Chance.
Jeg vilde ikke forspilde den ved at gøre mig til Slave af
en Affekt.

To Timer efter stod min Herskerinde i Døren, klædt i
min fiske Création.

— Monsieur Poincanard! De er et lille Vidunder! De
har forvandlet mig til en Pariserinde!

Den Balsam hun rakte min Sjæl i de sidste Ord, var
ikke langt fra at hele Saaret. Og jeg kunde virkelig være
stolt af mit Værk. Selvfølgelig var det ikke netop Paris,
der faldt en i Tankerne, men iforvejen saa hun ogsaa ud
som en paaklædt Puddel.

Nu tog jeg mig atter for at smigre hendes Menageri.

— Ja, sagde hun, hvad De her betragter, er det lille
Restparti af Münchens Hunde- og Katteverden. Alle deres
Paarørende har vi nydt i Fricassé, som Deres Fædrelands
Blade forlængst har oplyst Verden om.

— Jeg elsker nu Hunde! filmede jeg i passende Afstand
fra de ildelugtende, radmagre Bæster.

— Jeg foretrækker Katte! Hunden er en Slavesjæl, Mis
er altid sin egen Herre. Eller har De maaske nogensinde
oplevet en dresseret Kat? Nej, Miau vanker paa Tagene,
ganske som det passer ham. Og saa er der det, at en Hund
ydmyger mig. Jeg lider under den hundske Taknemlig-
hedsgæld til dens rørende Trofasthed og dybe Følelse. Alle
mine Katte vil derimod simpelthen kurtiseres af *mig* og
takker i det højeste med en lille kold Snude mod min Kind,
men har for Resten Kniven i Ærmet som Deres Brødre Syd
for Alperne.

— Brødre? — Skal vi sige Fættere!

— Haha! Meget morsomt! Kort sagt: Mis forstyrrer

ikke min trygge Følelse af at være en god og brav Boche!

— Meget aandrigt, Madame! Overhovedet tror jeg nu, Vorherres Mening med Dyrene er at lære os at forstaa og tilgive og elske *Børnene*, som jo dog er vor højeste Lykke —.

— Har *De* Børn?

— Nej, Gud fri mig!

— Aha! Ser De: Børn er jo overhovedet rædselsfulde! Med Børn har man det ene Øjeblik Indtrykket af, at man har Krigsindkvartering, det næste, at der ligger en Døende i Huset.

Jeg vogtede mig vel for at insistere, men skrev mig hendes Sympatier og Antipatier bag Øret for siden at kunne indrette mig derefter.

Af et hemmeligt Skab fremtrylles Klosterlikør og Lebkuchen, og det betyder Forværelset, at ingen maa driste sig til at forstyrre os, da vi sidder fordybede i afgørende Forhandlinger til Fædrelandets Frelse.

Vi prater saa godt sammen ved Likøren og Cigaretterne.

Madame forklarer mig meddelsomt, hvorfor man har betroet netop *hende* den ansvarsfulde Post.

Hun er kommen i Sigte ved sine kendte kunstneriske og litterære Talenter. Iøvrigt har hun tilbragt sit halve Liv paa Rejser og vænnet sig til at omgaas alle Slags Mennesker. I Evnen til at kommandere og skaffe sig Lydighed staar hun ikke tilbage for nogen General, og i lynsnar Opfattelse overtræffer hun dem alle. Lige straks overrasker hun mest ved sin Tungeraphed paa alle Sprog, der gør hende svær at kapere for en Franskmand, der bare kan ét. Uden Overgang glider hun fra det ene Sprog over i det andet, tredje, fjerde, femte. Endda har jeg Indtryk af, at hun paa flere af Sprogene betjener sig af forskellige Dialekter, som hun har moret sig med at aflure paa sine Rejser. Men ikke engang det er hende tilstrækkelig Kulør. Hun finder paa nye Ord eller bruger de gamle i en rent sindssvag Be-

tydning. Og naar ikke engang *det* slaar til, vender hun op og ned paa Syntaxen eller hun fikser Ordene op med nye Vokaler.

Mens vi sidder og pludrer om alt dette, bemærker jeg aandrigt:

— Den kunstneriske Sprog-gave — ialtfald i en for Tiden beundret Afart — er overhovedet et rent kvindeligt Talent. En Fortsættelse nemlig af Kvindens Lyst til at pynte sig, skifte om paa bizarre Moder fra fremmede Lande, lege med Kulører, spille Himmelspræt med alle normale og logiske Løsninger. Derfor har alle de største Sprogkolorister haft noget feminint eller kontrært i deres Psyche.

— Sludder, lille Poincanule! De har enten været Onanister eller Drankere!

Nu var hun altsaa fuld.

Saa siger hun pludselig:

— Hvor har De tænkt Dem at bo — ja, for Grevinde Fuczany kan De ikke mere vende tilbage til.

— Saa under Himlens Stjærner.

— Foreløbig kunde De egentlig bo hos mig — — mens vi gennemgaar min Garderobe.

— Jeg er maalløs over et saa himmelsk Tilbud!

Vi forlader Politipræsidiets og sætter en lidt slingrende Kurs mod Marienplatz og Theresienstrasse.

Jeg holder mig lidt agter til Luvart.

Fire sværtbevæbnede Isargardistinder eskorterer os, for hele det kvindelige München følger jo som Hajer i mit Køl-vand.

I en Bil kører Grevinde Fuczany, min tro Veninde, forbi, dybt nedbøjet, tæt tilsløret.

Hun er allerede undervejs til Arabien, deporteret ad administrativ Vej paa Politipræsidenten, Freiin von Körösmözös Foranstaltning.

For de er jo Veninder!

JAMES BARALONG I HOFBRÄUHAUS.

Gennem min Forbindelse med Politiet fik jeg endelig oplyst, hvorledes det var gaaet min Ven og Forbundsfælle, James Baralong, mangeaarig Korrespondent til Reuters Bureau »Times« og »Daily Mail«.

Han havde ved Tyveri erhvervet sig en Lodenjoppe og en Tyrolerhat med Gemsefjer. Skægget lod han staa som en Poilu. Naar nogen tiltalte ham, gav han Skum af Munden, gøede, fægtede i Luften med Fingrene og spillede døvstum Idiot.

Han ansaa sig nu — og med Rette — for at have forvandlet sig selv til en saa vadskeægte Boche, at intet menneskeligt Øje vilde trænge ind til Englænderen i ham. Altsaa skudfri! Ingen vilde antaste ham!

Ak, min kære James skulde faa noget andet at mærke!

Fræk som en — naa ja, vore kære Allierede i Calais *er* jo nu engang ikke beskedne! — kort sagt: han spadserede lige op i Hofbräuhaus, hvor han ved Hjælp af Fingrene og et Spisekort af Dimensioner som et Barnelagen bestilte sig et Par Dusin Pølser og et Glas Bier til en Begyndelse.

Næppe havde han sat sig, før Biermamsellerne flokkedes i truende Stimer og begyndte at fnise til ham.

Nu havde Skindet vel forstaaet at udslette sig selv som Englænder, men kunde jo ikke ane, at den store Fare i München slet ikke var det at være Englænder, men at være Mandfolk.

Da imidlertid Damernes energiske og selv for Sprog-

ukyndige fuldkommen tydelige Optræden ikke levnedes Skygge af Tvivl om, hvad de krævede, fik han en desperat Idé.

— Syph, Syph, Syph! hvislede han ud mellem Tænderne, gav hvidt Skum fra sig og rullede med Øjnene.

I det samme kom »die dicke Berta« sejlene som en Dreadnought midt ind i en Flotille af Torpedobaade.

— Ud med ham! skreg hun. Han er smitsom! Han er en af dem, der skal bringe Sejren til Kardinal Mercier!

Hun foldede personlig Ærmerne op, plantede sin gode Bochenæve i Nakken paa Baralong og satte ham i stiv Arm ned ad Trapperne.

Alt dette gjorde Berta nu ikke af Patriotisme, men af pure kvindelig Snedighed: hun vilde bevare det yndige Mandsbillede for sin egen Mund!

Næppe var de nede ad Trapperne, før hun hviskede: Süs-ses, leckeres Kind! Følg bare med mig, saa skal jeg redde Dig. Jeg skal give Dig Kaffe med Sukker i, jeg skal læd-ske Din Tørst med Øl og gammel Vin!

James gøede uafsladelig, men tog iøvrigt sin Skæbne med ægte angelsachsisk Flegma.

— Jeg kan lugte paa Dig, at Du er en Englænder! sagde hun, men jeg skal redde Dig alligevel!

Gennem lange, mugne, hemmelighedsfulde Gange, der lugtede bedsk af Gær og Humle, naaede de en Kælder med Kæmpetønder i hele Batailloner.

— Her er Du i Sikkerhed! sagde Berta og tændte en Lysepraas. Men til Gengæld forlanger jeg Liebe.

— Well! sukkede James og var jo ikke helt glad.

Saa stod de lidt og tog Maal af hinandens Styrke.

Die dicke Berta var en ældre, frodig Pige med en møderlig Barm Kaliber 42. Hun var tidlig graanet i nidkær Tjeneste som Præstinde for Gudeparret Gambrinus og Venus. Hendes hvide Haar lyste som en Corona om Ansigtets endnu ildfulde Augustsol.

Kælenavnet »die dicke Berta« skyldte hun ingenlunde

sin Tykkelse, der var et upaaaget Fænomen i disse Omgivelser. Nej, det skrev sig fra hendes brune Øjne.

Naar Berta gav Ild, var det, saa Seismograferne dansede Hopsa fra Marokko til det hvide Hav.

Gud naade den arme, hun traf! Hendes Ild var absolut dræbende, tilintetgørende som en Mørser, jævned alt med Jorden som Ekrasit.

Men til Sagen!

I al Stilhed havde hun lagt Skørt og Bluse fra sig paa en Øltønde inde i Mørket og kom nu skvulpende imod ham.

Et Øjeblik efter var det, som om hele Kælderens inddragen i et Jordskælv eller en lignende Naturkatastrofe. Det sang i Væggene. Det sukkede i Tønderne. En Naturkraft var sluppet løs og maatte rase sig træt. Pan var ude og gik Amok. Der var Bal i Helvede!

Da Uvejret langsomt faldt af, og der blev stille efter Stormen, peb en Stemme som et klynkende Barn.

— God save my life!

Det var James Baralong, der bad for sit Liv.

James var Sportsmand, det var han, og Kvinder havde han ikke smagt paa femte Maaned. Men en Barbarkvindes Favntag! Forbarmende Gud!

Nu var Berta ved Siden af Naturkraften i Besiddelse af et vist og forstandigt Maadehold: hun gav sin Ven Fri-kvarter.

Desuden laa der i hendes Natur noget dybt moderligt: hun gned Sveden af ham og masserede ham, var ogsaa fintfølede nok til ikke at lade ham mærke, hvor dybt hun i Grunden ynkede hans Utilstrækkelighed.

For at gemme ham godt og grundigt, slog hun Bunden ud paa en Tusindlitertønde, satte James op i Tønden og lagde Laaget paa.

— Jeg kommer straks igen, trøstede hun.

— Well! sagde James, men var jo nærmest lige glad med Gensynet.

Imidlertid kom hun tilbage med Favnen fuld af Pølser og Flasker, Øl og gamle duftende Vine — og da var al Kærligheds Kval som forbigangen og glemmt.

En halv Time efter var James Baralong i Krystalhimen.

Dette var nok noget andet end Fangelejr!

Han sang som en fuld og salig Matros paa Alverdens velsignede Tungemaal.

Først sang han sig op paa en gammel Vise, han i stille Nætter havde hørt ovre fra de tyske Skyttegrave.

Im tiefen Keller sitz ich hier
auf einem Fass voll Reben;
bin frohen Muts und lasse mir
vom allerbesten geben — —

Berta var mindst lige saa fuld som han. Flaske efter Flaske maatte række Hals. De skaalede, de kyssede i Mørket og skaalede igen.

Men James sang i kongeligt Humør:

Je suis pris par une femme,
cheveux blonds et teint de lait;
aussi fait ette à mon âme
autant de mal, qu' il lui plait.
Ah, ah, Valentin
verse moi du vin
tout plein!

Tykke Berta dansede Cake walk for ham. James kunde hverken høre eller se, men lo, og Vorherre maa vide hvorfor, men lo ialtfald, saa Taarerne trillede bedske ned i hans Glas.

Nu vilde Berta absolut entre op i Tønden til ham.

Ja, men dertil var hun alligevel efterhaanden bleven for fuld.

Alt, hvad hun opnaaede var at vælte Tønden og spille Manden.

Med stor Forsigtighed kravlede de begge ind igen og faldt i Søvn med Ryggen mod hinanden.

Saadan forløb altsaa den første Nat.

Hele næste Dag sov James og sov Berta, men til hans Ulykke skulde det jo engang blive Nat igen.

En Nat med nye Krav? Javel! Og *hvilke* Krav!!

Men da Berta omsider næste Dag dukkede op i Livet igen og tren frem i Ølhallen, saa hendes Kolleger, de andre Biermamseller jo straks, at hun havde været paa Mor-skab i Venusbjerget.

De kunde ogsaa læse i hendes brune Øjne og se paa hendes Næsebor, at der fremdeles var Mand paa Vildtbanen.

De fik saa agtpaagivende Øjne som Katten, der lugter Mus.

De fulgte Bertha med Øjekrogen, de stod paa Lur bag Hjørner og Piller og udspionerede hvert mindste Skridt, hun tog.

Da hun hen under Aften mente hemmelig at kunne liste ned til den slumrende Skat, var baade hun og James leverede.

Mitzie, den udsendte Spion, indsaa let, at hun stod sig ved at tie om sin Opdagelse.

Mod Betaling altsaa!

— Min Tavshed for Din Favn, Sir James! sagde hun smukt og pathetisk med aabne Arme og fremstrakt Hals; thi Mitzie var tilfældigvis Primadonna i den private dramatiske Forening »Thalia«, og Schiller var hendes Hovedbegavelse.

Berta maatte taale Rivalinden, men kontrollerede nøje, at hun ikke tog mer, end hendes Tavshed akkurat var værd.

Imidlertid havde ogsaa *hendes* lange Udebliven vakt

ny Mistro i Hallen. Nye Spejdere blev udsendt i hendes Spor og ak! Vejen blev fundet!

Blodtørstige som serbiske Lus faldt de over James, ikke enkeltvis og med Maade, men i Flok, ubarmhjertige, blinde og døve af Lidenskab.

De kyssede hans Ansigt, de slikkede hans Hænder, bed ham i Fingrene og stønnede: Uh, hvor Du er lækker!

Nu skønnede de jo nok, at ligefrem den store Kærlighed kunde de ikke forlange af James, ialtfald ikke allesammen og da navnlig ikke samtidig.

Men om han ikke vilde kysse dem?

— Well, sagde James fremdeles nogenlunde behersket. Der skal noget til, før en Englænder bliver lam i Munden! Men saa maa I heller ikke udlevere mig, saa jeg kommer i Fangelejr igen!

— Vi er da ikke forrykte! lød det i Kor.

Nu kom de frem med hver sine smaa specielle Ønsker. En vilde kysses paa Knæene og en paa Tungen. En vilde bides i Armen. Andre havde mere indviklede Ønsker, dog stadig i Branchen Kys, men naar kun de blev opfyldt, gled de ind i den fuldkomne Salighed.

Saa optændte var de af Elskovsglød, at de tog til at vibrere og dikke som Telegrafapparater ved den flygtigste Berøring af James, hans Læber.

Nogle fik det med Krampegraad, andre med Krampehikke; alle var de noget udenfor det almindelige.

Der var enkelte, som faldt om paa Gulvet, hvor de laa og krumbugtede sig i Slangevridninger og opførte hele hysteriske Forestillinger á la Salpetrière.

Bag efter faldt de hverandre om Halsen under gensidige Forsikringer om, at disse Minutter havde været Kulminationspunktet i deres Liv.

Siden fløj hele Banden paa Dør.

Men i Nattens Løb sneg de sig enkeltvis tilbage og for-

søgte at indynde sig hos den guddommelige James ved Hjælp af Pølser, Skinker, haardkogte Æg og Sauerkraut.

Ingen kom dog uden om Berta, der sad aarvaagen som en Drage med hundrede Øjne og rugede over sin Fangst.

Det skal nu siges til Ære for James, at han drak og drak.

Men besynderligt nok: Vinen gjorde ham ikke rigtig glad.

Han prøvede med en Flaske Whisky.

Den fik ham til at synge, men alle hans Viser var i Moll. Ialtfald klang de saadan.

Et quand j'ai bu ma bouteille
d'elle je ris à mon tour!
Je la trouve laide et vieille,
je me fiche de l'amour

sang James.

Berta, som naturligvis ogsaa var fuld, hylede af Glæde over, at James sang. Til alt Held for ham begreb hun ikke Ordene.

Men nu blev han onskabsfuld og rent ud sagt bespottelig:

Lieb' Vaterland, magst ruhig sein,
Lieb' Vaterland magst ruhig sein;
Fest sitz' ich treu die Nacht
die Nacht am Wein.

sang James.

Berta bare lo sine salte Taarer og fandt ham styrtende morsom og dejlig i alle Maader.

Men nu var det, som James formelig studerede paa at forbitre hendes Hjærte.

Han sagde de gudsbespotteligste Vitser om Kejser Wilhelm.

— Mor Dig bare, min Dreng, sagde Berta, han har staaet for det, som værre var!

Og saadan forløb da ogsaa denne Nat, til de begge slumrede ind.

Men da nu Orgierne begyndte at gentage sig ogsaa den tredje Nat, var det, at James faldt sammen i en stum og stille Fortvivelse.

— At forgribe sig elskeligen paa *mig*, det er den reneste Ligskænding, græd han. Og stille nynnede han hen for sig den smukke Salme: »Ein andrer stinkt in meinem Grabe.«

Berta fik snakket Kollegerne af Vejen.

— Patienten maa have Ro — ellers dør han fra os! var Bertas Ord.

Saa fik han da Fred.

Men da de kom igen den næste Formiddag, fandt de Berta staaende med en Spade og grave henne ved Væggen.

— Her har jeg lagt ham! sagde hun. Og gaa nu I op og hent Lys og Blomster!

Først en Maaned efter opsporede jeg min Vens sidste Hvilested, hørte den grufulde Beretning af »die dicke Berta«, hendes egen Mund, saa jeg paa en Maade var Øjenvidne og i alle Enkeltheder kan bekræfte det passerede.

Paa Graven stod et simpelt Trækors.

Indskriften var forfattet af Mitzie, hende med Schiller-Talentet, og lød:

†

Vandringsmand, stat stille og forkynd i London
at her ligger

JAMES BARALONG,

mangeaarig Korrespondent til »Times«, »Daily Mail«
og Reuter.

Hannem skal meget tilgives;
thi han haver elsket meget.

GRUSOMHEDERNE I MÜLLERBAD.

En Morgen, jeg kom ned paa Gaden, fandt jeg hele det kvindelige München ude paa Rov.

Det var rygtedes, at en Trup italienske Fanger gjorde Ophold i Byen undervejs til Fangelejren.

De var tagne til Fange lige udenfor Wien, der, som jeg formoder, i Øjeblikket belejres af Cadorna — ialtfald var det hans Plan i Maj.

Intet Skelet havde lukket et Øje den ganske Nat. De ranglede om med gule Margarinekinder og store fordrømte Ansjosøjne i Haab om at se kun et Glimt af de søde smaa Fjender, ja maaske endog faa Held til at sutte en Finger eller stryge en Moustache i Forbifarten.

Klokken elleve kommer jeg over Marienplatz, der staar fuld af kvindelige Næser, pegende lodret mod Himlen.

Spillet roes i Raadhustaarnet.

Gæve Riddere leger Krig og støder hinanden af de stejle Heste. Det var *den* Gang! Bondelømler danser rundt paa ét Ben med forlæggede Dirndl i korte, blomstrede Skørter. Klokkerne ringler en sentimental Vise om »Ännchen von Tharau«, en anden Dirndl, hvis Ynde og Fortrin iøvrigt er mig ubekendte.

Denne fjottede Andagt, naar Bocherne hører Musik!

Selv i Operaen, hvor et kultiveret Menneske dog kun ulejlig sig hen for at brillere, konversere og flirte!

I München har de forresten ingen anden Opera end dette Spilleværk i Raadhustaarnet.

Desuden rækker den tyske Genius ikke højere end til Studenterviser og Krigssange, der synges til Guitar, fordi Klaveret er dem for svært.

Stor og ædel Musik, som vi og vore Venner Englænderne, har; Mesterværker som jeg vil bare nævne »Geisha«, findes slet ikke i Bochistan.

Hvor sukkede ikke min Ven, James Baralong, i Fangelejren: Ak, hvem der dog snart igen kunde faa lidt »Geisha«!

Pludselig faar jeg Øje paa en Kasket af Omfang som et Skæppemaal.

Den dækker over min Ven Peter Ludvig, den store danske Digter, Dyds- og Fredsapostel, der ser ud som en Mand med Vand i Hovedet.

I Virkeligheden gaar han bare med Blæren oppe mellem Skuldrene*) og lider af det Tilfælde ikke at kunne faa Lindring uden hver Gang, han møder en Kollega. Da sprøjter han ham lidt af den ækle Vædske i Ansigtet og har det atter godt for en Stund.

Det slaar mig, at ikke en Pige vender sig om efter ham.

Denne Finsands har Krigen udviklet. Kvinderne ser paa Stedet, hvad der er rigtige Mandfolk og hvad der kun er Attrap.

Iøvrigt er han ikke uden Beskyttelse, nemlig af sin platoniske Elskede, Institutbestyrerinde Frøken Dydsine Lilie.**)

Jeg hører ham paa Afstand udbrede sig pathetisk for Dydsine:

— Bogen om København er endnu ikke skrevet, †) siger han.

*) Hr. Poincanard udtrykker sig noget utydeligt. Hvor kan en Blære gaa med Blæren oppe mellem Skuldrene? Overs.s Anm.

***) Damens virkelige Navn er Douzaine. Men Peter Ludvig finder med Rette, at der er mere *Poesi* i Dydsine.

†) Gud Fader bevarer! Kan det være muligt! Det er jo til at

— Alt, hvad jeg har kæmpet for paa Skuepladsen i næsten en Menneskealder . . . siger han.

— Poezien! siger han. Po-e-zi-en!*) *Dyden!* oh Dydsine! Jeg kommer ham imøde med fremstrakte Hænder.

— Tak for den herlige Kronik om Félicien Rops, Du har oversat!

Han blegner.

— Kære Ven! Røb mig ikke! Sig det ikke til Redaktøren. Selv opdager han det aldrig — han er ikke litterær!

Nu husker jeg, at han igen har sat sit eget Navn under Oversættelsen og glemt Forfatterens.

Det hænder ham lidt ofte.

Forresten en psykologisk Gaade, at denne Dydens Apostel just skal forgribe sig paa — franske Artikler!

Hvad skal en Mand imidlertid gøre, naar han absolut vil skrive og ingenting har at sige!

Jeg beroliger ham efter Evne, og i det samme faar vi begge Øje paa en Auto, der holder midt paa Pladsen.

Halvt sindsforvirret af Henrykkelse genkender jeg i Bilen min bedste Ven, den danske Digter Johannes Jørgensen, der ligesom jeg er en lidenskabelig Sandhedsdyrker og rimeligvis er kommen for at gøre Studier i Marken.

Hans ene Øje hang ved Klokkerne i Taarnet, det andet koketterede med en lille brunøjet Dirndl. I Haanden holdt han en yndig Pose Chokoladepralinés.

Peter Ludvig masede sig hen til Vognen. Han vejrede Chancer for en liden Blærelindring.

— God Dag, *kære* Johannes! Pssst! Ja, ved Du hvad:

fortvivle over! Hvad Satan bestiller den danske Litteratur! Tænk sig: Bogen om København *endnu* ikke skrevet!! Overs.s Anm.

*) Peter Ludvig fører saa ofte Poesien i Munden, at hans Tænder efterhaanden er blevet tyndslydte. Derfor den lidt besynderlige Udtale. Poezien er det, han selv — oversætter. Uden Poezi er alt det, de andre skriver. Dog med Undtagelse af Petar uskadelige Privat-Venner!

Overs.s Anm.

»Klokkerne i München« — var det ikke en Idé. Femogtredive Oplag à skal vi sige Tusind Kroner! De fireogtredive køber Gesandterne! Det var alligevel Forretning!

Der gaar et svedent Smil henover Sandhedsapostelens Træk. Han synes stokdøv paa det Øre og siger:

— Hør, sig mig, hvor meget tjente Du paa din Dramatisering af J. P. Jacobsens »Marie Grubbe«, som Du eksporterede til Norge?

— Det har jeg dementeret!

— Ja, men Herregud! Du har jo dementeret saa mange — Sandheder! Du vil maaske ogsaa demtere, at Du er ifærd med at dramatisere Fadervor til Eksport for Grønland? Men at Bud og Bønner er flydt sammen til en saadan Vælling i Din Blære, at Du hver Aften ligger og beder: giv os idag vor daglige Hor?*)

— Jesuit! Hykler! Løgner! skreg Peter Ludvig og fjærnede sig grædende, trøstet af Dydsine.

— Løgner igen! Litterære Stimand! Langfinger! riposterede Johannes Jørgensen.

*) Denne i Peter Ludvigs Mund paradoksale Bøn er i Virkeligheden bedt ved en ganske anden Lejlighed. Peter Ludvig havde en Aften glemt sin Gadedørsnøgle og begav sig paa Missionshotellet ledsaget af en lille uartig Pige, idet han indskrev sig som Pastor Koefoed fra Snodstrup med Hustru. Hans Hensigter var dog selvfølgelig alt andet end umoralske. Paa Grund af sit bissige, urinsure Temperament tør han ikke sove alene med sig selv, da det er hændt, at Peter i Nattens Mulm har overfaldet Ludvig, saa den samlede Peter Ludvig er vaagnet med det ene Ben i Paradiset og det andet i Helvede. Næste Morgen vilde nu Skæbnen, at Hotellets Præst var bleven syg. Der gik da Bud op til Pastor Koefoed fra Snodstrup, at han endelig maatte lede den daglige Morgenandagt i den syges Sted. Han kunde ikke undslaa sig, og den pavelige Salvelse havde han jo. Han lagde ud med Fadervor, som han ikke havde bedt, siden han var en lille Dreng. Men næppe havde han bedt den besynderlige Bøn: Giv os idag vor daglige Hor! før Pastorinden, som var fulgt efter i fulde Pontifikalier med Haandtaske, opløftede et saadant Latterbrøl, at den hellige, gudhengivne Forsamling, dybt rystet og skandaliseret, satte baade Pastoren og Pastorinden paa Porten.

Overs.s Anm.

— Hvilken Idyl paa det danske Parnas! bemærkede jeg mildt og mæglende.

— Ja, ikke for ingenting hedder det Himmelbjærg, bemærkede Apostelen Jørgensen ikke uden Ironi.

Overhovedet, naar man, som jeg, har set ham i Rom mellem fem Damer, seks Flasker og en Præst, aner man, at han langtfra er saa verdensfjendsk, som mange Menne-sker indbilder sig.

— Hvad var det, Du sagde, kære Kollega?

Disse Ord kom fra en meget gammel, uhyre værdig Mand, der sad ved hans Side. Han var fyldig, rund og glad af Vellevned og sad med en stor Nøgle i Haanden. Jeg erfarede paa Forespørgsel, at det var Sankt Peter. *)

— Ved at se Din Nøgle kommer jeg til at tænke paa, om I havde »Træk og Slip« eller Tøndesystem nede i Galilæa.

— O, Du hellige Bimbam! Vi gik skam ned i Haven og satte os under et skyggefuldt Træ i den friske Luft.

— Det kalder jeg Po-e-zi! som Peter Ludvig siger. Jeg spørger kun, fordi det igrunnen var Tøndesystemet, der blev Skyld i min Omvendelse, som jeg allerede har skildret meget smagfuldt i mine Erindringer.

— Nej, hvorledes det, kære Kollega?

— Jo, ser Du, Sankt Peter, Fritænkeriet havde bragt mig skrækkelig bag af Dansen. Jeg havde ikke Raad til hverken Øl eller Brændevin. Jeg havde ikke, saa meget, at jeg kunde traktere mine Pigebørn med en Kop Kaffe paa Alléenberg. Ja, det kom saa vidt, at jeg en Dag *selv* maatte bære Latrinspanden ned i Gaarden. Og det var *ikke* Poezi! Da faldt jeg paa mit Ansigt og fandt min Gud!

— Ser man det! Kan Du gi' en Chocolate?

*) Læseren maa tænke sig noget i Retning af en Mellemting mellem Bibliothekar Jeronimus F. Sørensen og den frække Benægter Forlagsboghandler Peter Hansen, der endnu ikke har villet vedgaa, at han tog Livet af „Smukke Karola“.

— Vel kan jeg det!

— Jeg vilde kun sige, at bortset fra dette med Tønde-systemet, er Apostolatet undergaaet en kolossal Udvikling i Retning af det behagelige siden dengang, vi gik og bumlede fra Landsby til Landsby nede i Galilæa. Og kan Du huske den Gang i Joppe — tror jeg, det var. De hejsede en Dug fuld Mad ned til mig fra Himlen. Sikke Hundeæde!

— Ja, I var jo tossede! Nej, mellem os sagt, hvis ikke Apostolatet kunde kaste saa meget som en Smule Bil og Chocolate og W. C. af sig, var jeg Fanden raspe mig Hedning den Dag idag!

Jeg hører ikke mere; thi i dette Øjeblik svinger selve de syv Gange søde Italienere ind paa Pladsen med vajende Hanefjer i de blanke Bersaglièrehatte, førte af en tysk Oberst og bevogtede af den kvindelige »Wacht an der Isar«.

Sacré nom! Hvilken trestjærnet Delirium i alle de kvindelige Kranier!

Viljeløs males jeg rundt som i en Kaffemølle med Fødnene løftede en halv Meter fra Jorden. Da jeg endelig igen faar Fodfæste, staar jeg lige op ad min Ven Peter Ludvig.

Han staar med Ansigtet ind mod Muren og skaffer sig Luft for sin Betrængthed, idet han mumler uden Ophold som en afrikansk Aandebesværger:

— Henrik Pontoppidan er forladt af alle Muser, Georg Brandes er en gammel Idiot, Johannes V. Jensen er en klaprende Sjæl, Aage Kohl er en hudløs Skrivemaskine, Emil Rasmussens Fantasi har forsumpet hele den romerske Campagne, og ingen af dem er impotente. Jakob Knudsen — nej Jakob er storartet: han har skrevet mit bedste Stykke.

Karl Larsen er Tysker, Aakjær er Jyde, Levin og Nathansen og Nansen er Jøder. Fanden hente alle Tyskere, Jøder og Jyder, som stiller mig i Skygge! Jeg skal plante min brede Ryg som en kinesisk Mur mellem det danske Folk og den danske Litteratur! Jeg, Peter Ludvig, Littera-

turpaven, som har læst flere Morskabsbøger end de ældste Strikketanter i »Kvindelig Læseforening«!

— Hjælper det, Peter Ludvig? spurgte Dydsine Lilie. Skæld dem bare ned! Hele Dit Fædrelands Litteratur! Kun Du er stor i Danmark! Men hele Tysklands Litteratur er stor.

— Nej! Tyskland staar i en uhyre litterær Gæld til mig!

— Men Frankrigs Litteratur duer heller ikke. Vel?

— Jo! I Frankrig er *alt* Poezi!

— Nej! Kun Din Navne Pierre Louÿs!

— Ha, Skændige! Ogsaa Du, min Dydsine! Ogsaa Du minder mig om dette Navn, som hviskes omkring mig, hvor jeg staar og gaar! — —

Nu hvirvles jeg bort af nye Skeletter, der slipper mig faa Skridt fra Heltene.

I mit ædle Fædreland spytter man paa Fangerne. Nede i vore afrikanske Kolonier har vi udstillet dem paa en Mødding i al deres Ynkelihood, saa Negrene, deres Ligemænd i Kultur, kunde grine ad dem.

I Frankrig maa man beskytte Fangerne mod Kvindernes Had — i Tyskland mod Kvindernes Kærlighed.

Hvilket nederdrægtigt Træk i Folkekarakteren!

De søde smaa Italienerne faar Solblink i Øjnene ved pludselig at møde en saadan Mælkevej af Kvindeblikke.

Smaa bitte Tøse og gamle venlige Koner fodrer dem med Pærer og Blommer, Skraatobak og Cigaretter, trykker dem til sig i Forbifarten, klapper dem paa Kinden, slikker deres Fingre.

Underlige Bocher! Fødte ulykkelige Elskere! Det vil sige: over for Englænderne er Kærligheden — ganske som hos os! — af en ret behersket Karakter. Men os Fransk-mænd elsker de trods alle hjærtelige Bestræbelser for at pulverisere os. Og Italienerne elsker de. Da de havde lidt deres solide Nederlag i 66, trøstede Bocherne dem med et

stort Stykke af den østrigske Kage. Og nu, hvor de Gud være lovet har brudt de helligste Alliancer og Traktater i endnu helligere Egoisme — elsker de dem højere, end vi elsker nogen Cocotte.

Enhver lille Boche-fisch har dog haft sin Smule Flirt paa Corsoen, har dog sværmet for en sød lille romersk eller florentinsk Kunstner eller en neapolitansk Musiker, eller en Fører paa Vesuv eller i det mindste for en Præst.

Saaledes kan de alle lidt Italiensk. Ikke meget, bare lidt. Saadan, at de i store Træk kan følge de Serenader om cuore og amore, der skal synges i Maaneskin under deres Altan paa den obligate Bryllupsrejse.

Og hør nu bare, hvor Sangen lyder! Man tror sig hensat til Lungarnoen eller Sorrentos Blomsterstrand en stille Maaneaften i April.

Alle skraaler »Santa Lucia« for at bære de lækre smaa sorte traditori.

Paa mine Tæer staar en underlig Tingest, tynd som en Cigar, og med en lang, skæv Næse, og skraaler frit efter Hukommelsen, for hun var med paa Fru Timidans Bryllupsrejse til Venedig:

Venite al lastrico,
Postrica mia!

Men lad mig tale om vore amicissimi, Heltene fra Wiens Belejring!

Alle Haarene stejler paa mit Hoved, mens jeg tænker paa alt det forfærdelige, de har udstaaet, det grufulde, som endnu venter dem.

Deres Officerer havde paa Forhaand indprentet dem, at Bocherne skar Øren og Næse af hver Fange, de tog.

Da de nu trods al anvendt Forsigtighed geraadede i Fangenskab, fik de Rystehikke bare ved Tanken om den forestaaende Afsked fra de saa pyntelige Næser og Øren.

Det første, der blev budt dem, var Kaffe og Cigaretter. Altsaa ombringes ved Gift! var deres Tanke, og de kunde ikke komme sig af Forbauselse, da de slog Øjnene op i Livet endnu den følgende Dag.

Efter at Bocherne saaledes havde indpodet dem en falsk Tillid, begyndte de paa den mest raffinerede Tortur.

De fik simpelthen Befaling til at vadske sig!

Man forsøge at tænke denne vanvittige Tanke til Ende! Den blotte Forestilling om Vand og Sæbe virkede, som enhver kan indse, øjeblikkelig dræbende paa et helt Kompagni.

Dette tilfredsstillende i høj Grad Bochernes saadistiske Grusomhedstørst.

Se, hvor det pyntede! sagde de og planlagde nye vellystige Pinsler.

Næste Dag fik de ganske værgeløse Fanger Befaling til at iføre sig rene Skjorter!!!

Hvad kunde de gøre uden at adlyde!

De indsaa nu, at de var fordømt til langsomt og systematisk at pines ihjel — noget i Retning af Blykamrene i Venedig.

Følgen blev som den *maatte* blive. I de rene Skjorters fuldkommen uvante Klima paadrog mer end Halvdelen sig de alvorligste Sygdomme lige fra Tuberkulose til Delirium og Syphilis.

De døde og blev bunkebegravede.

Men det allermest haarrejsende forestod.

Her gik de nu med Sindet fyldt af den Livslyst, der sent forlader en Sydens Yngling selv i den yderste Nød; gik og troede, de var undervejs til en Bierfest i et bayersk Kæmpebryggeri.

De gik troskyldige som Isak, der slæbte Brændet, hvorpaa han selv skulde steges, op paa Bjærget.

Sandheden var nemlig den — min Hjærne slog Gnister

af Harme og Forfærdelse — at man førte dem lige lukt ud mod det store Müllerske Folkebad!!

Lad mig være ærlig: vi i Frankrig har jo vel altid foragtet vor »lille Søster«. Men disse Rædsler fik dog mit Hjærte til at smelte af Medynk.

Sangen, der brusede om dem, forekom mig som Tromme-hvirvlen, der afskærer den dødsdømtes sidste Ord.

Let bevægelige — maaske ogsaa lidt falske — som jo disse Sydlændinge er, vilde de kvittere for de italienske Sange ved selv at kvæde paa Bochneres Sprog.

Og de sang:

Wenn alle untreu werden,
so bleiben wir doch treu,
dass immer noch auf Erden
für euch ein Freund da sei.
Wir trugen unsre Jugend
in diese ernste Zeit,
die uns zu Männertugend
und Heldentat geweiht.

Ihr Sterne, seid uns Zeugen,
die ruhig niederschaun;
wenn alte Brüder schweigen
und falschen Götzen traun.
Wir wolln das Wort nicht brechen
und Buben werden gleich,
woll'n predigen und sprechen
von Bundestreu gen euch!

Diable! tænkte jeg og spidsede Øren. Skulde de nu tænke paa Forrædderi *mod os!*

Eh bien! Vi var imidlertid naaet til Izarbroen.

Ovre tilvenstre laa det skumle, graa Müllerbad.

Røgmasser kvalmede ud af en høj Skorsten. Det kunde

godt se ud til Bryggeri — saa meget mere, som ingen af dem nogensinde havde oplevet en Badeanstalt.

Evviva la birra! skreg de intetanende og svang Bersaglierehattene.

Over en Dør helt nede ved Floden stod med store Bogstaver: »Hundebad«. Heltene oversaa det. Ellers havde det givet Anledning til Revolution. Derimod skal jeg berette om noget sælsomt, der tildrog sig lige foran Indgangen.

Lusene forlod dem! Ganske som Rotterne forlader den Skude, de har gnavet til Plimsoller!

De havde lugtet Vandmasserne allerede paa lang Afstand og marcherede nu i tætte Kolonner op i de høje Elmtræer, som staar i Allé ned mod Badeanstalten.

Heltene var dybt bedrøvede over den uvante Skilsmisse fra de kære, saa trofaste Dyr. Men rent svimle blev de, da de kom ind i Forhallen og fik overrakt hver sit Haandklæde med de mystiske Bogstaver M. B.

— Amici, trøstede Obersten. Dette er kun Servietter til Drikkelaget! M. B. betyder »Münchener Bürgerbräu«. Avanti!

— Nix avanti! skreg en afsindig Bersagliere, som havde lært sig tysk, og i det samme styrtede han om paa Gulvet med det hvide Skum ud af Munden. Kinderne var blevne olivengrønne, og Øjnene havde vendt sig en hel Omgang, saa de skuede ret ind i Hovedet.

Ud af Halsen kom det i rallende Stød: Rus-si-sches Dampfbad!

Han havde læst disse Ord, der stod som et »lasciate ogni speranza, voi, ch'entrate!«^{*)} over en Dør tilvenstre, og ulykkeligvis forstaaet dem.

Hans Tilfælde ynglede som Fladlus.

I næste Øjeblik laa Halvdelen af Mandskabet og vred sig paa Gulvet af Rædselskrampe.

^{*)} Indskriften over Helvede. Overs.

Obersten var øjeblikkelig klar over Situationens Alvor. — Amici! raabte han. Bare ikke bange! »Russisches Dampfbad« er kun en lille »Bierulk«. Man kalder Salonen derinde for »bagno russo« af den simple Grund, at man danser den berømte russiske Dampvals derinde, og »russisk Dampvals« er jo en Adspredelse, der — blandt andet! — koster Sved! Corraggio altsaa! Den store Drikkehal venter Jer!

Enkelte Helte skød Hjærtet op i Livet.

Obersten førte dem ind i et stort ægyptisk Mørke. Bag dem faldt Dørene i med et Drøn. Uendelig fjærnt lød Kvindernes: »Santa Lucia«.

Som ved et Slag med en Tryllekvist udstraalede pludselig et blændende Lys fra tusind elektriske Lamper.

Foran dem laa et uhyre, formodentlig bundløst Vandbassin med vitriolblaa Vande, omtrent som i den blaa Grotte paa Capri.

Kun de allermest heltemodige Helte, navnlig saadanne, som havde faret til Søs, overlevede dette Syn. Alle de andre døde som Fluor.

Men selv de tiloversblevne Ofre skjalv som under et Mareridt, da man nu tvang dem til at klæde sig af. Kun som gennem en blaa Taage skelnede de, hvad der foregik rundt omkring dem.

Fra et Rum inde ved Siden af lød skingrende, uarticulerede Vræl. Det var en Jammer som fra Helvedes Forgaard.

Sikkert var det kvindelige Fanger, som blev strakt paa Pinebænken. Formodentlig Spioner, man vilde klemme Sandheden ud af.

— Corraggio! kommanderede den ufortrødne Oberst. Det er blot Damernes Svømmehal!

Det lindrede.

Men ude i Vandet flød der noget levende.

Det havde grønne Fosforøjne som Krokodillerne i Ganges. Men naar det laa stille, kunde det hellere minde om

Strandvaskere, opdunsede Vandlig, der længe har ligget og skvulpet i Bølgerne.

Ak! Det var ingen af Delene!

Bocherne havde været saa geniale, mente de selv. Havde rigtig loddet Dybderne i Italienernes Psykologi. Det eneste, sagde man, som faar de søde, smaa Helte til at gaa i Vandet, er *Kvinder*.

I sig selv ingen ueffen Tanke! Spørgsmaalet var kun: *hvilke Kvinder?*

Se, den Side af Sagen havde Bocherne jo glemt at overveje.

De havde simpelt hen klædt de forhaandenværende Bade-nympfer — i Alderen mellem fyrrer og tres — af, og hældt dem i Bassinet.

Nu beder jeg den højagtede Læser opsøge Billeder fra Hungersnøden i Indien til Støtte for sin Fantasi. Ansigter havde de jo som Skruptudser. Brysterne hang som visne Rosenguirlander Dagen derpaa. Nogle af dem havde tre Bryster. De, som ikke havde tre, havde fire. Dette giver Nøglen til Bochekvindernes formidable Frodighed, et af de Fænomener, jeg særlig har studeret. Deres engang uformelige Ølmaver havde Hungeren slugt. Deres slunkne Mave-skind hang Gud være lovet som et Forklæde helt ned over deres Knæ. Men i Vandet fandt Gasarterne i deres Indre, som var Følgen af det skrækkelige Brød, ad hemmelige Kanaler Vej til det saaledes opstaaede Tomrum og udspilede Mave-skindet, saa de flød i Vandskorpen, ikke ulig en Zeppelin i Havsnød.

Obersten, som ikke var bedre vant, stod og savlede af syndigt Begær og fandt dem jo nederdrægtig forlokkende.

Han stod hvert Øjeblik og ventede paa at se de søde smaa Helte gaa paa Hovedet ud til de allerkæreste Havfruer.

Men se, om de gjorde!

Vandet i sig selv var dog til syvende og sidst Vand.

Men med Vandskeletterne i var det bittert og bedsk som selve »il mare nostro«, »l'Adria amarissima«.

Nu kendte Obersten jo Italienernes Forkærlighed for Musik.

— Syng, Piger! kommanderede han.

Og hvad sker?

Vandligene giver sig til at udstøde Rhindøtrenes Sang af Hr. Wagners komiske Opera: »Das Aquarium«.

For Italienerne manglede endnu kun dette.

Med Sangen fra Vandet og Skrigene inde ved Siden af var det Helvede, endda paa en af de travle Dage, hvor alle Hjulene snurrer.

Konfuse og hysteriske foer de omkring, slog sig for Brystet, rev sig i Haaret, faldt hverandre om Halsen, kysede hinanden til Afsked og græd, græd, *græd*.

Men ogsaa Bocherne græd, dog mere i en Art Skønhedsdilirium. Obersten blev ved at gentage, at han aldrig havde oplevet noget saa bedaarende.

Nede fra det blaa Dyb rakte Vanduhyrerne graadige Polyparme op imod Heltene, smilede skævt og forførerisk, smaskede med Kæberne. Deres Øjne skød grønne Elskovslyn. Der laa som Morild om deres Lemmer, saa elektriske var de af Længsel.

— Mai! Mai! Mai!*) skreg Italienerne, marineblaa af Fortvivelse. Heller lader vi os piske ihjel paa Stedet!

Pludselig blev der Stilhed inde ved Siden af i Barbarkvindernes Svømmehal.

Hvad var der hændt?

Noget uforudset, noget skrækkeligt!

Det var rygtedes derind, at der var *Mand* i Herrebassinet!

Som en vild og utømmelig Naturkraft sprængte de Døren.

Og Verden har ikke før og ikke siden hørt et Hunnervræl, Mage til det, de opløftede.

*) Aldrig!

Overs.

I Spidsen for Horden stormede en Boche-Mænade af grufulde Dimensioner og Appetit.

Hun havde tre Mands Mave og det ikke en hæderlig, fast og fidel Münchener Ølmave, men en af disse smalle, baadformede Svingmaver, der spænder fra venstre til højre og hjem igen under Løbet. Hvor var det muligt? Jo, fordi hun var gift med en Kartoffelpuger og just var tyet i Bad som en lille Fordøjelsesopstrammer til en Deciliter Bratkartoffeln, der netop havde ledsaget en ramsalt Spegesild ned i den uhyggelige Beholder.

I den Horde, som fulgte i hendes Kølvand, var der ikke én, som overgik hende i Skønhed.

Har De oplevet det Skuespil, at en Snog pludselig dukker op ved Randen af en stille Skovsø, der ligger tyst og damper i Middagsheden?

Et Plump midt i Stilheden!

En Frø sætter paa Hovedet ud og stikker tilbunds. Endnu én og nok én og de alle som efter en Snor hele Søen rundt!

Just dette var det, som foregik her!

Heltenes blege, bævende Skræk for Vandet og Nymferne var glemte i Panikken over den umiddelbart truende Svingmave og hendes Følge.

I de mest futuristiske Rejespring satte de midt ud i Flaben paa Krokodillerne!

Den Kamp, som nu opstod i de skumpiskede Vande, lader sig hverken tænke eller beskrive.

Vandbæsterne tog for sig af de lækre Ofre. Milde Himmel, hvor Kæberne gik! Hvor Poterne klemte! Svingmaven og hendes Horde var sprunget efter og laa i Ulden paa Nymferne i Kamp om Byttet.

Skrigene af alle de konvulsiviske Struber, Kvindernes Rasen, de drukkende Heltes Dødsbrøl sønderrev mine lidende Trommehinder.

Jeg tænkte, jeg skulde blive gal.

Nogle af Fristerinderne tiltvang sig Krigernes sidste Kys. Andre — uden at jeg indtil denne Stund fatter, hvordan — men jeg var altsaa Øjenvidne — tiltvang sig mere. Saa blev alt stille.

Alle Helte var druknede, alle var døde — eller dog ialtfald skindøde.

Men Enden var ikke endda!

Ak, langtfra!

Bademamsellerne *stjal* simpelthen *Ligene!!!*

De viklede dem med moderlig Omhu i Badelagener og hyklede, at de ærlig vilde aflevere dem igen. Men et Øjeblik klikkede Bochernes berømte Organisation. Under den almindelige Forvirring sneg de sig ud ad Bagdøre, som de alene kendte, slæbte de fortryllende smaa Lig med sig hjem, gemte dem i Senge, i Skabe og Komoder, lagde dem paa Is, at de kunde holde sig, hvis de var rent uhjælpelig døde, hældte Vandet af dem og elskede Liv i dem, hvis de bare var skindruknede.

Jeg erfarede siden, at mindst ti Nymfer bjærgede sig hver sin lille nuttede Italiener, som de fedede op med den Mad, de stjal fra sig selv, og dyrkede som rigtige smaa Guder.

Om én af dem, som jeg siden traf, den talentfulde Journalist fra »P'Idée Nazionale« SignorCæsar Dante Camorra, skal vi siden høre mere.

Under hele denne gruppvækkende Tragedie sad nu Lusene udenfor i Alléen og ventede taalmodig, men forgæves.

For at slaa Ventetiden ihjel og holde Humøret flydende, prøvede de en lille fædrelandsk Opsang:

— — torna, torna Garibaldi,
torna la camicia rossa,
torna Bruno e Costante

I et Træ for sig kravlede to unge, forskræmte, *tyske* Lus, en Mø og hendes Ridder. De havde ikke haft det godt hos deres graadige italienske Stammefrænder. De var for idealistisk anlagte. Tilsidst havde de søgt Ly i en Massaua-Ascarios sorte, krøllede Urskove. Men Kosten havde kun været ringe. Tynde og blege som lyriske Digtere var de blevne.

Den forskræmte Yngling standsede ikke, før han sad paa Træets aller øverste Blad. Der trak han Vejret dybt og sang for sin Mø, sang med køn, om end lidt tynd Stemme Schuberts i Bochistan saa yndede lille Serenade, der slutter med Ordene:

Des Verräthers feindlich Läs-chen
fürchte, Holde, nicht!*)

I det samme kom Digteren Peter Ludvig forbi, Arm i Arm med sin Brud, Frøken Dydsine Lilie.

Han blev staaende, saa op mod Himlen, foldede sine Hænder og rokkede paa Blæren, saa man hørte Bølgerne skulpe under Kasketten.

Og idet han i skælvende Betagelse lagde sin Kind blødt ind til Dydsines, hviskede han saalunde:

— Oh, Dydsine! Endelig engang den *sande, den store Poezi!*

*) I Peter Ludvigs smukke Oversættelse:

Frygt ej, Du min hulde Muse,
den Forræders fjendtlig Luse!

Digtet er oprindeligt skrevet af den græske Lyriker Bilitis. Peter Ludvig, *som kan Græsk*, har som sædvanlig oversat direkte efter Grundteksten.

Overs.s Anm.

KEJSER WILHELM.

Vi sidder en Eftermiddag og gør os det hyggeligt ved en Kop Hyldethe paa Politipræsidentens Kontor.

Hun og jeg syr paa Uniformen.

To Veninder er komne paa Besøg.

Den lille muntre Tyroler Grevinde Ernani vil gøre Indtryk paa mig ved at synge franske Viser til Guitar. Og jeg nægter ikke, at sød er hun.

Den donauländische Grevinde Krasnopolsky med de dunkle, alvorlige Øjne staar ved det medbragte Staffeli og sukker over en Plastelline-Plaquette. Det er hende ikke nok simpelthen at gengive mit skønne, karakterfulde Augustushoved. Hun vilde saa gerne indblæse sit lille Hjertes dybe Forelskelse i det tunge Ler. Og det lykkes jo ikke saadan uden videre. Kunsten er lang, og min Sjæl er dyb.

Damerne lægger Mærke til mit usædvanlig dystre, indsluttede Væsen.

De begynder at udfrutte mig.

— Mine Damer! Jeg er Franskmand!

— Men det er jo netop saa sødt! lyder det i Kor.

— De er mine Fjender!

— Hør, lad os nu bare være fri for det højtravende Mandfolkesludder!

— Jeg *kan* ikke tale!

Men nu bliver Damerne først *rigtig* nysgerrige.

— Lad, som vi var Pariserinder! Eller skæld os ud for Bocher alt det, De bare orker! Men fortæl! Ingen skal krumme et Haar paa Deres skaldede Isse! Det bliver alt-sammen mellem os! siger Præsidentinden, idet hun lægger Naalen fra sig og sætter sig tilrette med to Hunde og en Kat paa Skødet og en lang Cigar i Munden.

— Eh bien alors! siger jeg. Jeg er idag kommen i Besiddelse af et Dokument, som uigendrivelig beviser, at Kejseren er Menneskeæder!

— Einen blauen Kuckuk! siger Politiet og ler.

Men begge Veninderne staar rystende og hænger ved mine Læber, pint af den onde Samvittighed.

— Lad Dokumentet selv tale! siger jeg tungt og lægger frem paa Bordet et Billede, hvor Kejseren ses hengivende sig til ubehersket Nydelse af tvende beskedne Brat-Würste.

— Nuvel? spørger Politiet.

— Nuvel! svarer jeg. Om Pøsemaden i disse Pølser oplyses man mere end tilstrækkelig ved et Øjeblik at betragte Kejserens uhyggevækkende, menneskeæderske Blik. Uden al Tvivl, mine Damer, er disse Pølser lavede af belgiske Børnehænder! Saaledes opklares endelig et andet Mysterium. Kan De maaske sige mig, hvad Bocherne ellers egentlig vilde med disse Vognladninger af afhuggede Børnehænder? Ser De! De kan ikke! Men *her* ligger Forklaringen: de gik til Børne-Pølse-Fabrikkerne i Berlin!

Alle tre Damer blegnede.

Her midt paa Bordet foran dem laa den grufulde Anklage og skreg dem op i Ansigtet.

De vred sig som Aal paa en Stegepande under mit pulveriserende Blik.

Præsidentinden var den, som først kom til Mæle.

— Dette *maa* vi have Rede paa! Jeg ringer min Ven Krigsministeren op!

Hun troede at kunne skuffe mig ved at anslaa en forceret lystig Tone:

— Hallo! Gamle Dreng! Har vi igen været ude at vifte med Træbenet?

Saadan vrøvlede hun videre en Stund, men kom efterhaanden ind paa Billedet, og hendes Stemme klang nu, uden at hun vilde det, skælvende og dybt bekymret.

— Tag nu selv Røret! sagde hun pludselig.

— Ja, lille Putte, hørte jeg, dette med Pølsefabrikkerne kan vi jo desværre til vor Beskæmmelse ikke dementere. Men hvad Billedet angaar, saa kender jeg det godt, og jeg kan heldigvis oplyse, at Hr. Poincadavre, sikkert ufrivillig, har gjort sig skyldig i en enkelt ganske lille Misforstaaelse. Ved et nærmere Eftersyn er de omtalte tvende Pølser i Virkeligheden Radiser.

— Es ist mir Wurscht! brøler jeg tilbage. Jeg argumenterer udelukkende ud fra Kejserens menneskeæderiske Blik, som forbliver fuldkommen uberørt af Radiserne. Na, also!

Jeg hørte, hvor Ministeren blev perpleks ved pludselig at faa en Mand i Røret.

Han stod og stammede i det.

— Ku—ku—ku—ku—kunde De ikke være saa venlig at sende mig Billedet, Hr. Poinca—ca—canaille?

— Straks! sagde jeg og ringede ham i Øret.

En Isargardistinde blev sendt op i Krigsministeriet med Billedet.

Den fidele Stemning havde mistet Kulsyren.

De tre Kvinder sad stumme med Hænderne i Skødet, rugende over Nationens dybe Afgrund af Skam og Fornedrelse.

Det følte som en Befrielse endogsaa for mig, da der langt om længe indløb følgende Erklæring fra Krigsministeren.

Hr. Journalist Jean Poincanaille.

Krigsministeriet vilde være Dem saare takskyldig, om De i større Udstrækning vilde forvandle tyske Radiser til

Wurst. Endvidere tjener til Oplysning, at en flygtig Undersøgelse har bragt følgende nye og overraskende Resultater. Deres Billede viser sig ved en overfladisk Behandling med ganske prosaisk Vidskelæder at være en *formodentlig* fransk Forfalskning af et *sikkert* fransk Billede. Dog er at bemærke, at Radiserne standhaftig trodser Gummien, ligesom ogsaa Kejseren energisk hævder sig som Kejser. Kun indtræder der under Indflydelse af Vidskelæderet en ubetydelig Navneforandring, idet Wilhelm II. som ved Magi forvandles til Napoleon I. paa St. Helena som Fange hos Deres Venner og Forbundsfæller hinsides Kanalen.

v. Säbel.

Krigsminister.

— Dette er dog *for* stærkt! sagde jeg oprørt, idet jeg bad Damerne undskylde et Øjeblik.

Jeg satte mig hen og skrev følgende Brev:

Hr. General etc. v. Säbel.

Lad mig blot sige Dem, at jeg som Franskmand be-
tragter en saadan Form for Bevisførelse som en personlig
Fornærmelse. Naar De vil godtgøre, at Kejser Wilhelm
ikke *er* Menneskeæder, er det jo kun en Strid om Ord. Lad
os ikke spille Komædie for hinanden! Den oplyste franske
Presse har forlængst meddelt, at Kejser Frantz Joseph har
været død i flere Aar, og jeg var en daarlig Journalist, om
jeg ikke vidste, at det forholder sig ganske paa
samme Maade med Kejser Wilhelm. Sandheden for-
ties for ikke at nedslaa Folkets Mod og Tillid,
men Jean Poincanard narrer De ikke! En Mand,
som i det Ydre ligner Kejseren, har man sat paa Thronen,
og denne Mand — De ser, Hr. General, at jeg er vel un-
derrettet! — denne Mand er Hr. Skomagersvend Dietrich
Leberknödel fra Treuenbrietzen, forhen boende i Schwalben-
gasse Nr. 69 IV. Da Manden af Naturen var skægløs, blev

et Bajonetskæg kunstig indplantet ham. Kejseren *er* altsaa *ikke*, men *var* Menneskeæder! Efter disse detaillerede Oplysninger antager jeg, Deres Ekscellence foretrækker at tie.

Modtag, Hr. General, Forsikringen om min ubetingede Højagtelse.

Poincanard.

Jeg læste Brevet højt for de tre forstenede Damer og sendte det øjeblikkelig afsted pr. Brandbil.

Under en knugende Tavshed, dyster og makaber som Nattestilheden i Katakomberne, sad vi og ventede paa et Svar.

Det var som vi i disse Timer ustandselig hørte Døden hvæsse sin Le for at nedmeje hele det tyske Folk.

De tre Barbarkvinder sad og vred deres Hænder halvt mellem Haab og Fortvivlelse.

Svaret kom ikke *den* Aften. Svaret kom ikke *næste* Dag — Svaret kom *aldrig*.

Saaledes maatte de tre Kvinder indse, maatte udtrykkelig indrømme, at hvert Ord, jeg havde skrevet og talt, var den *ægte*, haarrejsende Sandhed.

STATSMODER-FORORDNINGEN.

Jeg staar i min ny Beskytterindes Salon og fordriver Ventetiden med at iagttage Livet nede paa Odeonsplatz, hvor Regnen driver i Floder.

Saa bliver der et Væsen ude i Entréen. Der er nogen, som fløjter og pifter som en Skomagerdreng.

— Ché acquazzone! Ché ira di dio! Ché schifo! Ché noia!

Det er Vejret, som er gaaet hende i Parykken, og Kammerpigen, som er fra Venedig, fordi hendes Naade trods alt elsker Italienerne og morer sig en Verden over den kokette Lagune-Dialekt, maa tage Del i hendes Lidelser.

Der staar et Brus af Solskin og godt Humør om hendes lille blide Person, idet hun stiger ind.

— Naa, lille Canaille?

— Ja, lille Landsedrager!

Udenfor Kontorerne er vi blevet svært fidele og kameratlige. Efter god gammel Münchener Skik trakterer vi hinanden med Øgenavne.

Som Pige — ja for hun er Enke fra sit sekstende Aar — bar hun et eller andet polsk eller ungarsk Navn, som jeg forgæves har bestræbt mig for at lære. Men hun har forklaret mig, at det omtrentlig kan udlægges ved »Dydens Landsedrager«, altsaa et meget passende Navn for en Politipræsidentinde.

— De maa straks høre, hvad der netop passerede mig! Bedst som jeg støvler af under min drivende Paraply, kommer en gammel Lystolding krykkende ret paa mig. Jeg synes, det skal være Krigsministeren, nærsynet som jeg er, og bliver staaende. Oldingen bliver ogsaa staaende, men underlig udeltagende. Godaften, siger jeg, og nikker med mit sødeste Smil. — Nanu! skriger han fortørnet. Kan en enlig Herre faa gaa i Fred! — Jeg tabte hele Hovedet af Forbløffelse!

Og hendes brune Asiaterøjne forsøger at overstraale de gamle Arvebrillanter, som funkler i hendes Øren.

Vi gaar til Bords og sidder længe ved Desserten.

Underligt nok — vi taler saa godt sammen!

Jeg er hendes Fjende, jeg kan være en Spion, men hun forudsætter uden videre, at jeg er en Gentleman, og viser mig Tillid. Det afvæbner mig. Jeg føler, at jeg bør hade hende, men *kan* ikke faa mig til det.

Naar jeg ikke netop udfordrer hende, taler hun saa smukt om mit Folk og mit Land.

— Hvorfor skulde I tvinge os til at gøre Jer saa megen Fortrød! Englænderne hader vi oprigtigt; men jer Fransk-mænd og Italienerne *kan* vi ikke hade! Saadan føler ikke blot jeg, saadan føler vi alle!

Der staar blanke Taarer i hendes Øjne.

Jeg kan hade *alle* de andre, kun ikke *hende*.

Nu sidder hun og fortæller om sin Mand, en Diplomat for Hjemgaaende fra Japan og China, hvor han ærlig havde arbejdet paa at mixe den gule Race op med lidt europæisk Blod. Hun var seksten Aar, han femogtredive, og de var gift i fem Dage.

— Derpaa døde han af Ulykke i Ægteskab, siger hun med et maliciøst og ganske usentimentalt Smil.

Mon jeg elsker den lille pudsige Dragon? Undertiden frygter jeg det værste. Men hun opmuntrer mig ikke.

Egentlig tror jeg, hun soler sig i min Kourtise. Men

hun er sky, som jeg aldrig har set nogen Kvinde være sky. Undertiden virker hun som en Hund, der har faaet Pisk.

En Aften i Skumringen kyssede jeg hendes Nakke. Hun blev vred for Alvor uden Spor af Koketteri. Jeg kan mærke, at selv mit Haandtryk er hende imod.

Jeg sidder med disse Tanker i Hovedet og siger saa:

— Ved De, hvad jeg tænker paa?

— Nej! Men lad os endelig høre denne Webers letzte Gedanke!

— De minder mig om en engelsk armeret Damper.

— Og hvorfor? ler hun.

— Jo, de fløjter som en Damper, De kvalmer som en Damper, og saa sejler De om i en evig Rædsel for at blive torpederet.

— Ikke saa galt defineret, mener hun halvt i Spøg og halvt i Alvor. En Mand som Kammerat holder jeg for en ganske god Opfindelse. Saadan en god og trofast Læder-Ven kan bruges til de forskelligste Ting og sprede en Mængde Graavejr. Men Ægteskab, Børn og alt det, Vorherre bevares! I mit fem Dages Ægteskab har jeg mer end nok for hele Livet!

Mens vi nu sidder og tror, vi skal nyde en fredelig Aften, begynder Huset at fyldes med Kvinder — alle Veninderne og flere til.

Budne er de ikke. Det er simpelthen rygtedes, at der er Mand i Huset.

Min lille Landseddrager holder ellers sin Omgang omhyggelig separeret i to Folde: de stive og de morsomme, Adelen og Schwabing. Iaften vælter de ind hulter til bulter: Baronesser, Friherreinder, Malweiber, Litteraturjærn, Barfodsdanserinder, Grevinder og alle tænkelige Saloninstrumenter.

Og de udgør i Aften én kompakt Hjord, samlede i én stor Følelse: en gensidig Skinsyge, klar til at bruge alle Vaaben; samlede alle om ét Centrum: Poincanard!

Jeg maa fortælle om Frankrig.

Det stønner og sukker i Kredsen. Der falder rene Byger af ramsalte Taarer.

De rykker nærmere og nærmere ind paa Livet af mig.

En Friherreinde har bemægtiget sig mit højre Laar, som hun trøster og klasker med Andagt og Energi, mens en Billedhuggerinde ælter det venstre.

Jeg fortæller om Livet i Skyttegravene, vor Udholdenhed, alle vore Lidelser.

Det opflammer to Baronesser til at gribe hver sin Arm og lidenskabelig kysse begge mine Hænder.

Samtidig føler jeg mit Hoved gribes bag fra og knuges ind mod et svulmende Busen, der gør mig søsyg som det vuggende Hav.

I al Hemmelighed har min Beskytterinde telefoneret efter fire tapre Isargardister, idet hun jo ser, at jeg svæver i øjensynlig Fare.

Som en Lynafleder begynder hun at tale om Moder.

Stemningen bliver straks mere kapitolinsk.

Jeg skal udtale mig om Dragter, give Raad og Forslag.

Hvert et Pust fra mine Læber bliver slugt som Guds Ord.

Værtinden fremviser min Skizze til hendes ny Embedsdragt.

Hele Selskabet smiler stramt og reserveret.

— Lidt vovet! siger én.

— *Jeg* kunde bære den! siger en Baronesse af lidt anstrængt Rygte.

Alle kunde de kradse Øjnene ud paa Landsedrageren af citrongul Misundelse.

Men hvad nu?

Pludselig Sceneforvandling!

Ind stolprer Krigsministeren, General v. Säbel, iført dyster og sprækkefærdig Embedsmine.

Han kommer, foreløbig uofficielt, for at meddele Politi-

præsidentinden den ny Forordning om Statsmødre, som bliver at kundgøre i de nærmeste Dage.

Generalen, som er en anerkendt Dameven og trods sit Træben tæller adskillige *forhenværende* i Kredsen, lader sig bevæge til at rykke ud med Dokumenterne, som jo dog ikke er bestemt til Hemmeligholdelse.

Han stiller sig i Positur med det gode Ben forrest og læser:

FORORDNING!

Medens vore uovervindelige Tropper i Skyttegrave og paa Valpladser heltmodig gør deres Pligt til det yderste, maa Rigsregeringen med Smerte fastslaa, at Landets Kvinder imens har forsømt deres naturlige Kald, som er at avle Soldater. Fødslernes Antal daler. Derved bringes Rigets Fremtid i Fare. Alene vor østlige Fjende, Rusland, vokser aarlig med $2\frac{1}{2}$ Million, medens vort Fædreland kun øges med mindre end en Million i samme Tidsrum.

Derfor tilraaber vi hver god tysk Kvinde: sæt Tempoet op!

For at give det størst mulige Udbytte har vi besluttet at organisere Fødselsvirksomheden paa følgende Maade:

I. Enhver Kvinde mellem 12 og 60 Aar har at lade sig indskrive i Moderrullen og underkaste sig Sessionsbehandling. Samtlige Kvinder vil blive inddelte i fem Duelighedskategorier, saaledes at første Klasse bliver først befrugtet, medens femte Klasse, som udstyres med Uduelighedspatent, foreløbig helt udelukkes fra al Forplantningsvirksomhed og vil blive behandlet efter særlige Forskrifter, hvorom siden.

II. Alle Enker, Ugifte og saadanne, hvis Mænd er ved Fronten, vil have efter Tur at underkaste sig Behandling hos de Statsbefrugtere, Mænd med særlig udmærkede fysiske og aandelige Egenskaber, som bliver at ansætte i hver Kommune.

III. Samtlige ugifte, fødende Kvinder faar Titel af Stats-

mødre. Deres Børn forsørges af Staten og bliver i alle Henseender ligestillede med Ægteskabsbørn.

IV. Som Værge og Støtte for Statsmødrene beskikkes en Række Plejefædre, som bliver Statsemedsmænd. Til denne Stilling agter man i stor Maalestok at anvende Krigsinvalidider, som vil blive særlig skolede med dette Formaal for Øje.

V. Det forbydes under Dødsstraf ugifte Mænd at indlade sig med ubefrugtede Kvinder. De have at anlægge et Kyskhedsbælte, til hvilket Nøglen opbevares hos Politimynderhederne.

VI. Det befales kun at lade sig befrugte i Tidsrummet fra den 15de til den 25de Dag efter Periodens Indtræden, da der kun i dette Tidsrum kan garanteres mandligt Afkom. Dødsstraf for Overtrædelse.

Givet o. s. v.

Virkingen af denne Sprænggranat var, som enhver kan tænke sig.

Man var pludselig henflyttet til Gummicellen for urolige Patienter.

Forresten faldt Selskabet fra hinanden i sine Bestanddele.

Adelen skreg og vred sig i skrækindjagende Lykkedilium. Schwabing var mere reserveret.

— Børn! hylede én.

— Mand! Mand! Mand! trallede en anden.

Men Baronessen, som forresten var bedaarende i et græsk Gevandt af sort Silke og med to svømmende søgrønne Øjne, farlige og skønne som Synden, smagte lidt paa det og sagde:

— Det bliver jo dog ved en enkelt Séance! Er det ikke lidt som at nyde sin Absinth og blive snydt for Diner'en?

— Er Deres Naade først befrugtet, har de jo de ugifte! svarede Freifrau von Immermehr.

— Ja, men Spørgsmaalet er rigtignok: *hvor* har jeg dem?!

— *Her!* brølede General v. Säbel og rejste sig med stram Honnør under begejstret Jubel.

Vi fandt forresten hinanden, Generalen og jeg, i en Sofa nemlig.

Foran os stod lidt Schwabing, skulderomslyngede som de tre Gratier, fra hvem de iøvrigt tog Afstand i hele deres Ydre. De havde blege, bedærvede Ansigter og store slappe Munde. Her og der hang en Guirlande af Lokker, og Dragterne var Fostre af saakaldt kunstnerisk Fantasi. Altsaa skrækelige!

Ministeren var meddelsom.

— Ser De, det lange Skrivejærn i Midten er ideelt gift med den Medicinerske tilhøjre, men bedrager hende med den buttede Malekvind tilvenstre. Denne bedrager desuden Medicinersken med hendes legitime Mand, men hun hævner sig igen ved at bedrage baade ham og Skrivejærnet med dennes legitime Mand, som desuden bedrager sin Kone med Medicinerskens Mand. Er De med?

— Ikke rigtig! Vi Franskmænd savner Begavelsen for den højere, spekulative Matematik. Men det vilde interessere mig at erfare, hvorledes de stiller sig til Ståtsmoder-Problemet.

— Det skal vi straks erfare!

Generalen attakerer dem i Flanken.

— Vi finder det simpelthen *raat*, udstøder de med én Mund og lader Kæberne hænge.

— Børn uden Nydelse! haanler Skrivejærnet. Nej, maa vi bede om Nydelse uden Børn! siger hun og stryger Veninderne kælent ned over Ryggen.

— Hvad mente saa Strygejærnet? spørger jeg.

Men Generalen sidder og vipper i Sofaen og ler salte Taarer over noget, han tænker paa.

Og i al denne Forvirring har ingen bemærket, at min lille Landsknægt ligger skrækslagen og besvimet i en Stol.

Man opdager hende først, da hun er ved at komme til sig selv.

— Mand! stønner hun.

— Børn! stønner hun.

De brune, lidt skraa Asiatøjne staar en hel Tomme ud af Ansigtet.

Adelen hyler af Latter.

Men jeg, som ene forstaar, jeg røres til Taarer.

Min lille, kvikke Damper! Der er Undervandsbaade i Farvandet! Ogsaa *Du* er én, som Skæbnen har indhentet!

BEFRUGTNINGS-CENTRALENS INDVIELSE.

Universitetet var i en Haandevending bleven indrettet til Frugt-Central. Herregud, det stod jo dog lukket, da samtlige Studenter og Professorer var faldne. Den sidste Overlevende var en halvfjerdsaarig Professor i Døgmantik, som mod sine Dages Ende havde følt Trang til at udrette noget nyttigt og havde meldt sig som Frivillig. Han havde allerede efter to Aars Tjeneste drevet det til Underkorporal, men bandede som en Sergeant, saa han var sikker paa Avancement.

Centralen indledede sin nye velsignelsesrige Virksomhed med en overmaade stilfuld Fest i den store Hal forneden.

Hoffet med Damer, Gejstligheden og samtlige Autoriteter kastede ved deres Nærværelse forøget Glans over Dagen.

Efter en Frugtkantate med særdeles tydelige Pointer af den liderlige Venusbjerg-Komponist Richard Wagner, der selv var tilstede, ledsaget af sin unge, elskværdige Frue, stod Byens Borgmesterinde, Frau von Bierfass frem og holdt en beaandet fædrelandsk Tale.

Hun begyndte meget nøgternt:

— Dette fredlyste Hus, som hidtil var en lysende Plan-teskole for Videnskab og Kultur*) skal fra idag i endnu

*) Haha! Kultur og Videnskab i det vildt barbariske Tyskland! Hun er god! Nej, min lille Pige, lad mig belære Dig om, at kun i *England* og delvis i *Frankrig* findes der Kultur! Og begge Landes Kultur stammer atter gennem Normannerne fra os *Danskere!*
Overs. Anm.

langt højere Grad træde i Fædrelandets Tjeneste og blive en hellig Planteskole for smaa Soldater.

Siden hævdede hun sig op i den højeste Valkyriestil.

Da hun var færdig og man staaende havde sunget Nationalsangen:

Ich weiss nicht, was soll es bedeuten,
dass ich so traurig bin —

tren den nys udnævnte Overbefrugter frem paa Talerstolen i flunkende ny Befrugteruniform med Epauletter, der symbolsk, men diskret antydede hans Virksomhed.

Udnævnelsen af en Overbefrugter havde paa et hængende Haar fremkaldt en Krig med Danmark.

Det var nemlig rygtedes, at der oppe i Danmark fandtes et Mandfolk. Han var tilmed af ren urgermansk Race, elskede Krigen for Krigens Skyld og var uhørt frugtbar. Hans Navn var Karl Larsen.

Hele den germanske Kvindeverden rejste som med en Mund Kravet om at gøre denne Mand til Over-Stats-Befrugter.

Men ikke saa snart naaede Efterretningen op til Danmark, hvor Hr. Karl Larsen er ganske overordentlig populær og elsket, før Landet stod i Flamme.

Fru Slott-Møller udstedte et Patriotard-Opraab til alle danske Kvinder:

Danske Dannerkvinder udi Danas Have!

Nu stander Riget i Vaade! Den falske Fjende udi Sør vil røve Rigens bedste Mand! *Det skal ej ske!* Springer op og spænder Bælte! Lader Budstikken gaa og Krigsluren gjalde! Drag i Fylking til Tyras Vold! I Leding mod Midgaardsormen! Før give hver Dannerkvinde sin sidste Draabe Blod, før Danmarks Karl Larsen oprejser sin Sæd blandt Fjendens gejl Tøjter!

Krigens Udbrud var et Spørgsmaal om Timer.

Da modtog Kejser Wilhelm følgende Fejdebrev:

Hr. Kejser Wilhelm!

— Lige siden 1807 har jeg hadet Tyskland med et infernalsk Had. Men det lader jeg Dem vide, at om De be-røver Danmark sit eneste Mandfolk, da unddrager jeg Dem fra samme Dag min Hilsen!

Niels Møller.

Det hjælp!

Kejseren trak Følehornene til sig og talte Pigerne til Rette.*)

Valget samlede sig da om den gamle bayerske Urkraft, Rittergutsbesitzer, Freiherr von Hohenschwanz zu Hohenschwanzgau, Frugten af en illegitim Forbindelse mellem Kong Ludwig II og Frøken Kainz**).

Han var ikke længer nogen Yngling — sidst i Tresserne — men hans patriarkalske Stamfaderbegavelse var hævet over enhver Diskussion. Ethundredetreoghalvtred-sindstve Børn trindt om paa hans Familiegodser kaldte ham Fader med Rette. Han behøvede bare at se paa en brun-øjet Pige i blomstret Bommesi — og Underet var alle-rede sket.

Jeg fik ligesom en Forsmag paa hans Kraft, straks da han betraadte Talerstolen.

*) En medvirkende Aarsag til, at vi tilbageholdt Professoren var den mildest talt forbandede Lighed mellem Fru Mimi Larsens Brødkniv og det Ligtornestaal, hvormed Boghandler Peter Hansen stak Smukke Karola. — Skulde det lykkes denne smidige *Tysker* at snakke sig fra Affæren med Brødkniven, vil Kriminalretten nok se sit Snit til at stikke ham bare 8—9 Maaneder for Alfonsoeri. Overs.s Anm.

**) Hr. Poincard er paa dette Punkt mod Sædvane lidt ukor-rekt. Frøken Kainz var i Virkeligheden vistnok en Mand, saa dette Forhold, hvis det har bestaaet, hvad det ikke har, menes at have været ufrugtbar. Derimod stod Ludvig i Forhold til en Frøken Bavaria, for hvem han rejste en Mindestøtte i München og byggede Slottet Hohenschwanzgau. Frugten af dette skanda-løse Forhold blev en Søn, hvem Kongen skænkede Slottet Hohen-schwanzgau og ophøjede i Adelsstanden under Navn af Friherre von Hohenschwanz zu Hohenschwanzgau. Overs.s Anm.

Der gik som et elektrisk Stød gennem hele Forsamlingen. Alle saa paa hverandre med stive Blikke og mumlede: han er Steg!

Og Sandheden i Ære: Hr. Over-Stats-Befrugteren virkede paa mig som en Jupiter. Det eneste, hvori han stod tilbage for Guden, var sikkert den Forvandlingsevne, hvorved den gamle durkdrevne Hedning gjorde sig Tingen let.

— En Byrde, som ikke er uden Ansvar og en betydelig Anstrængelse, lægges paa mine gamle Skuldre, begyndte han i et noget landligt Tonefald. Men i disse alvorlige Tider maa enhver af os bruge sig næsten over Evne. Det skal være mig en patriotisk Glæde at ofre min bedste Kraft paa Fædrelandets Alter.

Hr. von Hohenschwanz kunde ikke have sin Styrke paa alle Omraader, og Rhetorikken var tilfældigvis blevet Stedbarn. Han havde ikke *snakket* sig til sine beundringsværdige Sejre.

Han stod og betænkte sig pinlig længe mellem Sætningerne, men sagde saa pludselig med et forsorent Kast af sit imponerende Jupiterhoved:

— Ja, altsaa, mine Damer! Kom De kuns bare til mig! De skal ikke komme til at kede Dem!

Det er for lidt at sige, at han gik ned af Stolen med alles Hjærter i sin Bukselomme.

Der var ikke én, som ikke ønskede, at de kunde krybe ind i ham paa Stedet og blive siddende der Resten af deres Dage.

Nej stop! Der var dog én, siger og skriver én: min lille, blide Veninde, Politipræsidentinden!

Paa Sessionen var hun — saa fatalt! — bleven erklæret modertjenstduelig af første Klasse.

I sin vanvittige Skræk for alt Mandkøn og sin uovervindelige Afsky for Børn havde hun anraabt om at blive erklæret for unabkömmlich (uundværlig) i Kraft af sit høje, ansvarsfulde Embede.

Det blev naadigst afslaaet med den Motivering, at det vilde give et slet Eksempel, om en Topfigur, synlig for alt Folket, unddrog sig sin fædrelandske Pligt.

Ja, man gik endog et Skridt videre.

Idet Befrugtningsvæsenet, ligesom Vaccination, Hundetegn og deslige, sorterede direkte under Politipræsidiat, blev det i ret bestemte Vendinger henstillet til hende, at hun paa selve Indvielsesdagen personlig saa at sige aabnede Ballet med Hr. von Hohenschwanz.

Nu var der vistnok en lille Klike af liderlige gamle Leveoldinge oppe i den højere Administration, som havde moret sig med at spille min lille følsomme Mimose dette infame Puds.

Hun havde Krigsminister von Säbel stygt i Kikkerten som den egentlige primus motor.

Nok er det, at næppe var den alvorlige Del af Festen tilende, før den unge spænstige Kong Ludwig den anden galant bød hende Armen og førte hende ind i et Auditorium, hvor hun før havde hørt lærde Forelæsninger over Platons noget stutterimæssige Betragtning af Erotikken, og overantvordede hende til to hvidhaarede Læger, som straks beordrede hende afklædt til Skindet.

Efter at de endnu engang havde forvisset sig om hendes eminente Moderkvalifikationer, blev hun iført den reglementerede, i høj Grad sædelige og Peterludvigske Befrugtnegligé, som var sanktioneret af Kardinalærkebiskoppen, velsignet af Paven og bestod af en løs, højhalset Trøje med Pibekrave og en Art langbenede, snehvide Mammelukker.

Befrugtningen var nemlig en højst alvorlig, fædrelandsk Sag, fra hvilken al Flirt og Kælenskab blev at udelukke paa det strængeste.

Hr. Befrugteren havde at udføre sin forbandede Civiltjenestepligt, men iøvrigt at afholde sig fra alt Kissemisseri, som kunde støde Folkets Sædelighedsbegreber og Da-

mernes Blufærdighed, der opretholdtes som et Statspostulat af den praktiske Fornuft.

— Toilette à la guillotine! sagde hendes Naade med en sidste Rest af Galgenhumor. Nej, saa heller ti Gange til Tandlæge!

I Gemakket ved Siden af skulde Eksekutionen foregaa.

Hun var helt beroliget ved at se de to hvide Asklepios'er følge med.

— Vi skal konstatere og udstede Attest for, at Operationen forløber normalt. Tør vi bede Deres Naade bestige — Operationsbordet.

Der stod en bred, fjedrende Divan, dækket af et næsten lidt raffineret Tæppe af Vildkatteskind.

Dér strakte hun sin bløde Krop i de snehvide, kyske Mammelukker.

En Leda uden Længsel!

Og Hr. Hohenschwanz, der nu traadte til, var desværre alt andet end Svane!

Jeg var ikke Øjensvidne til det, som nu fulgte, og maa af den Grund udelade en samvittighedsfuld Skildring af alle Enkeltheder.

Hvileløs og forpint vandrede jeg op og ned i Korridoren udenfor i min Egenskab af Sekretær hos Madame.

Pludselig hørte jeg en lang Række stakaandede Brøl, halvt som en kælvende Ko, halvt som en elskovssyg Missekats Mjaven i den stille Nat.

Hun skreg, som man kun skriger for sit Liv.

Oh, hvor jeg led!

I dette Øjeblik blev det mig klart, hvor skæbnesvangert jeg elskede min lille, blide Barbarkvinde!

Jeg blev aldeles desperat! For hvilken Tortur!

Derinde laa min elskede og vaandede sig under Behandlingen. Herude stod jeg uvirksom og maatte høre derpaa. Vil nogen undre sig, om jeg saa rødt?

Da hun *endelig* kom ud — oh Jeh, oh Gemini, hvilken

Forfatning! Hver en Blodsdraabe var veget fra hendes Kinder!

— Lad mig hente Deres Vogn, gispede jeg.

— Tak, lille Ven — for første Gang sagde hun »lille Ven« — jeg vil hellere gaa lidt og rette Benene.

Alle kvindelige Honoratiores stod i Flok med Øjnene paa lange Stilke.

— Sig os, hvordan det var!

— Herligt! Guddommeligt! svarede hun stoisk som en god fædrelandsk Borgerinde.

Udenfor paa Ludwigsstrasse smældede Flagene.

Ny stor Sejr paa Østfronten!

Jeg forsøgte at kvikke min Elskede og mig selv lidt op ved forloren Skæmthsomhed.

— Gaden er ganske tør, min Veninde! ytrede jeg.

— Det ser jeg vel!

— Jeg sagde det kun, fordi De ligesom gaar og vader over usynlige Vandpytter.

— Hold Mund, Poincanalje!

Men hvem kom nu der sorgløst vandrende uden selveste General von Säbel, Krigsministeren, i Søndagstræben og Ordener.

Min lille Landseddrager saa sig aldeles edderspændt paa ham i Anledning af sin Mistanke.

Generalen var imidlertid ganske uskyldig — i *dette*, notabene! — og havde ikke andet i sit graa Hoved end Sejrene i Øst.

— Tillykke med det endelige Gennembrud! raabte han paa lang Afstand, saa hele Gaden hørte det.

— Gamle Svin! mumlede hun uden at standse.

Ministeren blev staaende og glo med aaben Mund.

Jeg troede, han var bleven apoplektisk.

Men pludselig kom han i Tanker om Universitetsfesten og vidste med ét Besked.

Han krummede sin Ryg til en Kattepukkel af gammelt og vellagret Münchener Humør.

Min Veninde sejlede henimod Rendestenen og spyttede noget rigeligt.

— Han var i Kjole og hvidt!

— Hvem?

— Ja, hvem uden Hr. Over-Stats-Befrugteren, lille Poincachou?

— Som en Skarpretter altsaa! snærrede jeg indædt.

— Meget træffende bemærket, lille Poincanule! Forresten er det mer end skrækeligt nok, at han er et Mandfolk! Jeg har vist allerede fortalt Dem, at mine Nerver forlænger sig helt ud i en Aura eller Luftkreds paa mindst en Meter til alle Sider. Bare et Mandfolk nærmer sig denne Kreds, har jeg en lille Fornemmelse, som om jeg klappede en Skruptudse. Jeg kan mærke paa mig i Bælgmørke, om der er et Mandfolk i Stuen. De, lille Ven, er den eneste Mand, jeg uden Gysen kan tage i Haanden — endda i den senere Tid næsten med et lille Velbehag. Og saa skal netop jeg være den første, der ledes som en værgeløs Ko ind til denne farnesiske Tyr!

Hun styltede atter hen til Rendestenen, og denne Gang kastede hun rent ud sagt op under det promenerende Publikums deltagende Forfærdelse.

— Tænk, at De allerede er *saa* vidt! stammede jeg.

— Nej, det aller værste er jo netop, at der *slet ingen Ting* er sket — endnu.

— *Det* begriber jeg ikke!

— Er der jo heller ingen, der forlanger af Dem, lille Poincalife. Men før lader jeg mig levende flaa, end jeg igen begiver mig hen i dette afskyelige — Palazzo Farnese! Og kald saa paa en Auto!

HVORLEDES JEG FANDT JAMES BARALONG.

Min lille Landseddrager havde været saa nobel at tage mig med paa Damethé.

Værtinden stak, penslede, billedhuggede og var en nær Veninde af »Dyden«, som jo ogsaa var begavet med disse og en Række andre Talenter.

Hun kaldte disse trøstesløse Theer for kapitolinske eller Gaasetheer, idet Soldaterkønnet, der ene kaster Glans over Tilværelsen, ved Tidernes Ugunst var udelukket.

Denne The var nu imidlertid en lykkelig Undtagelse, eftersom Værtinden havde udstrakte Forbindelser i Kunstnerverdenen.

Selv dette var naturligvis en tvivlsom Fordel i disse Tider: Man havde været grusom nok til at skære Krøllerne af det ganske Schwabing og sende Samlingen i Skyttegravene.

Kun Tegnerne ved den kejserlige og kongelige »Bocchissimus« var som allerede omtalt gaaet fri.

Ved særlig Gunst og »Dyden«s Protektion var to af dem, Digtemaleren Heinrich Heine og den smukke Paul Blee blevne udlaant til denne Ateliérthé. De var ankomne fra Kasernen i lukket Brudekaret med nedrullede Gardiner og Dragoneskorte.

Den spraglede Buket af svuppede Barbar-Kvinder er jeg saa smagfuld ikke at gaa efter i Detailler.

De udbredte den kendte Aroma midt imellem Hønsesus og Landslagteri i Hundedagene.

For Resten var Traktementet net uden at være brovtende i god Overensstemmelse med de alvorlige Tider.

Der serveredes Hyldethe med Kogesprit, dertil det kendte Krigsbrød, bagt af Savsmuld og Hestekastanier, besmurt med den lækreste ægte Ølgær.

Til disse Nydelser, under hvilke Damerne saa vidt mulig behersket kurtiserede os tre Herrer, serveredes der Musik.

Frøken Primavera Immergrün vilde synge til Lyren.

Hun var en Dame op i Trediverne, lang og bleg og gennemsigtig som en Regnorm, iført en Række Garneringer à la kinesisk Taarn i skotsktærnet Silke.

Og hun kvad.

Men nu har jeg glemt at fortælle, at der som fjerde halvt om halvt Mandfolk var opdukket en bedaget Musikus paa smaa 85 Aar.

Han var blind og skaldet, men havde som en Rest af Ungdoms Fortryllelse bjærget to smaa hvide Uldtotter oppe i Tindingerne. »Dyden« paastod, at de saa ud som smaa Lystslotte for Lus.

Hr. Spatz — Manden hed nemlig Spatz — stod i en lang sort Frakke og spyttede i en Tværfløjte.

Primavera Immergrün slog sin Lyre og sang i vilden Sky.

Det lød som Novemberstorm i en Skorstenspipe.

— Reizend! skreg alle Damerne. Hvad var dog dette vidunderlige?

— Ein Vogellied! læspede Primavera.

Det blev nu aldeles tydeligt, at Spatz-en skulde forestille en Nattergal.

— Din Stemme er bleven aldeles vidunderlig — efter at Du lod det ske med Dig! sagde en Veninde, og der lagde

sig en Pause blødt om denne Replik, saa den ordentlig stod og lyste.

Men den spodske Tegnedigter Heinrich Heine havde det med, at han ikke *kunde* døje Musik. Han fik øjeblikkelig løs Mave, især i disse Krigsbrødsdage. For at skuffe sin Mave og afværge en Katastrofe, sad han og afbrændte Vitser saa vovede, at der lugtede blaa Svovllue lange Veje.

Som den galante Franskmand, jeg er — desuden for at hindre hende i at gentage Præstationen — gik jeg lige løs paa Immergrün med en Granatregn af de sværeste Komplimenter.

— Naar denne Krig er ovre, vil der optændes en ny Verdenskrig mellem alle de første Operascener for at sikre sig en slig Skønhedsaabenbaring, sagde jeg.

Dermed havde jeg desværre vundet hendes Hjærte og maatte nu døje hendes Fortrolighed og annamme hendes Historie, ja, for hendes Stemme havde nemlig sin Historie, selvfølgelig.

— Efter at jeg havde sunget femten Aar i Hamburg, jeg er fra Hamburg, sagde min Lærer en Dag: nu kan jeg ikke lære Dem mere, min Pige, nu raader jeg Dem til at afslutte Deres Studier hos den store Carissimi i München. Altsaa jeg til München! Og støvler op til den store Carissimi. Er De Jomfru? var ved Gud det første Ord, han sagde. — Gud, sagde jeg, det var da et underligt Spørgsmaal, og hvad angaar det Professoren? — Jo, sagde han, Materialet er godt, men jeg kan jo høre, at De er Jomfru, og en Pigestemme kan man aldrig gøre noget rigtigt ud af. Hvis De vil synge med *mig*, maa De gaa hjem og lade Dem forføre først! Basta! Og ikke en Tomme var Mennesket til at rokke. Hvad skulde jeg gøre! Alle Mandfolk laa ude i Skyttegravene. Saa fik jeg et fortvivlet Indfald. Jeg gik jeg op til den berømte Kvindelæge Doktor Sänger og sagde ham rent ud: De maa hjælpe mig, De er Kvindelæge, det er Deres Opgave, det er Deres Pligt!

— Umuligt! sagde han. Jeg er en anstrængt Mand og har alle de syngende Klientinder, jeg kan overkomme. Det er simpelthen over Evne! Men jeg blev naturligvis ved at løbe ham paa Døre og plagede ham saa længe, at han en Dag i Fortvivelse sagde: Naa, i Guds Navn da!

Her gjorde Primavera en lille Kunstpavse.

— Han begyndte ogsaa — meget redeligt. Men saa pludselig bryder han af og siger: Nej hør véd De hvad, lille Frøken Immergrün, dette her kan jeg Gud forlade mig ikke have med at gøre — men jeg skal give Dem Adressen paa en Saddelmager!

Hun forklarede sig nærmere med en sød Oprigtighed — men det tangerer det uudsigelige.

Og det er jo det bedaarende ved os Franskmand, at vi véd at holde Grænsen!

— Saa haabede jeg jo paa at blive Statsmoder, men Du store Gud, det havde lange Udsigter. Ved Sessionen kom jeg i tredje Klasse Nummer syv. Jeg var for smal i Hofterne og manglede visse Ynder foran. Slutningen af Ryggen var heller ikke efter Ønske.

— Saa?

— Nej, slet ikke! Og alle de mere formfuldendte maatte jo ifoles før mig.

— Selvfølgelig!

— Og jeg var fortvivlet! *Knust* siger jeg Dem! Saa var det, at en formaaende Veninde skaffede mig Adgang til den smukke Paul Blee. Vi tryglede ham begge to. Vi laa paa Knæ og vred vore Hænder. Men, næj, næj, næj! sagde han, jøj æ like operert for Brok, jøj, og æ saa lidderlig rædd for aa paadra møj en ny!

Da opgav jeg Kampen!

Imidlertid var min Skæbne blevet bekendt i München og havde, tør jeg nok sige, vakt almindelig Deltagelse.

Pludselig, en Søndag Morgen, faar jeg et anonymt Brev:

Deres Højvelbaarenhed.

Efterdi jeg har bragt i Erfaring, at De er i bitter Trang for en Mandsperson, erklærer jeg ærbødigt, at jeg kan hjælpe Dem men en fuldt kvalificeret saadan mod en ringe Betaling af tusind Mark. For Stemmens Gennembrud vil det være af usigelig Betydning, og Gennembrud garanteres smertefrit og uden Erhvervsafbrydelse. Strængeste Hemmelighed gives og fordres.

Storchengasse 9 V. 1. Bogenhausen.

Jeg var svimmel af Forventning, kan De vel forstaa. Der var Lærketriller i min Barm. Aandeløs bilede jeg ud til Bogenhausen. Damen lukkede mig ind! Der stod han, min Redningsmand, min Engel! Han tog mig ind til sit Bryst, og jeg slyngede begge mine om hans Hals. Oh, hvilket Øjeblik! Hvilken Salighed! Jeg græd, jeg lo! Og saa skete da Underet! Min Kunst, mit Fuglekvidder var reddet!

— Ja, man hører det jo! Men tænk endda, at saa lidt kan udrette saa meget!

— Saa lidt! siger De — —

Hun lukkede Øjnene og faldt i Trance et Par Minutter.

— Forresten kendte jeg godt Damen, vedblev hun saa i en helt ny Tone. Det var en Biermamsell fra Hofbräu, som hed Berta.

— Berta? »Die dicke Berta?« Hun har været forsvundet fra Horisonten længe!

— Og Gud maa vide, hvor hun har neglet den søde, henrivende Englænder!

— En Englænder?

— James hed han.

— James?

— Ja, James Baralong!

— Hvad siger De, Menneskebarn? James Baralong?! Er det længe siden?

— Fjorten Dage!

— Men i Herrens Navn! James Baralong er jo død! Jeg har jo selv grædt paa hans Grav i Hofbräuhaus' Kælder!

— Ikke desto mindre Her ser De min Elskedes Billede! Hun halede en gylden Medaillon op fra sit flade Bryst.
— Er det ham?

Sandelig, sandelig det var James! Min Ven, min Forbundsfælle var genopstanden fra de døde!*)

Mit Hjærte gav mig ingen Ro.

Jeg gik til »Dyden« med min Opdagelse.

Vi tog øjeblikkelig afsted, mobiliserede en Deling af Isargarden, omringede Huset i Bogenhausen, sprængte Døren til Berta, befriede James, min egen James, min Forbundsfælle.

Det tør jeg sige, at Stanley var ikke saa glad, da han fandt Livingstone i det mørkeste Afrika.

»Dyden« gav ham et falsk Pas og ansatte ham som Sekretær i Politiet.

Berta blev af Forsigtighed henrettet og begravet i Stilhed. Og nu fik vi Gaadens Løsning.

Da Berta saa, hvad Vej det tog med James, besluttede hun at frelse ham fra de andre Mamseller, koste hvad det vilde:

Hun smuglede ham hjem til sig selv og opførte Komedien med Begravelsen, der narrede alle Kollegerne, som fremdeles græd ved hans Grav.

Derpaa trak hun sig tilbage til Privatlivet.

Imidlertid blev dette jo kostbare Hvedebrødsdage.

Desuden havde Berta i Forvejen en theologisk Student, som hun holdt til Studeringerne. Foreløbig laa han i Skyttegravene, men naar han kom hjem og blev færdig med sin Latin og blev Præst og fik Kald, var det jo Aftalen, at de

*) Altsaa ganske som den tyske Kronprins, som ⁷alene efter danske, højest neutrale, Blade er dræpt ialt 17 Gange — og dog Overs.

skulde gifte sig, og denne Tanke om den stille vinkende Præstegaard var med Aarene bleven Berta saa kær, at hun ikke uden videre kunde slaa den af Hovedet.

Altsaa, James kostede, Studenten kostede, og arbejde gjorde hun ikke, men tærede paa sin oplagte Kapital.

Saa var det, hun fandt paa at leje James ud, naturligvis kun mod høje Summer og til Damer af det højeste Penge- og Fødselsaristokrati.

Hun kørte ham saa hjem til dem i lukket Vogn, og de fik Lov at beholde ham hele Dagen.

To Dage om Ugen var han fri, for hun vilde jo ikke strabadsere ham. Men om Søndagen beholdt hun ham for sin egen lille Mund.

Berta lagde store Penge op, og alt kunde være endt i Lykke og Harmoni, om ikke Primavera Immergrün havde gaaet der i Nød og Trang for Underet.

DET AMERIKANSKE SPRÆNGSTOF.

Jeg kommer ind paa Politipræsidiet.

— Naa, lille Dyd? siger jeg.

Efter Syndefaldet har jeg døbt »Dydens Landsedrager« om til »Landsedragernes Dyd«.

Hun er iført sin ny Uniform.

Men af Landsedrageren er der jo ikke stort andet tilovers end netop Uniformen.

Ansigtet er græsgrønt med brune Skjolder, og hele venstre Kind er ophovnet af Tandpine. I hvert Hjørne af Kontoret har hun en Spyttebakke staaende og en Spand bag et Skærmbærd.

Fløjte kan hun ikke for den skæve Mund. Ryge kan hun ikke for Kvalmen.

— Oh, Du mon Dieu!

— Sikken Ulykke! Ché maranada!

Hun staar bøjet over en Spyttebakke og er aldeles forbavsende søsyg.*)

— Ja, lille Dyd, men egentlig er der vel heller ingen, der har lovet, at ogsaa *Følgerne* skulde være morsomme!

— *Tal* blot ikke om det, ellers kaster jeg op! Hvorfor ser De forresten saa ophidset ud? Er der hændet Dem noget, lille Poincadavre?

*) Symptomerne er mistænkelige. Men da vi siden erfarer, at Politipræsidenten paa dette Tidspunkt er ubesvangret. maa de være af hysterisk Oprindelse. Overs.s Anm.

— Jeg har talt med min gamle Ven James Baralong, mangeaarig Korrespondent til Reuters Bureau og »Times«.

— Er *det* da saa oprivende?

— Ikkesandt? Man elsker jo sit Fædreland?

— Jo, kære Ven, Du ved jo, at paa det Punkt er jeg tolerant.

— Mit Fædreland har overstaaet en Krise — den sikre Undergang —.

— Til Sagen altsaa!

— Baralong har netop læst det, jeg tror i New York Herald. Der er altsaa en Amerikaner, Mister Sam, der har opfundet det skrækkeligste af alle hidtil kendte Sprængstoffer og tilbudt Tyskland Patentet og Fabrikationen blot paa en Betingelse — som ikke blev modtaget.

— Es ist mir Wurscht!

— Nej, hør nu blot: det begynder med, at Mister Sam pludselig mistede sin Svigermoder. Som praktisk og økonomisk Amerikaner gav han sig altsaa til at grunde over, hvad han nu kunde anvende *Liget* til. Han var tilfældigvis Ammunitionsfabrikant, og da han havde haft mange Ærgrelser af Mangelen paa Glycerin, faldt det ham ind, at naturligvis kunde der jo koges Glycerin af Kadaveret. Han skrider altsaa til Værket. Nu var samme Svigermoder af en saa vindtør og galdemættet Natur, at hun ikke gav mere end en god Liter Glycerin, men den var saa til Gengæld af en særlig fin og kraftig Beskaffenhed. Da han fik hende mixet med Bomuld og de andre Ingredientser, sprang hele Fabriken i Luften. Og Mister Sam var lykkelig! For det første havde han godt assureret, for det andet var det et storslaaet Agitationsnummer mod Bindestregamerikanerne, som han beskyldte for Eksplosionen, og for det tredje havde han opfundet Verdens kraftigste Sprængstof, der som en Art Mindestøtte over Svigermoderen fik Navnet Bellemèrit. Men nu maatte Mister Sam jo se sig om efter nye Lig. Han havde sin Moder gaaende i Huset,

og hun var jo meget sød og hyggelig saadan; men han gav sig dog til at regne ud, hvor mange Dollars hun egentlig kunde være værd i ren og skær Nyttевærdi. Smaating! Ikke noget at tale om! Altsaa gav han sig til at eksperimentere hende lidt med Stryknin, og næste Dag afgik Skindet ved en pludselig Død.

— Er det *virkelig* sandt?

— Madame! Jeg er *fransk Journalist!* Desuden har jeg det fra *selve Baralong!* Men hvor var det, jeg slap? Jo, det var Moderen! Bien! Hun gav altsaa fire Liter ren, kraftig Glycerin, for hun var nemlig fed og godt ved Magt. Det gav atter ti Kilo prima Bellemèrit, nok til at sprænge hele Metz i Luften. Men naar Fabrikationen skulde drives i det store, gjaldt det jo om at skaffe sig tilstrækkelige Raastoffer. Hans første Tanke var naturligvis at sælge sin Opfindelse til England, men han saa jo hurtigt, at det ikke var business. Englænderne *har* jo ingen Lig — det vil sige kun franske. Nej kunde han faa Fingre i de ti Millioner tyske Lig. Se *det* var business, og *det* gav Penge: saa lønede det sig at sætte en hel Bellemèritfabrik op saa nær som mulig bag den tyske Front. Bien! Han skriver et Brev til Kejser Wilhelm, at saadan og saadan: kortsagt, han paatager sig at afslutte Verdenskrigen, naar blot Kejseren vil overlade ham sine Soldaterlig.

Vi blev afbrudt af en højere Politidame, som meddelte, at der var fanget tre udbrudte russiske Fanger.

— Pisk dem med den sømbeslagne, nihalede Kat!

— Er allerede sket!

— Hug saa Hænder, Næse og Øren af dem, stik Øjnene ud og klem dem lidt i »die eiserne Jungfrau«, blot en Times Tid — og send dem saa i Forhør!

Jeg var efterhaanden saa vant til den barbariske Grusomhed paa Bunden af hendes tilsyneladende efter Bocheforhold nogenlunde kultiverede Sjæl, at jeg kun blev overfaldet af en lettere Kuldefornemmelse.

— Hvad har Kejseren svaret? fortsatte hun i en saa uanfægtet Tone, som om hun forud blot havde ringet paa sin Morgenkaffe.

— Kejseren svarede ordret:

Kære Mister Sam!

Jeg takker Dem hjærtelig for dette fornyede Bevis paa det hundredaarige Venskabsforhold, der bestaar mellem Deres Fædreland og mit Rige. Jeg finder Deres geniale Plan, der er saa lykkelig fri for enhver misforstaaet Sentimentalitet, over al Beskrivelse tiltalende og sympatetisk. Jeg er ogsaa vis paa, at mine tapre Armeer med Begejstring vilde gribe Tanken om endog efter Døden at tjene Fædrelandet i Form af Sprængstof. Just derfor er jeg fortvivlet over, at Planen støder paa uovervindelige praktiske Vanskeligheder. Den engelske Blokade har i den Grad udpumpet mine Lande, at Soldaterne ser sig nødsagede til at æde hinanden, efterhaanden som de falder. Paa Grund af det forsvindende ringe Glycerinindhold i de afpillede Skeletter vil Driften ifølge mine Kemikers nøjagtige Beregninger umulig kunne svare Regning.*)

Med venligste Hilsener Deres forbundne

Wilhelm II. I. R.

Under denne Oplæsning havde »Dyden« atter faaet Kvalme. Hun stod henne bag Skærnbrædtet og pumpede.

Alle hendes Hunde og Katte stod i en Kreds omkring hende med runde Øjne og Hovedet paa Skakke.

— Den Unge hænger mig langt ud —

— Men i Jesu Navn! Jeg springer efter Madammen! siger jeg og griber min Hat.

— langt ud af Halsen — ærr hupp! fortsætter hun mellem to Brækningsanfald.

*) Som Læserne ved af den saa beundringsværdig neutrale og sandfærdige danske Presse, gaar de tyske Soldaterlig til de kæmpemæssige Smeltefabrikker, hvor der smeltes Stegefedt af dem.

— Ikke værre! Du bruger saa drastiske Udtryk, lille Dyd!

— Hvor Livet er *komisk!* siger hun, mens Taarerne strømmer ud af hendes smalle Mongolerøjne. Alt for Fædrelandet! Javel! Men indenfor rimelige Grænser! Jeg kan finde mig i at lede Politiet. Jeg kan finde mig i at lade mig voldtage af et Regiment Kosakker. Skulde heller ikke sige noget til at nedkomme med en lille sød Hund eller en Kat! Men et afskyeligt *Barn* —!

— Hm! Jeg føler mig krænket paa Faderens Vegne —

— Nævn ikke en saa latterlig Ting som en Fader, der bare gør sig klog og gaar i Vejen! Kan han forhindre, at Ungen vræler, til man lægger den til Brystet? At den kaster Mælken op i mit Natlinned, fordi den har guffiet sig altfor fuld af min Mælk? At den faa Minutter efter vræler, fordi Vuggen flyder som en læk Baad? At den vræler igen en halv Time efter, naar man lige er falden i Søvn, fordi den har fyldt hele Bleen med Stank? Kan en Fader lægge Ble paa?

— *Ja!* Jeg har udviklet en rasende fin Teknik i at aplikere Trekanter.

— Kan Du ogsaa give Bryst? Kan Du vadske, bade og pudre Ungen? Kan Du kurere for grøn Mave og dysse i Søvn for Tandgennembrud? Kan Du fri mig for Stanken af vaadt Barnetøj? Kan Du fri mig for et Aars søvnløse Nætter? Kan Du bringe mit Legeme i Form igen? Kan Du gøre mig til Jomfru?

— Ja, ja, ja! Bare ingen Blodstigning! Ingen Blodstigning! Jeg kan klæde Ungen paa! Jeg kan pynte hende saa chic, at alle Münchens Mødre skal blive skeløjede af Misundelse. Men i Forbigaaende vil jeg bare fastslaa, at Kejseren altsaa under Omstændigheder havde været villig til at koge Skydebomuld af sine døde Soldater!

— For min Skyld, saa — —

— Jeg siger det ikke for at fornærme nogen, men dette

er altsaa en stærk og uigendrivelig Bekræftelse af alt, hvad der er skrevet om de belgiske Grusomheder!

— Er det vore belgiske Børnepølsefabrikker, Du tænker paa?

— Til en Begyndelse: trehundrede gamle Nonner voldtagne —

— Arme — — Soldater!

Jeg opgiver hende.

Hun er trods alt en Boche!

Hendes Kultur er som hele den saakaldte tyske »Kultur« blot en tynd og modbydelig Fernis.

Hun er sjæleraa som en Stenalderkvinde, moralsk pervers som en Djævel.

Kort sagt: Urtypen paa en Boche!

KAMMERSPIL OG HVID SLAVEHANDEL.

Det syntes at bære mod Verdens Undergang!

München stod i Luer! Hver Hunboche gik om i én afsindig Valpurgis-Stemning og -Tilstand, der ikke længer førte paa Baalet, men *selv var* et Baal.

Hvilken Sansernes Brand!

Hvor to Veninder mødtes, hensank de paa aaben Gade i saadanne Kyssekramper, at end ikke Politiet kunde skille dem, men sporenstregs maatte køre dem paa Hospitalet.

Hvor en Kvinde blot vejrede Duften af Mand, stod der meterlange svovlblaa Flammer af hendes Næsebor.

Men til hvilke Afsindighedens Tinder den erotiske Spænding var naaet, blev mig dog først rigtig klart efter en Oplevelse i det lille litterære Theater »Kummerspiele«.

Min Veninde Politipræsidentinden havde taget mig med hen at se »Frühlings Erwachen«.

Stykket er skrevet af Skarpretteren Hr. Wedekind, en ældre Mand, hvis tragiske Lod det er at henslæbe sit Liv i en aldrig afsluttet Pubertetsperiode. Forresten kender jeg ikke Manden selv, men dømmer efter hans Skrifter.

Dramaet, eller skal vi sige Filmen, handler om en Del Pubertetsungdom og en død Mand i sine bedste Klæder, men uden Underbukser — til Gengæld gaar han med Hovedet under Armen.

Da vi nu havde siddet andægtige et Par Timer og set

paa Komædie, uden at det endnu var gaaet op for os, hvad Stykket egentlig handlede om, oprulledes der pludselig et Tableau, som virkede grelt oplysende.

Saa vidt man kunde skønne — for der laa Gravens Mørke baade over Scene og Tilskuerplads — befandt man sig i en mørk Granskov.

Saa blev det Tordenvejr, og man hørte Theatrets fortvivlede Yndling veksle ængstelige Replikker med den lille nydelige Frøken Seidel.

Pludselig var hele Publikum med!

Dette var en Situation, de forstod!

Jeg skælvede for den unge Mand, som desuden har gaaet forskrækkelig meget igennem i alle de Stykker, hvori jeg har set ham.

— Den klarer han aldrig! hviskede Dyden ved min Side.

Hun kendte personlig den unge Dame.

Og rigtig!

En Række blaa Lyn krydsede Scenen. Om de udgik fra Himlen eller fra Pigebarnet lod sig ikke afgøre, da den hele Scene afspillede sig saa infernalsk hurtig.

Efter Lynene sad man blændet og saa absolut intet.

Men saa hørte man Ynglingen skringe: Nicht! Nicht! Nicht!

Hun var over ham! Hun tog ham med Vold for aaben Scene!

— Ni—i—i—i—icht! stønnede han endnu engang ganske svagt.

Saa var det sket!

Han var leveret!

Men under alt dette var Tilskuerpladsen blevet sprængfarlig som en Gasbeholder.

Og dette var Gnisten!

Den erotiske Rasen paa Scenen forplantede sig i et Nu til hver eneste Tilskuer.

Jeg mærkede Dyden klamre sig om min Hals og bide

sig fast. Hver kastede sig over sin Nabo, og da de ynkelig faa Mandfolk jo langt fra strakte til, maatte Kvinde nøjes med Kvinde.

Der blev en Kyssen og Sugem, saa Murene stønnede ud og ind.

Hele Theatret knagede. Folk laa i Klynger paa Gulvet, vred sig paa Bænkene, hang parvis hen over Bænkeryggene. Ingen havde en Anelse om, hvad der var op og hvad der var ned.

Man hørte Lyde, som ellers kun forekommer i Menagerier eller ved Midnatstid i Tropernes Urskove.

Og pludselig begaar saa Belysningsmesteren den utrolige Fadæse at skrue Lamperne op.

— Gottegottegott! Hvilket Maanelandskab! Selv i den værste Rus har jeg aldrig set *saa* mange Maaner paa Himlen!

Dyden græd af Skam og Forbitrelse.

— Sluk for Helvede! skreg hun.

Og hun var gyselig kompromitteret.

— Sluk! Sluk! Sluk! brølede Tusinde andre Stemmer oppe og nede. Man holdt sig for Øjnene. Ingen vovede at se sin Nabos Ansigt eller — — naa! — — —

Og saa blev det endelig mørkt igen.

Men nu skulde man se dem snige sig bort, alle med Hænderne for Ansigtet for om muligt at være ukendelige. Ingen brød sig om sit Overtøj i Garderoben. Bare ind i en Droske, en Automobil eller bort i Mørket ad smalle upaaagtede Sidegader!

Under denne Revolution var jeg kommen bort fra Dyden, men løb ret i Armene paa min sydamerikanske Ven, Hr. Titicaca, der tog denne Situation med samme Overlegenhed som enhver anden.

I det samme opdukker en høj Blondine med en lille skæv Fløjlschat paa Hovedet.

— Oh, olle Wittwe! udbryder jeg, for jeg kendte Fru von Bösewicht fra før.

— Cher Canaille! stønner hun og slaar Armene om min Hals. Skynd Dem! Jeg har en Bil!

Gud maa vide, hvorfor jeg skyndte mig, for jeg var personlig lige glad med hele Affæren. Men ialtfald styrtede vi alle tre som for Livet paa Hovedet ind i Bilen. Men inden vi kørte, var der uanmeldt steget to Skønheder ind til os fra hver sin Dør, at dømme efter Sproget en Amerikanerinde og en Polak.

— Hvor kører vi hen? spørger pludselig Titicaca, grebet af sære Anelser.

— Til Dans i Schwabing! Paa et Atelier! siger Enken, der i Parenthes bemærket havde søgt mit Bekendtskab paa en Café. Jeg kender tre henrivende franske Danserinder, Frøkenerne Babette, Suzon og Mammelle Jambon, som har lovet at danse iaften — og *De* gaar med *mig*!

— Faar vi ogsaa Lov at tage med? spurgte de to indstegne, der lod, som om de ikke kendte min Enke.

— Jeg skal forsøge at udvirke en Indbydelse! lod det smilende Svar.

Jeg trykkede ømt Fru von Bösewichts Knæ, jeg tror endogsaa, jeg kyssede hende, jublende af Lykke ved Udsigten til at træffe Landsmandinder.

Vi kom til Atelieret højt oppe i Toppen af et Schwabinger Hus. Der var ganske rigtig tre nøgne Danserinder. Men ak! det var Bocher!

Da blev jeg sandt at sige lidt ilde tilmode.

Titicaca fik et Anfald af Paroxysmer.

— Jeg vil ud øjeblikkelig! skreg han med fægtende Arme.

Men før han naaede Døren, havde Fru von Bösewicht jaget en lille fin Sprøjte i hans Laar.

Næppe var han ude paa Trappen, før han bedøvet segnede om og blev baaret ind igen.

Ligbleg sad jeg tilbage mellem de haanlig smilende Furier.

— Vær ikke bange, lille Canaille! sagde Fru von Bösewicht, men gør blot ingen Dumheder som Deres Ven, Hr. Titicaca. Jeg har fulgt Dem længe for at gøre et godt Kup og foreslaa Dem en god Forretning. Vil De frivillig tage ind i mit Etablissement i Berlin, byder jeg Dem en halv Million. De skal kun være forpligtet til at stifte et nyt Bekendtskab hver Uge, og om Søndagen har De Helligdag. De vil kun blive udbudt til Adel og Prinsesser af Blodet og vil af Hensyn til Deres fremragende Kvalitet og den enorme Tilstrømning faa Ret til at vælge. Hvad siger De til mit Tilbud?

— Om det bare ikke havde været Bocher! sagde jeg.

— De vil altsaa ikke?

— Nej!

— Lad os nu tale om Tingene. Drik et Glas Sekt! Det giver Dem Mod.

Jeg tømte i pure Forfjamskelse et Glas Champagne og følte mig viljeløs glide bag over og daane hen.

Hvem kan sige, hvad der fulgte! Jeg har end ikke den blegeste Anelse derom.

Da jeg slog Øjnene op, laa jeg hjemme i «Dydens» Seng og hørte hendes bevægede Stemme:

— Min egen lille søde Jean! Min dyrebare Canard!

Jeg var frelst! Og atter var det »Dyden«, jeg skyldte min Redning!

Da jeg blev borte for hende efter Skandalen, fik hun oplyst hos en Isargardistinde, at jeg var løbet bort i Selskab med Fru von Bösewicht og to mystiske Damer.

Nu var Fru von Bösewicht hende bekendt som Agent for den hvide Slavehandel, altsaa var der ingen Tid at spille.

Fyrretyve Biler blev sendt ud i alle Retninger for at finde den Kusk, som havde bortført os.

Da han stod udenfor Komplottet, opgav han uden Nølen, hvilket Hus han havde ført os til.

Ikke fem Minutter efter var Ejendommen omringet af Isargarden.

Ti af de stærkeste, rustede til Tænderne og anførte af Dyden i egen høje Person, trængte op i Huset, sprængte Døren til Atelieret og befriede os to bedøvede Fanger.

Alle Kvinderne, som var én stor, farlig Bande af Slavehandlere, blev svinebundne og ført i Fængsel.

Dyden var ikke naadig mod dem: de havde jo forgrebet sig paa selve *mig!*

Da de skulde stilles for Dommeren, viste det sig, at hun, efter først at have trukket alle Tænder og Negle ud paa dem, havde ladet dem piske ihjel.

Dette var deres Lykke.

Thi kun saaledes slap de for at stifte Bekendtskab med Boernes egentlige Retspleje.

POINCANARD OPFINDER LIEBES-ERSATZ.

Da Friherre von Hohenschwanz zu Hohenschwanzgau og hans Kolleger havde rogtet deres fædrelandske, selvornægtende Gerning under *næsten* enstemmigt Bifald i omtrent fem Uger, godtgjorde en Lægeundersøgelse af de allerede behandlede Damer, at den hele Virksomhed havde været noget saa nær spildt.

Da svor den Herre til Hohenschwanzgau ualmindelig svovlede Eder og truede med delvis Arbejdsnedlæggelse, om man ikke revolutionerede hele Værket.

Han var for det første ikke vant til at virke i Kjole og hvidt. Item gjorde han uforblømt opmærksom paa, at de ganske talrige Damer, som havde givet hans Gods et ikke ufortjent Ry for Frugtbarhel, plejede at optræde i et mindre evangelisk og Peterludvigsk Klædebon. Med al Agtelse for den Münchener Dydsdragt, kunde han ikke skjule, at den hængede hans Fantasi og dermed den fri Udfoldelse af hans Kunst. Men først og fremmest maatte han frabede sig Øjenvidner.

— Ene med Gud — og Pigen — har jeg opnaaet mine skønneste Resultater, talte Friherre von Hohenschwanz.

Der blev nedsat en sagkyndig Regeringskommission til Sagens expeditte Behandling.

Man enedes i et Reskript med 891 Bilag om at ofre Dyden paa Fædrelandets Alter.

Tilstandene i Aviscentret blev mere gammeltestamentlig patriarkalske.

Hidtil havde man ment at gavne Frugtbarheden og suggerere mandligt Afkom ved at lade et Militærørke-

ster spille »Deutschland, Deutschland, über alles« og »Die Wacht am Rhein« under Operationerne. Nu vilde man forsøge, om ikke Tonerne af »Den glade Enke« skulde vise sig mere virksomme.

Trods sine foreløbig kummerlige Resultater skulde Avlscentrets Virksomhed snart faa andre vidtrækkende Følger.

Alle Jubeloldinge og Levesvin, alle platfodede og pukkelryggede, alle hjærnebløde, lungesyge og leverhypertroferede, alle med Fedt paa Nyrer, Milt og Hjærte, alle de med Bændelorm, de med for lidt Blod og de med for mange Nerver, alt det, som ikke duede ved Fronten, heller ikke duede til Barnefædre, kort sagt alt det sidste Skrabsammen af Mandkøn, som endnu vadede om i Byen, det saa sig nu pludselig stillet overfor det tomme Rum.

De skønne Dage var omme. De var stemplede, deklaserede. Af Kvinder var der nok — men ikke for dem. Loven havde ubønhørlig dømt dem til Afholdenhed. De kunde gaa ud i Ørkenen med deres Lidenskaber, kunde de.

Men nu, hvor de ikke *maatte*, just nu blev det saa skønt.

Og nej, hvor de blev smaa og klejnmodige igen! Deres Øjne søgte og bad, men der var Haabløshed i Blikket. De bar jo alle Kyskhedsbælter!

Og dog skal man ikke tro, at Kvindernes Attraa var mindsket. Det var ikke saa vel! Nej, alle de, Hr. v. Hohenschwanz havde vakt til Livet i Elskov, var grebne af en saadan Foraarskuller, at de med Glæde havde overtraadt samtlige Paragraffer i »Bürgerliches Gesetzbuch«, om det bare maatte lykkes dem at forlokke et Mandsbillede.

Foreløbig var Mandfolkene jo som altid fejge, men om Spændingen blev ved at stige, som den var begyndt, maatte det en Dag ende med et Knald.

Under alt dette havde min lille Politipræsident gaaet og hængt med Kæberne.

Tanken om en ny Hyrdetime med Hr. v. Hohenschwanz havde faaet hendes Tænder til at klapre i Munden af

Skræk. Til Tider stod det skinbarlige Vanvid og stirrede ud gennem hendes Pupiller.

Min Hjærte flød hen i Barmhjærtighed. Jeg foreslog hende en forberedende Massage. En saadan Kur havde ofte gjort Mirakler baade i den ene og den anden Retning.

Jeg tilbød mig i al Beskedenhed —. Hun faldt mig om Halsen og græd af Lettelse.

Resultatet var overraskende, som den forstaaende Læser allerede har anet.

Før det igen blev hendes Tur, gik hun i velsignede Forhaabninger.

Sagen var rygtedes.

Hun begyndte at laane mig ud til de aller nærmeste Veninder. De laante endog Nøglen til mit Bælte.

Resultatet var stadig lige overraskende.

Jeg kom i Yndest, blev til et Ordsprog. Naar man vilde sige, at en Mand var chic, sagde man simpelthen: han er Canaille!

Men saadan Massage er mere anstrængende, end mange maaske tror.

Jeg vaklede om paa rystende Knæ. Jeg var tilsidst kun et vandrende Klædestativ.

Hvad skulde Enden blive!

Jeg gaar en Dag i disse Tanker og mange andre Tanker og længes efter Frankrig, længes efter at dø.

Ludwigstrasse ligger og flimrer i Solen. Himlen er blaa som et Køkkenforklæde.

Alle Kvinder og Hunde er ude at gaa.

Det er ved den Tid, hvor Friherre von Hohenschwanz og de andre Befrugtere gaar hjem til Frokost efter Formiddagens Felttog.

Og saa møder jeg da, som jeg ofte gør, »det mekaniske Kunstværk«.

Armene er kunstige, begge Ben ligesaa. Hovedet synes ægte, men Skuldrene er forlorne, og Figurens spænstige

Elegance skriver sig fra et Korset. Gangen er noget afmaalt, dog kæk og militærisk, strutter af Kraft og Staal-fjedre.

Han er Byens smukkeste Mand.

Kvinderne følger ham, som Parfumeduften følger en Skøge.

Jeg tæller idag en Procession af over tre hundrede Tilbederinder i hans Kølvan.

De gaar én og én med halvaaben Mund og store skinnende Øjne, der ikke ser, men ligesom lugter sig frem.

Der er noget spøgelseagtigt over det hele Tog.

Alle har samme Smil — dette idiotiske Dødningsmil, som præges af den store Kærlighed.

Jeg husker det sælsomme Indtryk, mindes den hele Stemning.

Og skulde jeg ikke huske denne Stund!

Det var jo her, mit Livs store Kongstanke blev til!

Jeg løste simpelthen Verdensgaaden. Jeg naaede bag om Viljen til Livet. Jeg udgrundede Vejen til at lade Livsviljen bekræfte og fornægte sig selv i samme Sekund, i samme Akt, i det samme Suk: jeg opfandt Surrogatet for Kærlighed!

Min Drivfjeder var jo den rent egoistiske at finde et Surrogat for mig selv, der kunde erstatte mig hos Landse- drageren og hendes Veninder.

Og min Tankes første Form var denne: om jeg blot havde Raadighed over »det mekaniske Kunstværk«!

Men, se han var jo kostbar.

Saa tænkte jeg videre: om man kunde mangfoldiggøre ham!

Tanken forskrækkede mig ikke. Det Par Smaating hos ham, som eventuelt var ægte, maatte med Lethed kunne erstattes ved en Motor og et System af Remskiver.

Mit Hjærte hoppede af Jubel.

Jeg vilde blive forløst fra mit udtærende Massage-Slaveri!

Men dermed var Virkningen af min Opfindelse langtfra udtømt. I næste Øjeblik gennemskuede jeg ad Intuitionens Vej alle dens paradisiske og djævelske Konsekventser.

Jeg fattede Planen til Krigens Udryddelse og Verdens fredelige Revolution.

Vive la France!

En af de faa Ting, jeg ikke er, jeg er ikke Mekaniker.

Altsaa gik jeg sporenstregs til en saadan og bestilte simpelthen et Mandfolk.

Nu gør Bocherne, som man véd, aldrig selv Opfindelser, de har Methode, men mangler Genialitet, har godt Siddeflask, men ingen Hjerne, producerer ikke Idéer, men naar andre kommer med Ideen, er de flinke til at sætte den i Værk og forbedre den i Retning af det praktiske og billige.

Da jeg altsaa kom til min Mekaniker og bestilte en Mandfolke-Ersatz, forlangte han kun Opgivelse af Maal og Materiale samt de Hovedfærdigheder, som forlangtes af ham — og saa var *den* ikke længer!

Fyren skulde staa færdig om 14 Dage. Mester var selv noget af en Fagmand, idet han arbejdede med to kunstige Arme.

Men næppe var jeg ude af Døren, før det faldt mig ind at bestille en Dame med det samme.

Jeg indsaa nemlig, at her laa en Forretning, hvad enten jeg nu for en klækkelig Sum overlod Staten min Opfindelse eller jeg selv tog Parret i Entreprise.

Med den nuværende Lovgivning var de sørgelige Rester af Maskulinum jo kommen i mindst lige saa stor Forlegenhed som Kvinderne.

Et Verdenspatent vilde gøre mig til Millionær.

Jeg kunde simpelthen betale hele den franske Krig!

Jeg kunde det, som var større!

HINDENBURG I VENUSBJÆRGET.

Da jeg kom op for at udtage Patent paa min storslagne Opfindelse, modtog jeg den Besked, at eftersom Fjenden havde tilegnet sig alle tyske Patenter, saa man sig nødsaget til at øve Retorsion.

Riget havde Brug for min Opfindelse og agtede at udnytte den til det yderste.

Hvilken Gemenhed! skreg jeg. Dog mit Hjærte lo! De havde ikke gennemtænt Rækkevidden af min diabolske Plan! Selve Staten tog den op til Gennemførelse! Hvad angik mig de tabte Milliarder! Jeg var svimmel af min Lykke!

Mit første Elskerpar forelaa allerede færdigt fra Mesterens Haand. Folket døbte dem Venus og Adonis og talte slet ikke om andet.

Og nu vilde München jo ikke mere være München, om man ikke havde besluttet at indvi dem ved en dundrende Fest.

Og skønt Adonis jo var den af dem, som havde den største Mission, stillede man Venus i Forgrunden, fordi man til hendes Indvielse kunde anvende et repræsentativt Mandfolk.

Og nu saa man sig om i Kongehuset. I Kejserhuset. Men da man øjeblikkelig sporede en stærk indbyrdes Mis-

undelse og ikke vilde saa Klinte mindt under Krigen, slog man alle fyrstelige Personer ud af Tankerne.

— Og man henvendte sig til Hindenburg.

Som alle Franskmænd véd, havde Dampvalsen bekommet den gode Mand ilde. Han var rent ud sagt tromlet flad. Men det fortvivlede Folk havde Brug for en Gud efter Moltkes og Bismarcks Død; altsaa valgte man den længste af Generalerne og gav sig til at digte Sejre, som han skulde have vundet. Kun Liebnecht i Berlin, der jo ikke er større Fjols end alle andre Fars Sønner, vilde ikke tie til Svindelen, men foranstaltede et socialistisk Oprør en Dag, Generalen var i Byen og overfaldt ham som Tak for alle hans Løgne. Jeg har selv læst i tyske Blade, med hvilken raffineret Grusomhed man skred til Værks. Man huggede smaa rustne Søm i ham lige fra Kasketten til Støvle-saalerne.

Da han modtog den ærefulde Opfordring fra München, var han for *én* Gangs Skyld en klog General og telegraferede:

— Jeg kommer! Alt for Fædrelandet!

München havde maattet bide i det sure Æble og tilkalde Max Reinhardt fra Berlin.

Men saa fremtryllede de ogsaa et Underværk af et symbolistisk-futuristisk Venustempel eller Venusbjærg, som Bocherne kalder det, ude paa Theresienwiese.

Da Festdagen oprandt, stod hele Bayern forsamlet paa Bavarienring og den tilstødende Eng.

Midt paa Dagen, da Solen stod højest — pragtfuldt Hohenzollernvejrr! — og alle Byens Klokker klemte, mens Kanonerne buldrede i det fjerne, kom Hindenburg ridende med Kong Ludwig paa sin venstre og den tyske Kronprins paa sin højre Side som Repræsentant for Kejseren.

Generalen var klædt som Lohengrin, for alt maatte jo være i den ægte Boche- eller Schlaraffenstil.

Kvinderne var nær ved at æde ham. Til Trods for alle Nederlag var han jo dog et Mandfolk.

Han blev modtaget ved Tempeltrappen af Borgmesterinde Fru von Bierfass, der holdt den uundgaaelige Ansprache om Dagens tidskelsættende Betydning.

Jeg var tilstede i min Egenskab af Opfinder og blev forestillet for Generalen.

Paa nært Hold saa han ud som en koparret: Mærkerne af alle de Søm, Berlinerne havde drevet i ham.

Ene fordybede han sig nu i Venusbjærgets Mysterier.

Over den første Grotte, han traadte ind i, laa en rødgraa, krigsdyster Belysning og Stemning. Gabende Ildsvælg aabnede sig pludselig, rakte en spillende Tunge ud imod ham og klappede sammen igen. Storm- og Tordenmaskiner buldrede og bragede. Ulveglam og Ravneskrig! Fra Dybet dumpe, ildevarslende Drøn! I en usynlig Krog sad selve Reinhardt med alle Kontakterne og svedte som bare Satan.

— Na! sagde Hindenburg. Dette her er altsaa Østpreussen! Nu gælder det saa, om vi kan finde Vejen ind i det hellige Rusland!

Og ganske rigtig fandt han en Lysning i Øster, en forjættende Klippeport.

— Nu tænker vi os, at dette er Gorlice! mumlede han fornøjet.

Og næppe var Gennembruddet lykkedes, stod han pludselig midt i en Art fortryllet Skov, der ganske og aldeles tog Vejret fra ham.

Over hans Hoved hvælvende sig en sydlandsk Stjernehimme, der gød sit hvidblaa Spøgelselys ud over et Vildnis, hvor Farvefloder af prangende Blomster, fra Jorden helt op i de højeste Palmekroner, mættede Luften med sød og sandselig Vellugt.

Udenfor tav det brølende Uvejr. Nogensteds ude fra det uendelige Rum, maaske fra Planeten Venus, der funk-

lede i Øst, lød en dæmpet, æggende Musik af usynlige Violiner.

Det var en Musik, som i denne Stemning, i disse Omgivelser, kunde gøre et Menneske forrykt.

Midt inde i de blomsterlignende, vellystfyldte Labyrinter stod en tyst, tilsløret Kvinde, stod, som om hun ventede, og hun var nøgen som en Blomst under de spindelfine, gennemlysende Sølvfjor.

— Er Du Gudinden Venus? spurgte Generalen, syg i Stemmen af Betagelse.

— Desværre nej! lød hendes Alfestemme, og Smilet var daarende længselsfuldt.

— Forbandet Skade! svor Generalen.

— Jeg er kun en ringe Slavinde, som fører Dig til Gudinden. Og tørster Du efter hendes Kærlighed, som hun tørster efter Din, saa beder hun Dig til Velkomst om at tømme denne Elskovsdrik

Hun rakte ham et funkende Krystalbæger og gød det fuldt til Randen af en gylden Kande.

Han tømte den perlende, kølige Sekt til sidste Draabe.

Saa tog hun ham søsterlig ved Haanden og førte ham stille mod Baggrunden.

Da hørte han en Nattergal slaa sine Triller og gik efter Lyden.

Og han blev var en Gruppe af høje, slanke Palmer, der stod i Kreds og dannede et lidet Paulun for sig, ja næsten som et levende Tempel. Og Blomsterranker snoede sig op omkring Palmestammerne med det æventyrligste Væld af tunge bourgognerøde Rosenklaser.

Ør som en beruset skilte han de duftende Guirlander.

Og se! Midt paa det bløde, saftige Mostæppe, kun løst tilhyllet af et sribet Hantigerskind, laa den skønneste Kvinde, han nogen Tid havde set.

— Gudinde! stønnede han betagen.

Da pludselig sænkede sig den dybeste Nat over hele den fortryllende Blomsterlund.

Hans Ledsagerske var forsvunden.

Hindenburg var ene med Gudinden Venus. — — —

Som Opfinder af Venus var jeg skjult tilstede. Men forlad Dig paa mig, gamle Hindenburg! Jeg er en diskret Mand. Jeg kan tie paa rette Sted!

Siden blandede jeg mig i de hudløse Skarer udenfor, nyfiken efter at høre Folkets Dom over min epokegørende Opfindelse.

Og hvem talte om andet end Venus!

— Det ender med, skal Du se, at vi Kvinder bliver rent overflødige, sagde et af Skeletterne.

— Man specialiserer sig! mente en populær Kellnerinde fra Café Luitpold. Der vil altid være Plads for Specialiteterne!

— Hun skal være levende som en elektrisk Aal! hørte jeg én sige.

— Ja, og med indlagt Centralvarme!

— Pyt! Centralvarme er nok det mindste af det! Nej, hvad siger Du til elektrisk Vibrator, min Pige! Bare man kilder hende lidt i Siden, vibrerer hun som en Violin!

— Er hun af Træ?

— Du er vel selv af Træ! Nej, min Ven, hun er gjort af et splinternyt, elastisk Stof og fyldt med varm Olie.

— Men hun skal jo være et rent Kubiksvin af Liderlighed!

— Ja, hvis hun slægter sin Fader paa, ham Mossjø Poincanalje, som Fru Politipræsidenten laaner ud med Nøgle, saa siger jeg skam Tak for gamle Fatter Hindenburg.

— Han kan jo slaa Stopkontakten i hende, hvis hun ikke er manerlig!

— Ja, for hun skal jo kunne holde ud til det rent utrolige!

— Selvfølgelig kan hun det! For hun har jo Hestekræf-

terne. En ren Vampyr og Blodsuger, som ingen General kan hamle op med! Naar man da lader hende rase!

Efter disse Stikprøver paa Vox populi kunde jeg ikke nære Tvivl om, at min verdensomvæltende Opfindelse allerede havde gjort sig populær.

Da jeg atter nærmede mig Templet, lød der en Orkan af Jubel.

Som en sandseberuset, øjensynlig alt andet end angergiven Tannhäuser vendte Generalen tilbage fra sit Venusbjærg.

Han faldt mig om Halsen og kysede mig af Taknemlighed.

— Aldrig har jeg kendt Magen til Pige! Som det maa ske er Dem bekendt har jeg med højstegen Haand voldtaget rundt 30,000 russiske Piger i Alderen fra 5 til 83 — men ingen, ingen af dem kunde hverken i Skønhed eller — navnlig! — Temperament tage det op med Deres Vidunder af en Gudinde! Jeg føler mig forfrisket som Adam i Tidernes Morgen, da Jehovah netop havde opfundet Eva! Og jeg siger med Adam: Hr. Poincanard! Gør saadanne Piger af alle mine Ribben!

Jeg nægter ikke, at jeg følte mig smigret. Jeg retournerede Komplimenten med disse Ord:

— Af *saadanne* Ribben skulde Generalen bare se Piger!

Jeg deltog ikke i Taffelet paa Slottet, det gjorde jeg ikke, men var naadigst tilsagt til en fideler Bierabend i den store Sal i Hofbräuhaus.

Selvfølgelig sad jeg til Højborde med Hindenburg paa min højre og Kronprinsen paa min venstre Side.

Jeg fik her Lejlighed til at se Bocherne i festligt Lag. Der blev leet, som kun Bocher kan le.

Der blev spist og drukket, som kun Bocher kan spise og drikke.

Naar Bocherne spiser, er f. Eks. Mand og Kone fælles

om en Tallerken, og Fatter guffer i sig, til alle Knapper i Bukser og Vest er lukkede op. Men hver Gang Mutter længer til med Skeen, knurrer og bjæffer han som en bidsk Hund. Før Maaltidet er tilende, ryger de bestandig i Ulden paa hinanden og klasker hinanden om Ørene med den vaade, snavsede Ske.

Jeg skal fortælle et lille Exempel for at illustrere, til hvilke Yderligheder man gaar.

I Anledning af Festen trakteredes der i Dag med gule Ærter og Flæsk. Naturligvis laa det fede Flæsk og svømmede i Ærterne. Ved Nabobordet sad nu altsaa en gammel General med sin Generalinde. Og nu sker det, at Generalinden ser sit Snit til at kapre et Stykke Flæsk saa stort, at det blev siddende i hendes Hals. Derover blev Generalen saa ude af sig selv, at han jagede sin Gaffel i hendes venstre Øje. Og da han nu engang mærkede Kød paa Gaffelen, krængede han Øjet ud med samme Elegance hvormed en fransk Bondepige haler en spiselig Snegl ud af dens Hus.

Nu var det et rigtig net og udtryksfuldt lyseblaat Øje. Det sad paa Gaffelen og saa paa ham med en Æmhed, der næsten ikke rummede Bebrejdelse.

Ingen, som kender den preussiske Militarisme, vil dog tro, at det gjorde fjærneste Indtryk paa Generalen. Tværtimod! Med fuldkommen Sindsligevægt dypede han Øjet i Sennepskrukken foran ham og smaskede det i sig som en stor Delikatesse.

Intet Menneske tog Notits af denne ganske dagligdags Hændelse.

Ved en saadan Fest konsumerer hver Gæst sine tredive—fyrre Liter Øl. Vi Kulturfolk vilde jo under saadanne Forhold se os tvungne til at gaa lidt udenfor engang imellem. Men det kunde aldrig falde Bocherne ind. Man kender jo deres Evne til Organisation. Under Midten af Bordet anlægger de en Rendesten. Det er det hele! Men det er jo blandt de Ting, man maa vænne sig til!

Sunget blev der naturligvis ogsaa — og holdt endeløse Taler.

Mosgroede Methusalemmer var paa Bordet og belyste det ny homo eroticus fra de mest overraskende Synspunkter.

Hovedtalen, der forlængst er gaaet gennem Verdenspressen, holdt dog selve Hindenburg.

— Fra Frankrig stammer — det indrømmer vi gerne — al Genialitet i Verden. Vi Germaner har alene Hoved til den trælsomme Bearbejdelse af de glimrende Ideer, som Frankrig med kongelig Ødselhed kaster i Grams til os. Vi beklager kun dybt, at den store Nation bevarer en saa masochistisk Tilbøjelighed til atter og atter at lade sig banke af os — et Arbejde, vi udretter med samme afgjorte Ulyst, hvormed Faderen pisker sit Barn. Vi bøjer os i dyb Taknemmelighed for det største af alle Frankrigs lysende Genier, Faderen til den nye franske Revolution af Verdenserotikken, den guddommelige, den eneste Jean Poincard!

En øredøvende Jubel fulgte disse Ord.

De kvindelige Skeletter stod med gnistrende Øjne og sang Marseillaisen, saa intet Øre hørte Musikken, der samtidig stod og truttede Nationalsangen: Ich weiss nicht, was soll es bedeuten, dass ich so traurig bin.

Under denne Alarm var begge mine Sidemænd forsvundne.

Jeg havde nok bemærket, at Prinsesserne og de andre højfornemme Damer, der sad omkring Bordet, var blevne lavere og lavere i Sædet. Tilsidst saa man ikke stort mere end akkurat Næsetippen over Bordpladen. De sad og strakte Ben for at røre ved Hindenburg og Prinsen om det saa blot var med Spidsen af den store Taa.

Jeg kunde tænke mig, at det i Længden var blevet de Herrer lidt rigeligt.

Der gik en halv Time, og alle spurgte efter Hindenburg.

Men en af Kellnerinderne, hun med Geni for Schiller, sagde:

— En General er vel ingen Kanon! Tap i eller tap ud — det tager sin Tid!

Men den halve Time blev til en hel, og endnu stadig lod Hindenburg sig ikke se.

Da blev man urolig for Alvor.

Skulde han være kommet noget til dernede?

Man undersøgte alle Lokalteterne.

Forgæves!

— Skulde han være bortført?

Man holdt Mandtal over Kellnerinderne — de var der alle.

Man frygtede, at den hvide Slavehandel skulde have bemægtiget sig Generalen.

Hele Salen opløste sig i et uendeligt Virvar.

Alt, hvad der fandtes af Militær, Politi og Brandvæsen mobiliseredes og spredtes ud over Byen.

Alle Telefoner ringede. Telegrafene dikkede den forfærdelige Efterretning ud til alle Rigets Ender og Kanter.

To Zeppelinere gik op med Kæmpelyskastere, der forvandlede alt til Dag.

Hele Rigets Bestaaen var truet; thi Rigets Grundvold er Hindenburg.

Jeg selv og alle andre brød op fra Festsalen for at lede efter Generalen.

Det sidste, jeg bed Mærke i, var, at alt Sølvtøjet var stjaalet fra Festbordet.

Jeg stormede gennem Gaderne paa Maa og Faa.

I en snæver, ensom Gyde traf jeg en skummel Fyr med hele Ansigtet skjult af et langt uldent Halsklæde, der var viklet mange Gange om Halsen. Han gik og skubbede en tung Trillebør foran sig. Jeg lod som ingenting, men genkendte øjeblikkelig den tyske Kronprins. Det var *ham*, som havde hugget alt Sølvtøjet — ganske som han plejer.

Nede paa Marienplatz løb jeg i Favnen paa Kong Ludwig, der var hvid af Forfærdelse over Tabet af Generalen.

— Hvad er *Deres* Mening, Hr. Poincanard?

— Ja, jeg siger det ikke for at være ubeskeden — men Generalen *skulde* da aldrig være draget til Venusbjærget igen?

Disse Ord blev hørt af Maskinisten ved Venus, der hele Aftenen havde fulgt mig som en lille Hund.

— Du almægtige Gud og Skaber! jamrede han. Det *kan* da ikke være muligt! Jeg gaar med Stopkontakten i Lommen! Og Pigen staar paa full speed! Sætter Generalen hende igang, er han ikke Mand for at stoppe hende! Og *hun* skal nok holde — men Hindenburg —?

Min ny Theori forplantede sig som en Løbeild gennem Byen. Alt, hvad der var i Besiddelse af et Par Ben eller et Par Vinger, stormede ud imod Venustemplet.

Hele Bavariaring og den endeløse Theresienwiese fyldtes igen af Skeletter.

Alle Hjærter var gennemisnede.

Den *pæne, gamle* Mand!

Hvor skulde han staa saa megen Kærlighed igennem! Maskinisten og jeg var susede derud i Bil.

— Ja, den gamle er derinde, hviskede Portier'en og blinkede lunt med det ene Øje. Han kom luskende for over en Time siden og bad om en lille hemmelig Gentagelse. Han bliver nok rasende, naar han ser, at han er røbet.

Den intetanende Portier vidste intet om Stopkontakter.

Da han hørte Sammenhængen, dejsede han om og var død som en Sild.

Efter en Ventetid, lang som en Krigsvinter, gik et Befrielsens Suk gennem Masserne:

— Pigen er stoppet! lød der fra Mund til Mund.

Alle Reflektorer blev indstillede paa Templet, der laa i hvideste, blændende Lys.

Og se! Der kom han! Der stod han! Tysklands Hindenburg levede endnu!

Et Vanvid af Jubel fik Himmel og Jord til at skælve.

Men Ak og Ve, hvor Helten saa ud! Hvor fuldkommen radbrækket og sammensunken! Som en hængt Mand, der lige er skaaret ned, hang han og dinglede mellem de to graanende Fyrster, der hjalp ham ud.

Hele Theresienwiese tudbrølede, da de saa hans trøstesløse Forfatning. Hele München hulkede. Telegrafene jamrede til alle Verdens Hjørner. Riget skælvede.

Alle de fjendtlige Hovedstæder illuminerede, og Ententens Fyrster og Præsidenter udvekslede Gratulationstelegrammer.

I en Røde-Kors-Bil blev den elskovsbrudte General kørt ind til Lazzarettet i Arcopaladset paa Wittelsbacher Platz, i Slottets umiddelbare Nærhed.

Hele Natten laa han i Svime.

Næste Morgen vaagnede han op og bad om Spejlæg.

De blev rakt ham af en Sygeplejerske.

Men ved det blotte Syn af en kvindelig Arm blev han overmandet af et voldsomt Brækningsanfald.

Han havde faaet nok af Kvindearme, Stakkel! Nu taalte han ikke mere!

Soldater maatte pleje Generalen.

Først femte Dagen efter var han kommen sig saa vidt, at han uden Fare for sit Liv igen kunde tænke paa Venus.

Da jeg kom for at hilse paa ham, sagde han helt oprømt:

— Deres Venus er stærkere end selve Nicolaus Nicolajewitsch! Endnu fem Minutters Elskov — og sandelig: hun havde knækket Ryggen paa Hindenburg!

LIEBES-ERSATZ I BLOMSTRENDE UDVIKLING.

Jeg havde kreeret den mekaniske Elsker, og min forlorne Elskerinde var blevet en Bombesucces.

I den første Uges Tid, efter at Herskaberne var gaaet over i offentlig Drift, var der dog efter de højtstemte Forventninger en vis Skuffelse at spore, særlig i Kvindeverdenen.

Nogle fandt min — ja hvorfor ikke kalde ham: min Søn for brutal, andre igen for tam. Og største Parten fandt — iøvrigt med skyldig Respekt for hans Præstationer — at der savnedes en vis Lyrik og Charme i hans Optræden.

Jeg kunde desværre ikke bestride, at *noget* laa der jo til Grund for denne Anke.

Da kom den store Boche-Kemiker Professor Liebig jun. mig til Hjælp.

Just i det rette Øjeblik opfandt han et Forelskelses-Surrogat, der gjorde Mirakler.

Et Øjeblik før Kvinderne blev indladt til min fyrige Søn, fik de en lille Indsprøjtning i Armen.

Virkningen var lynsnar og af en hartad rædselsvækkende Sødme.

De blev stakaandede. Hjærtet tog til at hamre og pumpe Blodet op i Kinderne, ud i alle Aarer. Øjnene slog Gnister; Pupillerne blev dybe og sorte som stille Skovsøer.

— Elskede, hvor er Du? henaandede de ekstatisk med sløret, halvkvalt Stemme og halvaaben Mund.

Og naar de kom ind i Templet, lyste alt i et Rosenskær for deres forheksede Blik.

En rindende Vandledning hørtes som en klukkende Nat-tergal.

Gennem en sindrigt indlagt Fonograf mente de at høre den Elskedes melodiske, fløjelsbløde Tusmørkestemme.

Mødet med min Søn virkede som et coup de foudre.

Omfavnelsen var ikke som en jordisk Oplevelse, men som en Elskovsnat hos de salige Guder i Elysium.

Naar de kom ud, straaledede deres Ansigt i en overnaturlig Glans som Helgenindens, der langsomt kommer til sig selv efter i lange Timer at have ligget hensunken i Englenes Favn.

I Dage og Uger holdt Rusen sig.

Det var som om de ikke vandrede paa Jorden, men i sprudlende Lykke bruste hen over Livet paa Englevinger.

Jeg selv lod mig vaccinere med Tryllevædsken og kan vidne, at mit følgende Møde med Venus var en stormende Lykke over al Forstand.

Fra enkelte Lægehold lød der imidlertid visse bekymrede Tvivl, om Folket i Længden vilde kunne bære en Lykke, der syntes beregnet paa Guder mere end paa Mennesker.

Min Stræben gik derfor ud paa at undvære de narkotiske Midler gennem en Udvikling af de elskende Væsener til stadig større Fuldkommenhed.

Vejledet af de indløbne Klager i Begyndelsen tog jeg Sigte paa en vidt dreven Differentiering af Elskerne.

Der gives jo ikke to Mennesker, hvis Smag er ens. Paa den anden Side lod det sig ikke gøre nøjagtig at indstille sig paa hver enkelt Smag. Jeg maatte indskrænke mig til visse Typer — som ganske vist kunde forøges i det uendelige, naar kun de tilstrækkelige Midler var forhaanden.

Cherubino var en skøn og slank Ungling paa 17 Somre.

udstyret med enkelt Motor og svag Vibrator. Han havde lyriske Digte og Skønsnak i Munden, sang desuden som en Lærke. Han var ment som Indledningskursus for Boche-fische mellem tolv og femten.

De mere modne blev henvist til Student Hintermeier, som gik paa Kuglelejer med Dobbeltmotor, havde høj Temperatur og stærk Vibrator. Han førte altid gode Vitser paa Læben, og i hans Selskab kedede man sig ikke.

Den smukke Paul Blee var kunstnerisk og raffineret. Han søgtes meget af unge, fordringsfulde Forfatterinder og af ubesvangrede Fruer, hvis Mænd laa ude i Skyttegravene. Og hos ham kunde man le sig ihjel. Han var en ren Satan.

For de besvangrede havde jeg skabt en særlig Type: Hr. Professor Timidan, som var rolig, betænksom og hensynstagende i al sin Færd. Han var desuden fuld af gode Maximer og trøstende Ord.

Til Lieutenant Schneidig var Tilstrømningen straks den første Dag saa overvældende, at vi øjeblikkelig maatte sætte tolv Exemplarer i Arbejde. Han gik for Højtryk med Staal-fjedre og var desuden explosiv paa Forlangende — det blev forresten *altid* forlangt, som enhver kan tænke sig.

Til Isargarden, som rynkede paa Næsen ad alle ovenstaaende Herrer, maatte jeg konstruere en særlig Elsker, den stærke Hans Kasper. »Det var da endelig Snaps!« sagde de og smaskede med Tungen, da de fik ham i Brug. Han var respektindgydende som selve den store Kristoffer. Man begriber ikke, at de *turde!*

Og dog var der ikke faa af disse Barbarkvinder, som endda ikke var tilfredse. For dem konstruerede jeg, mere for Spas, Jærn-Henrik. — »Dette gaar aldrig!« tænkte jeg, da han laa paa Værfet. Men det gik! Det mere end gik! Efterhaanden blev det Typen »der eiserne Heinrich«, som drog næsten hele Søgningen til sig.

Overhovedet gav Elskerne mig langt mere Hovedbrud

end Elskerinderne. Kvinder er lige saa vanskelige at tilfredsstille in puncto Kærlighed som i alt andet. Desuden var Hankøn jo praktisk talt forsvundet, bestod kun af Drenge, Oldinge og Krøblinge.

Naturligvis sørgede jeg af Interesse for mit eget Køn ogsaa for lidt Afveksling til disse Elendige.

De kunde vælge mellem Gretchen, Messalina, die blonde Bestie, Lucrezia Borgia, Madame Pompadour og et Par anonyme Samtidige, hvis forskellige Fortrin nogenlunde antydes gennem Navnene.

Jeg havde ventet mig en stor Succes paa den lille kyske Gretchen, som var bestilt i tolv Exemplarer. Ak! Hun laa ensom, støvet og arbejdsløs næsten hele Tiden. Strømmen gik mod de tre Bestier, navnlig Messalina, som var stærkt pervers.

Overhovedet havde jeg, da alle Bocher er perverse, i Regelen Saadister, maattet tage særligt Hensyn til denne Ejenommelighed.

Enhver kunde møde i Templerne med sine unævneligste Lyster og Laster og gaa husvalet derfra med Sjælen i Harmoni. Den Elskede var diskret som en Natstol. Ingen vilde sladre. Ingen vilde presse Penge af dem. Ingen besudle deres Navn.

Alle disse Mennesker velsignede mig højest og var rørende i deres Taknemlighed. Saaledes udnævnte de mig til Æresformand i Saadisternes Pæderastklub.

Efter at Statsinstitutionen havde virket til almindelig Jubel og Tilfredshed omtrent en Maaned over hele Tyskland, indgik alle de større Caféer og Restauranter til Regeringen med et Andragende om Ret til at holde mekaniske Elskere og Elskerinder.

Da dette i nogen Maade vilde aflaste Statsinstitutionen og desuden var et kærkomment Skatteobjekt, blev det glat bevilget.

Der opdukkede nu en hel Række nye og virkelig beun-

dringsværdige Typer. Som sagt: naar Bocherne først faar fat i den ene Ende af en Idé, er det rent utrolig, hvad de kan hale ud af den!

Kunstnerinderne ude i Schwabing kastede sig med fanatisk Nidkærhed over den Opgave at skabe hidtil usete, lækre og raffinerede Typer. De avlede forlorne Børn med en Lucrezia Borgias Fantasi. Og de fornemme Cafeer og Hoteller overbød hverandre i den luxuriøse Udstyrelse af deres private smaa Venustempler.

Samtidig blev der, da man ikke var blind for den Fare at udmarve Befolkningen i Steden for at styrke dens Nerver og produktive Evner, udstedt Kærligheds-Kort, som uddeltes sammen med Brødkortene.

Et bespotteligt, poesiløst Menneske døbte dem straks: Kødkort.

Med Hensyn til Forbruget raadførte man sig med Luther, og Rigsdagen vedtog med overvældende Majoritet, at der maatte bruges tre Mærker om Ugen. Centrum, der maatte tage Hensyn til Kleresiets Krav, stemte for sex. Liebknecht, der end ikke respekterede Helligdagen, for syv.

Ved hele denne Indretning fik Caféeerne nyt Liv og en ny Charme.

Naar man kom ind, bestilte man sin Kop The og en Kage eller et Rundstykke med Kærlighed.

I Cafésproget hed det: ein belegtes Brötchen og krævede altsaa et Brødmærke og et Kødmærke.

Midt i Nydelsen af Théen kunde ens Dame saa pludselig rejse sig med en diskret Undskyldning og forsvinde gennem en allerkæreste lille Dør.

En halv Time efter indfandt hun sig paany, let échaufferet, let forpustet, dampende af Lykke, med store, betagne Øjne og en vis pikant Duft af Benzin bølgende om Skørterne.

Som Regel medbragte hun ogsaa den sidste ny Vits, det sidste bon mot. Men god Tone krævede ellers, at man ikke indlød sig paa en detailleret Drøftelse af Séancerne.

Naar de Feltgraa var hjemme paa Orlov fra Skyttegravene til Hustruens Opfriskning og Styrkelse af hendes Mod, blev de som altid modtagne med aabne Arme — men der var dog en lille Nuance, et vist erotisk Forbehold, et aandsfraværende Suk under Velkomstkysene.

Dette var nu for saa vidt lykkeligt, som Helten var iført det lovbefalede Kyskhedsbælte; men i første Øjeblik undlod det aldrig at gøre ham tankefuld.

Saa kom de lange Samtaler under fire Øjne.

Fruen var diskret nok til end ikke at antyde, hvilken Salignhed hun oplevede i de fortryllende Hyrdetimer med Paul Blee, den stærke Hans Kasper eller hvem der ellers i Øjeblikket var hendes Hjertes Æventyrprinds, men desto mere anstrængte hun sin Fantasi for i smeltende Farver at udmale de ny erotiske Lyksaligheder, hvormed München nu kunde overraske sine Tapre.

I de bedre Kredse blev det nu Skik, at Parrene souperede paa en bedre Vinrestaurant.

Østers, Kaviar og lignende erotogene Spiser var altid de foretrukne. De, som havde Stilsands — for saa vidt dette ædle Begreb kan komme i Betragtning mellem Bocher — drak Sekt dertil.

Naar man saa var au point — naar det psykologiske Øjeblik indtraadte, hvor Blikke og Haandtryk blev lange, hvor Læberne mødtes og Øjnene blev Spørgsmaalstegn, hvor man i Fredstid og under andre Forhold vilde have længtes hjem — da skyndte man sig at betale og bile til et Elskovstempel eller en Café med erotisk Bevilling.

Undervejs blev Helten instrueret.

Selv om Fruen i Løn dyrkede Jærn-Henrik, anbefalede — eller efter Omstændighederne paalagde — hun ufravigelig sin Mand at opsøge — — Gretchen.

Vel ankomne gik Fruen tilhøjre og Helten — der altid i Smug havde indhentet private Informationer — tilvenstre, til den perverse, men behagelige Messalina.

En Time efter mødtes de igen.

I Vognen hjemad løj de tappert for hinanden, udbredte sig om Cherubinos Takt og Gretchens zarte, ægte germaniske Kyskhed — som ingen af dem kendte.

Siden, naar Ægtesengen optog dem i sine bløde Polstre, Fruen trygt hvilende i Heltens Arm, var det atter som dengang for længe siden, da Guds Aand rugede over Vandene. Havblik! Sfærernes Harmoni!

Samtalen mellem dem var en stille beaandet Drøftelse af Sjælens Udødelighed. —

Kun en enkelt Klasse af Borgere var der, som havde al Grund til at græde over denne ny Tingenes Tilstand: de Herrer Lystoldinge og Levesvin.

De havde deres forlorne Elskerinder som alle andre. Ganske vist! Men hele det evige Femininum laa ikke længer udbredt for deres Træben som en blomstrende Eng, hvori de souverænt kunde stylte omkring som Storke i et Salatbed.

Nej! De var med et Brag ramlede ned fra deres kunstige Throne.

Det var en Overgang, som naar Kejseren udi egen Indbildning pludselig spærres inde paa en Idiotanstalt.

Den korte, frække Jakke og Fløjelshatten med Sløjfe i Nakken blev gemt hen uden Haab om et Gensyn hisset.

De krykkede atter omkring i svære Pelse med Kraven godt op om Ørene.

De blev en Pariakaste af Brødslugere, som næppe længer var taalt.

Men det aller værste: alle de Kvinder, de i deres Op-højelses Dage hovmodigen havde nægtet deres Gunst, forfulgte dem nu med en offentlig Haan, der bed som Skedevand, idet den under de nye Forhold var fuldt oprigtig ment og jo kom fra et godt og kristeligt Hjærte.

FRØKEN DYDSINE LILIES BRUDEFÆRD.

En hel Uge talte det glade München kun om den kære Institutbestyrerinde Frøken Dydsine Lilie.

Efter at den mekaniske Eros var ophøjet til Statsinstitution — et Befrugtningsministerium var allerede under Overvejelse — blev det en Nødvendighed rationelt at indvie alle Bochefische i Kærlighedens Mysterier. Erotik blev indført som obligatorisk Fag i alle Pigeskoler.

Denne Foranstaltning kom fuldstændig bag paa Frøken Dydsine.

For Lilien som for hendes Elskede, Peter Ludvig, var Livet lutter Lyrik. Hun elskede lyriske Dramaer, lyriske Romaner, lyrisk Prosa — rigtige Dramaer, rigtige Romaner, det rigtige, haandgribelige Liv i sin udtømmelige Mangfoldighed var dem begge vederstyggelige. De to Kontraster: Lyrikken og — Peter Ludvig indbefattede for Lilien alt ædelt og stort og skønt i Livet. Men noget saa bunduanstændigt som Menneskeslægtens Tilblivelse laa dybt, dybt under begges ophøjede Horizont.

Hun besad kun højst uklare Anelser om, hvordan det igrunden hang sammen med disse Ting. Kun én Ting mente hun at vide med Sikkerhed: at Navlen var det uanstændigste Punkt paa det kvindelige Legeme og at denne underlige Fyr var betroet med de allervigtigste Funktioner

indenfor Forplantningsmystikken. At tale med andre Mennesker derom var jo paa Forhaand udelukket. At læse Fy-Bøger om det slibrige Emne ligesaa. Men at besudle sin egen Hjerne med Tanker i denne Retning var det modbydeligste af alt. Hvem kan desuden paa egen Haand regne ud, at det netop er *saadan*, det gaar til!

Og saa kommer der pludselig en skønne Dag fra Kultusministeriet en »Lærebog i Erotik« med Forpligtelse for Institutbestyrerinderne til personlig at undervise i dette samfundsvigtige Fag, der ikke turde betros til yngre Kræfter uden Autoritet.

Frøken Lilie læste under hede Taarer den svinagtige Bog, det gjorde hun, langsomt og nogenlunde samvittighedsfuldt — men hvilke Kvaler! Hvilken dyb Forargelse over Naturens ganske raa og poesiforladte Hæslighed!

Har Peter Ludvig maaske vandret ved min Side med saa afskyelige Tanker? greb hun sig selv i at spørge.

Hun følte sin kyske, nøgne Sjæl ligesom oprevet med Rode og henslængt etsteds midt i Sølen til fræk Beskuelse og sikker Undergang.

Og nu skulde hun tilmed undervise sine pæne højere Døtre i disse utrolige Griserier!

Skulde altsaa! Borgerpligt! Paabud fra oven!

Nuvel! Dydsine gjorde sin Pligt, mødte til den berammede Time og holdt sit første Foredrag.

Klassen, som forlængst paa egen Haand var tilstrækkelig seksuelt oplyst, saa vidt man kunde skønne af visse grafiske Fremstillinger paa de geheime Kabinetters Vægge, var usædvanlig tyst og lydhør.

De sad og fulgte med stigende Interesse de skiftende Belysningseffekter paa Liliens Aasyn.

Nu var der i Lærebogen visse Kapitler af et *saa* svinsk Indhold, at Dydsine simpelt hen ikke kunde bekvemme sig til at annamme dem. Da hendes oprindelige Forestillinger saaledes blev siddende uforstyrret i hendes bedagede Ho-

ved, kunde det ikke undgaas, at hun fremstammede nogle ret besynderlige Skildringer af Menneskets Tilblivelsesproces, idet hun dog saa vidt muligt bestræbte sig for at forsone Begreberne Lyrik og Navle.

De Pokkers Tøse puffede til hinanden med Knæ og Albuer, saa stift paa hinanden og lagde Øjnene overkors, men bevarede ellers en urokkelig Alvor, som pæne, højere Døtre skal.

Saa rejser Klassens Struwwelpeter sig pludselig og slynger i forstilt Uskyldighed Frøken Lilie et uhørt Spørgsmaal lige midt i Panden:

— Wenn man — also — einen Mann kriegt, kriegt man — dann — auch — — — einen — Nabelbruch?!

Frøken Dydsine forstenede.

Et Øjeblik forekom det hende, som om hun sad paa en Karussel i fuld Fart.

Hun vidste ikke selv, hvad hun svarede eller hvordan hun kom bort.

Nok er det, at hun flygtede.

Før Krigen vilde det stillede Spørgsmaal jo have medført den lille Dames ufortøvede Fjærnelse fra Institutet — nu indsaa hun, at det efter den ny Tids hele Aand og Retning maatte betragtes som fuldtud berettiget.

Men nu var det, som alle onde Magter idag havde sammensvoret sig mod Frøken Lilie.

Da hun kom op i sin Dagligstue, laa der en Tilsigelse. Hun havde at fremstille sig paa Session for at lade sin Moderduelighed undersøge.

Hun troede, hun skulde faa et Slagtilfælde.

Men der var Paabud *fra oven*, og en Boche gør sin forbandede Pligt og mukker ikke, selv hvor det kunde se ud, som om Staten var gaaet fra Forstanden.

Paa Sessionen kom hun Gud være lovet i femte Klasse,

Landeværn i yderste Nød, saa det kunde vel have lange Udsigter, før man vilde kræve Børn af hendes Navle.

Men faa Dage efter laa der en ny Tilsigelse, at hun maatte pleje sin fysiske og aandelige Sundhed og forberede sig til sit maaske ventende Moderkald ved at træde i Forhold til én af Statens mekaniske Elskere — efter frit Valg.

En *Elsker!*

En *mekanisk* Elsker!

Frøken Lilie tænkte paa Peter Ludvig, tog sig til Navlen og græd milde Taarer.

Men da Isen først var brudt, havde den megen erotiske Læsning og de daglige Foredrag den uanede Virkning, at hendes Sjæl fik en uhørt Frihed i Bevægelsen. Hendes Fantasi udfoldede en ligefrem sprælsk Nyfigenhed.

Hun kunde sidde næsten ugenert af lutter Selvforglemelse og tale med sine Elever om deres erotiske Oplevelser hos de mekaniske Herrer.

Og da hun erfarede, at Navlen spillede en forholdsvis underordnet Rolle i de ventende Mysterier, fik hun et saadant Mod, at hun endogsaa raadførte sig med dem om, hvilken af Elskerne hun helst skulde betro sin bedagede, men lyriske Uskyld.

Frøken Dydsine bar jo gennem mange Aar paa en stor poetisk Kærlighed.

Hendes Forhold til Peter Ludvig var dog selvfølgelig af en platonisk Karakter.

Selvfølgelig: for Peter Ludvigs Gouvernante-Afsky for det erotiske havde jo sin ganske naturlige og prosaiske fysiske Forklaring.

Det var næsten tragisk at se ham om Foraaret gaa og sætte smaa kulørte Kræmmerhuse over Tulipanerne, for at de ikke skulde besmitte hans Schjæl med deres ublufærdig strittende Kønsgorganer, der beskæmmede ham selv saa dybt.

De Pokkers Tøse vidste god Besked om denne moderne Abailard og hans Héloise.

I tyve Aar havde Lilien prist Peter Ludvig som en Mand med en uhyre Fremtid, en Mand, til hvem Tyskland stod i en uhørt Taknemlighedsgæld. Da de nu i saa mange Aar havde hørt om denne Knop, der aldrig blev til Blomst, plejede de at sige: Peter Ludvig er en Mand med en uhyre Fremtid — bag sig!

Og nu benyttede de deres Viden paa den skammeligste Maade.

Da hun nemlig begyndte at raadføre sig med dem, misbrugte de hendes tillidsfulde Aabenhed til en Sammensværgelse gaaende ud paa at sende hende lige luk i Armene paa Jærn-Henrik.

De beskrev i alle Detailler, hvorledes han saa ud: blegfed, galdegul, platfodet, rundrygget, surøjet, Blæren oppe mellem Skuldrene og et ukristelig omfangsrigt Sæde — nemlig for Talentet.*)

— Donnerwetter! tænkte Frøken Lilie, og hendes Øjne skinnede som Glasskaar i Solskin: min Elskedes, min Peter Ludvigs udtrykte Billede! Jærn-Henrik og ingen anden skal bryde min Uskylds Blomst.

Fra det Øjeblik fløj og valsede hun gennem Stuerne fyldt af Forventningens Sødme. For uindviede tog det sig ud som en mildt forløbende Delirium.

To Dage efter skulde det være.

Frøken Lilie vaskede og salvede Skelettet og tog hvidt, kysk Lintøj paa helt indvendig fra.

Hendes Brudeudstyr laa jo færdigt.

I alle de Aar, hun gik og ventede forgæves paa Peter Ludvig, havde hun baldyret rosenrøde Hjerter i venstre Side af Chemiserne. Midt i Hjertet havde hun broderet et P. L. med Silke. For naar han endelig engang kom: naar det skælvende Øjeblik oprandt, da hans sure Øjne skulde

*) Det sidste beror paa en Misforstaaelse. Det er forlængst fastslaaet, at Peter Ludvigs Talent sidder i Fingerne, som til Gængæld er usædvanlig lange.

inddrikke al hendes kyske Legems sødmefyldte Poezi, da skulde han læse sit guddommelige Navn i Flammeskrift midt i hendes Hjærter.

Frøken Lilie havde efterhaanden sukket sig bort fra Tanken om et Bryllup.

Denne Dag skulde da være en Art Erstatning, skulde være hendes aandelige Bryllupsdag i Skønhed og Poesi.

Hun iførte sig Brudesærken.

Derefter de kyske, snehvide, lukkede.

Ogsaa paa dem havde hun baldyret et Hjærte i venstre Side. Og Hjærtet var gennemstunget af en Pil nedad paa skraa.

Som hun nu stod og saa sig i Spejlet, blev hun pludselig rød som et Jordbær og bluedes over dette Billede, som jo var syet i hendes rene Fortid, inden hun endnu havde bemittet sin Sjæl med seksuel Oplysning.

Hun undersøgte Pilen. Nej! Den kunde ikke sprættes op uden at ruinere hele Maleriet.

Sukkende drog hun de jomfrueligt lukkede af og krængede dem en Omgang.

Nu sad Hjærtet i højre Side. Det gjorde ikke Sagen bedre.

Hun krængede dem ret igen og iførte sig dem med Bagsiden frem.

Endelig slap hun da for at se det Hjærte med den Pil!

Og hun takkede sin Gud, at ikke Peter Ludvig var i Byen i disse Dage.

Hun fuldendte sin Paaklædning, iførte sig den hvide Kjole, der engang var tænkt som hendes Brudekjole og stjal sig til en lille Myrthekrans.

Nogen Skønhed var den smykkede Brud jo ikke.

Hvilken Facade man end anskuede, savnedes der lidt af disse Fremspring og Balkoner, der paa en saa heldig Maade bryder Ensformigheden.

Med sit røde Ansigt levede hun i en livslang Krig. Det

blomstrede flittigt som en Maanedrose. Engang i et for-
tvivlet Øjeblik havde hun vadsket det grundigt i Brintover-
ilte, der jo gjorde hendes Tænder saa blændende og derfor
maatte antages at virke lidt dæmpende ogsaa paa de røde
Knoppers altfor skrigende Karmin. Knopperne steg imid-
lertid foryngede og ligesom nyfødte op af Badet. Til Gen-
gæld var hendes forhen sorte Øjenbryn og Øjenvipper blevne
gule og usynlige.

Frøken Lilie kørte ene til Bryllup.

Men hvor sødt! I Templet var alle Skolens Pigebørn
mødt op med store Smil og endnu større Blomsterbuketter.
Hvilken Overraskelse!

Maskinmesteren lukkede hende bukkende og med et eget
honningsødt Smil ind til Jærn-Henrik.

— Al Agtelse! mumlede han efter hende, idet han luk-
kede Døren.

Det var nu ingenlunde Skik eller god Tone at afføre sig
alle Futtraler under Hyrdetimerne med de forføreriske Ka-
vallerer.

Men atter havde de Skarns Tøse været paafærde og
indbildt hende, at saadan hørte det sig til.

Altsaa —! Naar det var Paabud *fra oven!*

Da hun atter stod i de kyske, lukkede, lavendelduftende
med Ryggen mod den ventende Brudgom, der laa og sam-
lede Gas og Kræfter henne i de bløde Polstre, lød det med
Peter Ludvigs grangivelige Stemme henne fra Lejets Tus-
mørke:

— Dette Hjærte! Denne Pil! Med Afsky i Schjælen
konstaterer jeg, at Münchens klumre Sumptaager ikke har
haft nogen gunstig Indflydelse paa Dit kyske Sind.

— Oh Du mon Dieu! Du her, Peter Ludvig!! Bliv
ikke vred! Jeg baldyrede jo Pilen med Tanken paa Dig!

— Dér?

— Oh *tal* ikke! Jeg besværger Dig!

— Skynd Dig da! Jeg kvæles af Længsel.

— Jeg ogsaa!

Hun krængede Brudesærken af Skelettet og satte i et eneste Tigerspring hen i Favnen paa den formentlige Peter Ludvig.

I næste Nu lød der et Himmelvræl.

Jærn-Henrik havde gennem Tøsenes Bestikkelse faaet extra Benzin og gik med tre Hestes Kraft. Han gjorde sin Skyldighed, og om Damerne skreg — det naaede ikke hans Hjærte.

Nu kunde man jo dæmpe hans Fryghed eller sætte den op bare ved at trykke paa en Knap — men den bestukne Maskinmester havde naturligvis forsømt at give Lilien den ringeste Instruktion.

Da hun nu fyldte hele Templet med sin Jammer, kom Mester farende, fulgt af alle de skammelige Tøse, som overbød hinanden i forløjet Deltagelse.

Man maatte kilde de besvimedede Rester af Frøken Lilie under Fodsaalerne og stænke dem med Eddike et helt Kvarter, før hun endelig kom til sig selv.

Jeg stod just udenfor Templet og var Øjenvidne til hendes Bortkørsel.

Ved sin Hjemkomst traf hun den ægte Peter Ludvig, der netop var kommen for at besøge sin Elskede.

I sin halvt omtaagede Tilstand sammenblandede hun ham endnu med Jærn-Henrik og gav sig til at prise hans tre Hestes Kraft i det erotiske.

Nu havde Peter Ludvig søgt at forkorte Ventetiden ved at læse i Dydsines »Tanker«.

Og han var falden i Tanker over følgende »Tanke«:

»En ærgerrig Person, der føler sin Underlegenhed paa det Omraade, han har forvildet sig ind paa, vil altid søge at dulme Sindets Gnavenhed og Bitterhed ved at nedrakke alle dem, der overskygger ham.«

Var denne »Tanke« møntet paa ham?

Hadde selv Dydsine gennemskuet hans Strategi?

Nok er det, at »Tanken« gjorde ham om muligt endnu mere gnaven end til daglig.

Og da nu Dydsine paa den mest ublufærdige Maade rørte ved det kildne Spørgsmaal om de erotiske Hestekræfter, var Syrerne lige ved at sprænge ham, og han exploderede i et fraadende:

— Skamløse Skøge!

Han greb sin Hat, trykkede den fast paa Blæren og styrtede ud.

Saaledes endte det historiske Forhold mellem denne Poeziens kyske Abailard og hans faldne Héloise!

Tre Dage efter stod Lilien atter i Templet.

Maskinmesteren, som genkendte hende, lukkede hende ind til Cherubino.

— Skal det være en Fornærmelse? spurgte Dydsine. Maa jeg bede om Jærn-Henrik! *Quand même!*

Og hun gik hjemad, muntert trallende:

— Hvad er al Verdens Poezi og Poesutter mod en Hyrdetime i Jærn-Henriks Arme!

Moral: Skrab de mest seraphiske Peter Ludvigske Idealer, og Du finder den graadige Vampyr!

I Bochistan notabene!

MORALENS TRIUMF.

Det trak op til et forrygende Uvejr.

Staten havde haft Kniven paa Struben.

Den havde været *tvungen* til at forherlige den raa Drift og legalisere Kodets infame Lyst for at undgaa en Revolution over hele Landet.

Men alligevel: det var modigt gjort!

Folkets Sjælehyrder nøs og fnøs.

Skulde det forestille Moral!

I en Prædiken blev det paaapeget og paatalt, hvor Sandeligheden bredte sig og viste sig frækt i Dagens fulde Lys.

Som Exempel paa Skamløsheden nævnte Pastoren en Lingeriforretning paa Strøget, som han var kommen forbi undervejs.

Udstillingsvinduet var omdannet til en lille fiks Salon. Paa en Puf og nogle Stole laa det lækreste Dameundertøj henslængt, som om en Skønhed lige netop havde klædt sig grundigt af. Lad gaa! Men paa en Stol ved Siden af stod en skinnende høj Cylinderhat med forede Handsker i!! Og i Baggrunden stod en Dør paa Klem, saa man lige skimtede Hjørnet af en forgyldt Seng i det tilstødende Rum!!!

Hyrden havde jo Ret: det *var* gruopvækkende.

Regeringen maatte hale iland og forsøge et Kompromis.

I Pressen, i Foredrag, i Skolernes Undervisning blev det indskærpet Befolkningen, med hvilket Sindelag den havde at nærme sig de mekaniske Elskere.

Først og fremmest turde selve Nydelsen ikke staa som sit eget Formaal. Selvfølgelig!

Man maatte ikke opfatte Hyrdetimerne som en Selskabsleg, men i det højeste som en sund Gymnastik.

Maalet var at forberede og styrke Legemet til Moder- og Fadergerningen — thi Hovedformaalet: at forebygge Revolutionen og sikre Statens indre Ro fortav Regeringen velviseligt.

Man havde altsaa at opfatte Hyrdetimerne som en Art fædrelandsk Religion, og for at være sikker paa det rette Sindelag gjorde man bedst i under Hengivelsen at afsynge: Ich weiss nicht, was soll es bedeuten, dass ich so traurig bin.

Naar Bocherne, som er et ufrigt Folk af Slaver, faar et Vink fra oven, er de rasende hurtige til at følge det.

Og allerede af sig selv har de jo denne filosofiske Trang til at fylde alt, ja Naturen selv med taaget Aand og Sjæl.

Allerførst grundede man naturligvis Myriader af Diskussionsforeninger, saaledes Foreningen Cherubino, Foreningen Hintermeyer og hvad de nu alle hed, idet man samlede sig gruppevis om den foretrukne Elsker.

Under endeløse Diskussioner blev den altfor jordbundne Elskov her gennemsyret af Etik og Religion, opløftet i en højere symbolsk Sfære.

Interessant for mig var det at følge den uendelig rige Litteratur, der som Svampe efter Regn skød op omkring min Opfindelse.

Først kom i hundrede Oplag Nathalie Breuns: »Liebesucher«, et omfattende, lyrisk beaandet Værk.

Lettere og meget kvik var Fru Esmeralda Brantweins meget læste Bog: »Mechanische Begegnungen mit mir«. Ogsaa denne Forfatterinde havde dog et dybt etisk Syn paa den jordiske Kærlighed.

Helt ude i det religiøse var Fru v. Wetterlings betagende,

næsten synske Bog: »Andachtsstunden mit »dem eisernen Heinrich«.

Det var lutter Kvindebøger, der kom, for de overlevende Mandfolk var jo enten for grønne eller for visne til at skrive Bøger.

Digtsamlinger kom flygende utallige som Snefnug i Januar.

Jeg iagttog ogsaa her — med en Ængstelse, som Læseren først senere fuldt ud vil fatte — at Tendensen gik i Retning af det etiske.

I de første Dage efter Venusindvielsen læste jeg paa et offentligt Sted følgende lille Hjærtetik:

Du, mein Tröster, mein Ersatz!
Ich liebe Dich — ich platz'.

Det var kanske simpel, naiv, enfoldig Lyrik, alt, hvad man vil, men den var ægte og oprindelig, kom fra Hjærtet, gik til Hjærtet.

Hvor fyldte det mig ikke med Fryd, det lille Digt!

Jeg betænker mig ikke paa — selv om Peter Ludvig er af anden Mening — at sætte det i Klasse med Højsangen.

Men snart blev Tonen som sagt en anden, som f. Eks. i følgende Digt, der hurtig tilkæmpede sig Popularitet som en Art fælles Slagsang for alle de kvindelige Diskussionsforeninger:

Du, meine Seele, Du mein Schatz!
Du, meine Wonn', oh mein Ersatz!
Du, meine Welt, in der ich lebe,
mein Himmel Du, darein ich schwebe,
Du hebst mich liebend über mich,
mein guter Geist, mein bess'res Ich.

En særlig Plads indtog den blomstrende Skinsygeyrik.

Saaledes havde Fru von Bösewicht, hvis Tendenser og Skæbne Læseren kender fra et andet Kapitel, en fjortenaars Datter, som digtede.

Efter Moderens Bortgang fik min Beskytterinde »Dyden« følgende lille Digt af hende, som rørte mig dybt, ihænde:

Was nützet mir ein schöner Garten,
wenn andre drinn spazieren gehn
und pflücken mir die Röslein ab,
woran ich meine Freude hab?

Was nützet mir mein Cherubino,
wenn andre mit ihm kosen gehn
und küssen ihm die Schönheit ab,
woran ich meine Freude hab'?

Bald kommen nun die schwarzen Brüder
und tragen mich zum Tor hinaus
und legen mich in's kühle Grab,
worin ich ewig Ruhe hab'.

Overhovedet viste det sig jo snart, at de pur unge Piger, forresten ogsaa mange ældre, tog deres mekaniske Elsker for bitreste Alvor.

Han var jo saa øm og kærlig, han sang og lo og talte, han var som et Menneske, en stakkels indestængt Fange, i et ag alt. Grumme mange troede fuldt og fast, at man holdt dem for Nar: at han *var* et Menneske.

De ikke blot digtede om ham, de sendte ham glødende Kærlighedsbreve.

Dette gav atter Regeringen noget at tænke over.

Man maatte i alvorlige Tider som disse omgaas de unge vordende Modres Sjæleliy med største Varsomhed.

Naar de nu troede paa Elskernes fulde Menneskelighed, turde man ikke voldelig rive dem ud af Illusionen. Man

risikerede at give dem et aandeligt Knæk, at drive dem i Armene paa Hysterien og den Neurastheni, man netop vilde forebygge.

Hvad om man simpelt hen befordrede de naives Tro, til den gennem en naturlig, gradvis Udvikling døde hen af sig selv, om ikke før, saa naar de rigtige Feltgraa vendte hjem efter Krigen!

Og ud fra disse Overvejelser og Betragtninger oprettede de alt organiserende Bocher hele Kancellier af særlige Embedsoldinge, som udelukkende beskæftigede sig med Besvarelsen af Kærlighedsbreve, stiledede til de mekaniske Elskere.

Derved maatte Troen paa deres fulde Menneskelighed naturligvis tage et fænomenalt Opsving.

Brevskrivningen blev til en ren Mani for en Stund.

Men derigennem havde Staten faaet et første Klasses Opdragelsesmiddel i sin Haand.

Elskerne, der i Omgang var saa fyrige og letsindige, var ligesom helt andre Væsener, naar de fik en Pen i Haanden: tørre, træede, belærende, etiske og pedantiske.

Men alt, hvad de skrev og ikke skrev, saa virkede det paa de unge boche-fische som selveste Guds Ord.

Ja næsten endda kraftigere!

ALFADERS FØDSELSDAG.

Jeg var inviteret ud paa en stor officiel Rejse eller rettere et stort Triumftog for at inspicere Elskovstemplerne rundt i alle de store Byer i Kalifatet Berlin, altsaa baade i Tyskland, Østrig, Bulgarien og Tyrkiet.

Jeg rejste i eget Luksustog med en betydelig Suite af opvartende Kavallerer og blev overalt modtaget som en Sultan, hvad jeg paa en Maade jo ogsaa var.

Rejsen afsluttedes i selve Hovedkvarteret, hvor Kejseren modtog mig, som man modtager en Ligemand. Vi var saaledes Dus fra første Dag.

Han havde, sagde han, hørt om mine fremragende Kvalifikationer i den saakaldte franske Amour og antydede zart, at det vilde være hans Livs største Lykke at se mig producere mig paa Arenaen.

Jeg tilstaar, at jeg følte mig smigret, og jeg bukkede smilende uden falsk Beskedenhed.

Da Hertuginde af Schwabing tilbød sig at være min Partner, gav vi en lille Opvisning for den samlede Generalstab.

Man iagttog os med levende Interesse, og efter Manøveren samledes Generalerne til en lang og indgaaende Raadslagning.

Parolen lød, at den franske amour trods al Elegance dog næppe var Midlet til det store Maal: fem Millioner Rekrutter om Aaret.

Kejseren udtrykte imidlertid sin uskrømtede Beundring for min Virtuositet, der aflagde et nyt fuldgyldigt Vidnes-

byrd om den franske Kulturs eminent høje Standpunkt. Men først og fremmest vilde han takke mig for den store Haandsrækning, jeg havde ydet Kalifatet ved min geniale Opfindelse af Surrogater for Mandfolk og Kvinder, som vilde gøre mig udødelig til de seneste Tider.

Som synligt Bevis paa sin kalifiske Erkendtlighed behagede det Allerhøjstsamme at forlene mig med den Hohenzollernske Husorden i Brillanter med Krone og Pil.

Imidlertid sørgede mit Fædreland for, at ikke al denne Virak skulde gaa mig til Hovedet.

Oh, hvilken bedsk og giftig Drik iskænkede det ikke en uskyldig Martyr!

Alle Frankrigs Blade var fulde af mit Navn.

De knyttede Næven og hvæssede Dolken mod Landsforrædderen, der ved at redde Kalifatet fra den sikre Revolution af de mandgale Hunbocher havde forhalet Frankrigs endelige Sejr og Militarismens Udryddelse af Verdenshistorien.

Man slæbte mit Navn gennem alle Rendestene og besudlede mit Ansigt med alle Sprogets mest grisede Ord.

Lidt af en ond Samvittighed havde jeg nu. Det var jo rent egoistiske Grunde, som oprindeligt bragte mig ind paa min store Opfindelse. Men den, som taalmodig følger mig til Enden af disse Skildringer, vil se og erkende, at det var et ikke blot hæderligt, men i eminent Forstand patriotisk Formaal, der bevægede mig til at føre min Opfindelse ud i Livet.

Der kommer en Dag, da mit Fædreland vil gøre mig Afbigt!

Men bedst som jeg nu soledede mig i Kronens Glans, Dagen delt mellem Bochneres Virak og Stanken af de franske Blade, blev jeg kaldt hjem til München af et natligt Iltegram fra »Dyden«, min lille kære Beskytterinde.

Uden at spille et Sekund lod jeg fyre op under Kedlerne i mit Luxustog og dampede med Zeppelifart til München.

Hvad var der hændt?

Underet var hændt!

Det store, vidunderlige Øjeblik var indtraadt, som gjorde mig til Fader!

»Dyden« var nedkommet med to smaa Dragoner!

Til alt Held kun to! For da hun jo ikke var nogen absolut fuldblods Boche, var hun kun i Besiddelse af to, ganske vist ualmindelige Bryster. Var hun altsaa nedkommet med Trillinger, var den tredje blevet Stedbarn.

Hun laa endnu tilsengs, lidt bleg og afkræftet, men med en lille fordrukken Soldat i hver Arm og saa lykkelig, som jeg endnu aldrig saa nogen Kvinde.

Ak, hvad er et Menneske! *Svage* er vi!

Da jeg traadte ind og mødte »Dyden«s Øjne, da hun med Stolthed fremviste sine to smaa rødkindede Krigere, som jeg var Fader til, som saa op mod mig med *mine* brune Øjne, da brast jeg i Graad af Faderlykke.

Ikke havde jeg drømt om en saadan Stund, da jeg let-sindigen avlede dem!

Men da jeg atter blev ene med mig selv og mine Tanker, stod Giftbægeret rede ogsaa her!

Jeg var bleven Fader, ja! Men til to *Bocher!*

Jeg kunde komme til at opleve den Dag, da de med Bøsen i Haand gik løs paa mit Fædreland! Jeg kunde opleve selv at ligge i Skyttegraven paa den modsatte Side!

Hvad havde jeg gjort! Hvad havde jeg gjort!

Hvorfor legede Skæbnen saa grusomt med mig!

Her sad jeg i det fremmede, spaltet mellem Faderlykke og patriotisk Fortvivlelse.

Til alt Held sørgede de hvirvlende Begivenheder for at sprede mine Tanker.

Befrugterne begyndte at høste, hvad de havde saaat.

De smaa Rekrutter kom stormende ind i Verden skarevis som Oldenborrer i Maj. Hver ny guddommelig Dag bragte allermindst hundrede Statsfødsler.

Lutter Soldater! Befrugterne arbejdede jo efter den ny Methode, som kun afstedkom Drengébørn.

Hele den kvindelige Landstorm, altsaa hele femte Kategori, forsaavidt de ikke gjorde aktiv Tjeneste i Armeen, maatte lade sig uddanne til Jordemødre for at hjælpe de fødende Skarer.

»Dyden« blev saaledes assisteret af Frøken Lilie, der viste sig overraskende flink i Faget.

Det meste af Dagen tilbragte jeg jo hjemme hos »Dyden«, der stod paa Hovedet over sine Unger.

Hunde og Katte vankede saa underlig hjemløse omkring i Lejligheden.

Hun saa ikke mer til den Side, hvor de gik.

En Dag erklærede hun bestemt, at hun ikke længer udholdt den Stank af Katteskidt. I Huj og Hast blev hele Menageriet kørt ud paa Dyrlægeskolen, hvor de kom i Pension.

Hver Søndag aad vi et af de kære Dyr — de sidste i München.

Dyden paastod nu, at hun egentlig aldrig havde kunnet udstaa Dyr, men derimod lidt af en fanatisk Kærlighed til Børn.

Saa kort er en Kvindes Hukommelse!

En skønne Dag overraskede Friherre v. Hohenschwanz os med et Besøg.

Hvem havde tænkt paa Friherre v. Hohenschwanz!

Han kom for at se »sine Børn«!

Vi maatte spille Komædien og var alle enige om, at Faderligheden var slaaende.

Men der var noget i Situationen, som pinte mig.

Vi Franskænd er nu engang jaloux og lette til Affekter, selv naar det gælder én af Barbarernes Kvinder.

Iøvrigt havde jeg en vis Medlidenhed med Friherren. Livet havde taget haardt paa ham. Han trængte til Opmuntring.

Omtrent for en Maaned siden havde han i al Stilhed maattet træde tilbage fra sit høje Embede: ak, han havde tabt sin fordums Kraft!

Hvad dette betød for en Mand som Friherre v. Hohenschwanz, gør man sig vanskelig for overdrevne Forestillinger om.

Han blev ligesom Peter Ludvig et Offer for Uformuenhedens Melankoli.

Det blev ham endog fortalt, at Folkevittigheden havde tildelt ham Navneforandring og ombyttet hans stolte Familienavn med et langt slappere.

I Dage og Nætter tuslede han omkring i Nærheden af Universitetet, hvor han havde øvet sin velsignelsesrige Gerning. Han kunde umulig forsone sig med Tanken om at være et opbrugt Vrag. Han omgikkes med Planer om Selvmord.

Under denne tragiske Nedgangsperiode udviklede den djærve Befrugter sig med rivende Hast til en Vellystning med perverse Tilbøjeligheder. Han blev Exhibitionist.

Vi erfarede det rent tilfældigt gennem Frøken Lilie.

En Aften var hun gaaet i et Biograftheater for at se paa Krigsbilleder.

Nu var hun meget nærsynet og havde faaet Plads langt tilbage. Da hun ingenting saa, gav hun sig til at interessere sig for sine Medmennesker i Halvmørket.

Bag hende sad en Herre med sin Overfrakke paa Armen.

Hendes Haand hang — tilfældigvis — tilbage over Bænkeryggen.

Med salig Fryd i Hjertet følte hun, at Herren deromme bemægtigede sig hendes Liljehaand.

Han tog endog hendes Handske af.

Pludselig trykkede han noget i hendes Haand.

Hvad kunde *det* dog være? Hun følte sig godt for.

Da hun som sagt var nærsynet og Theatret laa næsten

i Mørke, vilde hun løfte Haanden og betragte det ganske nøje.

Men se saa underlig: det var mur- og nagelfast!

Da blev hun rød som en Brandlilje og rejste sig paa Stedet.

Herren havde ogsaa rejst sig og skyndte sig ud.

Men Frøken Lilie var energisk og forlangte, at Kontrolløren skulde lade den Herre arrestere.

— Statens Overbefrugter lader sig ikke arrestere! lød Kontrollørens strænge Svar.

For Regeringen kom hele denne Udvikling ganske ubejligt.

Der var indtraadt Slappelse hos flere af Befrugterne. Lige siden Indførelsen af de mekaniske Elskere var de desuden gaaet stærkt tilbage i Popularitet, ja man kunde vel næsten sige, at der gik en stigende Bølge af direkte Animositet imod dem.

Man maatte gøre noget for, at de ikke rent skulde tabe Lysten til deres Gerning.

Man maatte hædre og smigre dem, udmærke dem paa enhver tænkelig Maade.

Saaledes fødtes da ganske naturlig den Plan at fejre Friherre von Hohenschwanz med en stor offentlig Fest paa hans Fødselsdag, som netop indtraf et halvt Aar efter, at de første af hans Statsbørn saa Lyset. Han var da Fader til 1075 Statsbørn foruden sine egne 153.

Festen for Alfader var en af de sidste, jeg oplevede i München, og den gjorde et saa uforglemmeligt Indtryk paa mig, at jeg har Lyst til at skildre den.

Paa Slaget ti begyndte Raadhusklokkerne og alle Byens Kirkeklokker at ringe. Fra det fjærne lød som en Hyldest og Hilsen fra Arméen de svære Mørseres Brølen. Alt, hvad der fandtes af Flag i München, og det er ikke Smaating, alt var hængt ud.

Imidlertid samledes de 1075 Børn paa Marienplatz.

Klokken elleve satte det mindeværdige, saare pragtfulde Tog sig i Bevægelse.

I Spidsen gik »Dyden«, trillende vore to henrivende smaa Lieutnanter.

Derefter fulgte i en endeløs Procession, to og to, de andre 1073 Barnevogne.

Tværs over Theatinerstrasse var der spændt Guirlander og hvide Faner med Indskrifter som: Leve det unge Tyskland!« eller: »Tak for Din Kraft, o Fader!«

Togets Maal var Königsplatz, hvor den egentlige Fest skulde foregaa.

Paa en Blomsterstrade foran Glyptotheket, der under Krigen gjorde Tjeneste som Elskovstempel, sad stor og bred og lykkelig Friherre von Hohenschwanz og saa med Stolthed og Taarer i Øjnene ud over sin Münchener Børneflokk. Hans Hustru havde derimod nægtet at overvære Festen.

At man ved en Lejlighed som denne ikke slap uden om en Festtale af Borgmesterinde von Bierfass, siger sig selv, men det maa billigvis indrømmes, at dette var Festens eneste døde Punkt.

Dagens Begivenhed, for Bocherne kan ikke tænke sig en Fest uden stort Musikspektakel, var en splinterny Børnesymfoni »Østpreussen« af Hr. Korngold, en Discipel af Richard Strauss.

Man havde henvendt sig netop til ham, fordi han endnu kun var sytten Aar og derfor havde særlige Betingelser for at skildre netop Barnesjælen og dens Rørelser.

Desuden maa jeg tilstaa, at han er genial. Saalænge Bocherne er Børn, er de nemlig ofte forholdsvis geniale. Man tænke blot paa den unge Mozart, hvis Opera »la Tosca« jeg sætter næsten ligesaa højt som den udødelige »Geisha«.

Siden mister de hele Genialiteten. Ganske som Negrene! Og Kattene!

Efter at Barnevognene med deres, det vil sige Børnenes

Mødre havde taget Opstilling i to Batailloner, kravlede den lille, langhaarede Musikboche op paa sin Dirigentpult og begyndte at fægte med Lufferne.

Først lød en lang, dæmpet, hemmelighedsfuld Tone for tutti bassi. Den blev liggende som et Orgelpunkt — man befandt sig forøvrigt i F. Moll — paa Basis af hvilket Violiner og Celesta og Piccolofløjter mere og mere paa-gaaende sendte Hvirvler af Lyn og Vind fra Himlen.

En foreløbig mystisk Fare truede i det fjærne.

Stemningen var spændt.

Det kunde blive til lidt af hvert.

Da sætter Alfadermotivet ind, bredt og myndigt, nede i de blanke Tubaer.

Men Violinerne afbryder det i en Svup og foredrager nu det lille fortryllende Børnemotiv i C. Dur.

Efter en Stund dukker atter Alfadermotivet op. De to Motiver omslynger og omfavner hinanden paa det mest henrivende, indtil de gennem en Række forbudte Kvinter løber ud i en temmelig stærk Dissonans, idet Basserne løfter Fadermotivet over i Cis Dur, medens Violinerne samtidig uforstyrret filer Børnemotivet i C. Dur.

Men nu blev der et Spektakel!

Dramaet skrider videre.

Det viser sig, at Indledningens truende F. Moll med Lynene betyder Krig.

Et Orkester, bestaaende af tolv Vindmaskiner, ligesaa mange Tordenmaskiner og seks Taubenmotorer sætter ind for fuld Kraft. Fra Englischer Garten høres Geværild. Fra Kasernen i Türkenstrasse lyder Trommesignaler. I det fjærne drøner to Mørserbatterier, der ligger i Haarene paa hinanden som bare Satan.

Det bliver én klart, at nu kører Damptromlen ind i Østpreussen.

Da lidt af det værste Rabalder har lagt sig, skingerer et pludseligt Intermezzo af mangestemmige Hanegal i A. Dur.

Den røde Hane galer over Østpreussens Byer og Landsbyer.

Et Øjeblik minder Alfader-Motivet om sin Tilstedeværelse, men saa bliver det rent pinegalt igen.

Et tusindstemmigt Kor af Bjørnestemmer tuder i alle tænkelige og nogle flere Tonarter.

Alt Haab synes ude.

Og se nu, hvilken Malheur!

Ungerne er blevne saa rasende forskrækkede for Bjørnene, at de sætter i med et Kæmpevræl som den Gang i Rama i det gamle Testamente.

Eller som i Bethlehem i det ny Testamente.

Men det bliver jo ikke ved Skraalet.

Den store Skræk slaar sig paa Børnenes Maver. Samtlige 1075 Unger maa i Huj og Hast op af Vognene og paa en eller anden Maade bringes i Forbindelse med Stenbroen.

Imens staar Musikdrengen med de flagrende Krøller ganske rolig og dirigerer videre.

Og *det* kalder jeg genialt: han har forudset det hele! Det improviserede Børnekor efter Bjørnekoret indgaar som et nøje beregnet og jeg tør sige det ikke mindst virkningsfulde Led i hans Symfoni.

Da lyder pludselig et nyt Motiv: »en nyfødt Sol i Østen gløder!« som en Art videre Udspinding af Alfader-Motivet.

Men hvor i Alverden kommer det fra?

Det lyder, som det kom fra selve Solen, men det nærmer sig.

Aha!

Der kommer en flagsmykket Zeppelin sejlene fra Øst med hele Musikken ombord!

Ja, de Bocher, de Bocher!

Men pragtfuldt! siger jeg Dem.

Idet den imponerende Himmelkrydser glider hen over vore Hoveder, daler Tusinder af spraglede Faldskærme med smaa Legetøjssoldater ned til Ungerne.

En mild Regn af vellugtende Vande udgyder sig over os alle. Det kunde gøres nødig; thi Luften var sandt at sige bleven noget indelukket af Børnenes Skræk.

Børnekoret tier nu beroliget.

Og da sætter igen Alfadermotivet ind, afvekslende med det stadig rigere udformede Foraars- og Frugtbarhedsmotiv.

Man hører Kilderne risle, Fuglene synge, Blomsterne gro.

Bjørnen er aabenbart trasket hjem igen.

Alt tyder paa Vækst og Foryngelse.

Alfader Hohenschwanz stamper en ny Ungdom op af Jorden i Stedet for den, som forblødte.

Og saa slutter da Symfonien med, at det oprindelige Børnemotiv paany sætter ind for fuldt Orkester i en lys og klar, forjættende C. Dur.

Under denne Slutningssats mødte jeg »Dydens« Blik.

Vi havde jo ikke kunnet dy os: hun gik paany med Tvil-linger.

Musikken havde betaget os.

Vi straaledede af Forældrelykke omkap med den dethroniserede Friherre von Hohenschwanz.

KVINDEKRIG OM KÆRLIGHED PAA MASKINE.

Gadebilledet i München — og det hele Rige — var totalt forvandlet.

Byen var med Barn.

Skeletter med svære, løfterige Maver stod langs alle Fortove og opgyppede den Mad, de ikke havde faaet.

De endnu slanke havde store forhaabningsfulde Øjne.

Alles Ansigter bar Præg af Harmoni og godt Humør.

Det hæsblæsende Jag efter Mænd og Elskov var ovre.

De virkede som Kvinder, der i enhver Henseende har deres paa det tørre — hvad de jo altsaa ogsaa havde.

For ikke at henfalde til Ensomhedens Melankoli, sluttede de sig sammen i Strikkeforeninger, hvor man sang Fædrelandssange og strikkede, ikke længer til de store Soldater i Skyttegravene, men til de smaa Rekrutter i Maverne.

Alle ugifte Kvinder maatte gennemgaa et Kursus i Barnepleje, saa de, naar Ungen kom, var rustede til Tænderne med Videnskab og Theorier. Og Bocherne var lykkelige over at have fundet et nyt Felt, hvor de kunde *organisere*.

Men vi Mænd — ak, det var som sagt ude med de skønne Dage i Aranjuez!

Fik vi engang et flygtigt Blik, var det gennemsyret af Haan og Bedskhed. Man lod os uden Skaansel fornemme, at vi havde været overvurderede.

De før saa antændte og mobile Levesvin faldt tilbage

paa deres Ølbænke og helligede sig paany Strategien. De sad hele Aftenen ved deres Ølkrus, tegnede Europaskort og hævnede Dagens Nederlag ved formidable Sejre over de mer og mer utallige Fjender.

Blussede Ungdommen for kraftigt op i dem, vankede de Arm i Arm i Takt efter vilde Krigssange hen til et eller andet Tempel for den mekaniske Eros.

Saaledes kæmpede de sig da ogsaa igennem til en vis Resignationens Lykke.

Men denne almindelige Tilfredshed var jo langt fra efter *mit* Hoved.

Tiere og tiere blev jeg grebet af en skælvende Angst for, at min geniale Opfindelse skulde skuffe de store Forventninger, jeg havde bygget paa den.

Om Staten var tilfreds og alle Parter var lykkelige, havde jeg jo gjort mit Fædreland en skrækkelig Bjørnetjeneste.

Imidlertid var jeg begyndt at spore visse Tegn paa en spirende Utilfredshed. Der var noget, som gærede, og hvor det gærer, kan det blive til alt, men først og fremmest til Opløsning.

Centret i denne første Kreds af Pessimister var, som jeg snart opdagede, selve Ex-Overbefrugterinden Friherreinde von Hohenschwanz zu Hohenschwanzgau.

Nu havde man i lang Tid fablet om et stort Møde, der skulde afholdes i Diskussionsklubben »den gloende Eros«.

Krigsminister von Säbel havde lovet at indlede med et Foredrag om »Rationel Rekrutavl«. Bag efter ventede man, at de forskellige Anskuelser om hele den bestaaende Tilstand vilde tørne sammen.

Som man kan sige sig selv, var jeg i allerhøjeste Grad interesseret, og da til alt Held Politipræsidentinden var Formand i Klubben, lykkedes det mig som eneste Mandfolk at blive indbudt til Mødet.

Den store Sal i »Tonhalle« var fyldt til sidste Plads.

Aldrig i mit Liv har jeg set saa mange frugtsommelige Kvinder samlede paa et Bræt.

Krigsministerens Foredrag var overraskende godt.

Mellem os sagt er han jo ingen stor Begavelse.

Enhver fransk eller italiensk Politiker vilde f. Eks. straks have set, hvilken oplagt Forretning der laa lige for Næsen af ham: han havde kun at bukke sig for at sanke en lille Milliard op.

Jeg tænker paa Sikkerhedsbælterne.

Han behøvede blot at gøre dem obligatoriske ogsaa for Kvinderne, at lade sin private Model patentere og monopolisere, samt med en Straamand som Leder at oprette »de samvirkende tyske Sikkerhedsbælte-Fabrikker«.

Efter et Aars Drift vilde han kunne købe hele Serbien og udnævne sig selv til Konge.

Men her er et Hul i Bochnes Begavelse.

Deres Politikere gør nok Karrière, men de *tjener* ikke noget.

Som sagt: Foredraget var ikke slet — men det var jo *Diskussionen* , jeg var kommen for at høre.

Den aabnedes, som rimeligt var, af min lille søde Politi-præsidentinde, der gik i femte Maaned for anden Gang.

Der er ét Ord i Hans Excellence Krigsministerens glimrende Tale, som jeg ønsker at understrege: Ordet *rationel* . Takket være den geniale Jean Poincarde, paa én Gang Rigets Fjende og Rigets største Velgører, er det lykkedes os at organisere hele Elskovsvæsenet paa en fuldt ud rationel Basis. Ligesom Kemikeren fører Stofferne tilbage til de for os uadskillelige Grundstoffer, har vi opløst Erotikken i dens to Elementer: Nytte for sig — Nydelse for sig. Vi har rendyrket Nytten og organiseret Nytten. Vi har rendyrket Nydelsen og organiseret Nydelsen. Og paa denne Maade har vi bragt istand, at vi med en uhyre Besparelse af de i disse Tider saa kostbare radioaktive Mandfolk sætter et svimlende Antal Rekrutter i Verden, medens vi sam-

tidig nyder mere intenst og føler os mere lykkelige end nogen Generation før os.

Enhver normalt udrustet Kvinde er sammensat af en Moder og en Hetære. Nogle af de dybest gaaende Konflikter i en Kvindes Liv skyldes Kollisionen mellem Moderen og Hetæren. Vi har løst det store Problem at tilfredsstille begge samtidig. Dermed har vi løftet en stor Tragik ud af den moderne Kvindes Tilværelse.

Overraskende hurtig er vi samtidig komne paa Niveau med Manden. Før var han enten vor Gud eller vor djævelske Tyran, fordi vi saa ham gennem Forelskelsens eller Skuffelsens eller Skinsygens eller den onde Samvittigheds Brilller. Nu er han ingen af Delene. Han er bleven mindre højhælet, fordi han indser sin næsten fuldstændige Overflødhed, medens enhver af os Kvinder er uundværlige. Og vi ser paa ham rent nøgternt, rent platonisk, men dog med en vis Sympati som det i mange Maader nyttige og fornøjelige Legetøj, han dog til syvende og sidst er.

Vi er Manden taknemlige for det, han har ydet ved Fronten i denne Krig. Men lad ham aldrig glemme, at *vi*, som blev *hjemme*, nu er ifærd med at gøre den *næste* Krig, ja *enhver anden* Krig i Europa ikke blot overflødig, men utænkelig!

Et larmende Bifald var Takken for denne Tale, men fra en højrosted Gruppe fremme tilvenstre lød der Gud ske Lov en forjættende Piben.

Og nu blev der Spænding!

Hvem stod paa Talerstolen uden selve Friherreinde von Hohenschwanz zu Hohenschwanzgau!

Hun var en stærkt iøjnefaldende Schlawinertype med saftige, brunstige Læber og dæmoniske Øjenbryn, skøn som den syndige Lidenskab, fed som en tyrkisk Haremsdejlighed, imponerende som en selvregerende Dronning fra Absolutismens Dage.

Friherreinden talte saa ophidset, at hendes Stemme skruede sig op i en knivskarp Diskant.

— Jeg maa paa alle anstændige og velopdragne Kvinders Vegne nedlægge den aller hvasseste Indsigelse mod de foregaaende Taleres skamløse Lovprisning af de desværre bestaaende Tilstande.

Dette var da et Anslag, man kunde blive klog paa!

— For at blive i Fru Politipræsidentindens Stil kunde man vel sige, at Manden er sammensat af en Fader og et Svin. I Manden bor en ustyrlig Trang til at blive Fader.

En Vinkellnerinde nede i Forsamlingen, der aabenbart sad inde med Erfaringer, afbrød Taleren tindrende gnaven:

— Det er Løgn i Din Hals!

— Jo, han har! Men efter den nye Ordning bliver kun Svinet tilbage!

Denne Bemærkning tog stormende Bifald.

Friherreinden blev ved:

— Jeg hører til min Forbavselse, at vi Kvinder er blevne lykkelige og at de tragiske Konflikter er forsvundne af vor lyksalige Tilværelse. Jeg, mine Damer, venter at blive Stedmoder til nogle Tusinde Børn. Jeg har mange Gange flere Rivalinder end Salomons Førstehustru. Tror De, jeg savner Stof til Konflikter? Nej, Sandheden er, at *De*, mine Damer, køber Deres Skøgetilfredshed for min og mange andres Ulykke! Men en saadan Tingenes Tilstand er at ligne ved en Stat, hvis Grundvold er Slaveriet, eller ved en gylden Statue, der hviler paa Fødder af Ler.

Det store Flertal af vore Mænd er gjort overflødige i Forplantningsøkonomien. De er blevne som Dronerne i Bistaten, og det vil gaa dem som Dronerne. Maaske vil ikke netop vi Kvinder stikke dem ned, men de vil gøre det selv. Jeg tror paa Gud i Manden. Den Mand, som ikke kan blive Fader uden gennem en anden, vil synke ned i Fortvivlelse og omsider lægge Haand paa sig selv. Og nu spørger jeg Dem, mine Damer: hvad nytter det, at De producerer Millioner af

Rekrutter, naar de efter et bestemt Aaremaal dræber sig selv lige saa hurtigt, som I kan føde dem?

De Mænd, som ikke bliver Droner, er jo kun latterlige Haner. Men til en Hane hører en Mødding. Meget træffende! Riget er forvandlet netop til en Kæmpemødding! Og De, mine Damer, er en Samling af komiske Liggehøner!

Al Poesi er forsvundet af Livet!

Er det maaske Poesi eller er det Svineri at gøre sig min gamle Hohenschwanz underdanig? Eller er det Poesi at solde i Elskov, omslynget af en mekanisk Himpegimpe, frisk fra Fabrikken?

Nej, mine Damer, jeg savner *Poesien*, jeg savner *Skønheden*, jeg savner *Moralen*!

Og hvor faar *Religionen* Plads under denne frække Venden op og ned paa selve Naturens Orden? Hvor, mine Damer? *Hvor??*

Med dette vanskelige Spørgsmaal steg Friherreinden ned af Talerstolen.

Et Øjeblik stille Forbløffelse.

Saa lød en fræk Stemme:

— Vi vil ha' Kærlighed!

Dette Løsen blev grebet af Hundreder, og alle spirende Tanker, al ond Samvittighed, alle ædle Rørelser kvaltes i det brutale Kor:

— Vi vil ha' Kærlighed! Vi vil ha' Kærlighed!

Der opstod nu en pludselig Munterhed i Forsamlingen: man opdagede den kendte Frøken Lilie i Talerstolens umiddelbare Nærhed.

Skulde Frøken Lilie have Mod til at tale?

Ja, mintro om hun ikke havde!

Der stod hun i alle sine Knoppers fulde Pragt!

— Mine Damer, sagde hun, den foregaaende Taler savnede Poesien i den ny Tingenes Tilstand.

Maa jeg i al Beskedenhed faa Lov at trætte Dem med *min* lille Mening i saa Henseende?

Jeg hører til dem, for hvem Kyskhed og Poesi var et og det samme. Ingen, tror jeg at turde sige, har som jeg opbygget hele sin Livsanskuelse paa Kyskhedens Poesi.

Men, mine højt ærede Damer, Kyskheden *kan* drives for vidt, ja *saa* vidt, at den slaar over i noget — andet.

Jeg har f. Eks. været forlovet med en Digter fra det høje Nord, en Digter, saa poetisk, at han paa en Maade var selve Poesiens Apotheose. Alt, hvad han skrev, var Poesiens luende Guld. Ja, efter at han var begyndt at skrive, blegnede i den Grad al anden Poesi, at der slet ikke mere *var* anden Poesi i Landet.

Han var saa kysk, at endog Synet af Blomsternes Kønsorganer voldede ham Brækningsanfald.

Jeg beundrer naturligvis denne sensitive — —

En Stemme fra Salen: *Krukke!*

Frøken Lilie lukker Øjnene medlidende:

— Beundrer som sagt denne sensitive Blomst, men kan jo ikke længer *selv* svinge mig op til disse Højder og tror, de i Længden er ubeboelige for en jordisk Kvinde.

Jeg har revideret min Livsanskuelse og genopbygget den —

En Stemme fra Salen: Paa Jærnhenrik!

Forholdet til Befrugterne finder jeg upoetisk, fordi det efter min lille Anskuelse er en Kvinde uværdigt at avle Børn med en Mand, hun ikke elsker.

Her brød en voldsom Meningskamp løs, men Oppositionen var kendelig den svageste.

Da Stormen havde lagt sig noget, lød en Stemme:

— I hvilken Kategori staar Frøken Lilie?

— Femte Kategori, Landeværn i yderste Nød!

— O-o-o-oh!

Som sagt, det strider mod *mine* smaa Følelser — andre har Lov at føle anderledes — men Forholdet til de mekaniske Elskere kalder jeg rent og purt og *poetisk!*

Et Forholds Værdi skal man kende paa dets Frugter!

En Stemme: Frugter??

Ja, netop Frugter! Den mekaniske Eros giver Legemet sit og Sjælen sit, beroliger Legemet og frigør Aanden.

Jeg dømmes ikke blot ud fra egen Erfaring. Jeg staar, som mange af Damerne ved, i Spidsen for et stort Institut for højere Døtre. Og hvilken Forskel, hvilken lykkelig Forandring sporer jeg ikke blandt mine kære Elever. De, som før sad urolige, adspredte og nervøse, er blevne lutter Opmærksomhed. Jeg ser ikke mer disse gule Margarineansigter med en blaa Skygge under Øjnene. Nu har de alle røde Kinder og et sundt og frejdigt Blik, er aldrig sure og trevne, men straaler og strutter af Livsglæde. De altfor hede indbyrdes Venskaber har faaet en passende Temperatur. Alle Tegn paa smaa erotiske Unoder er som blæst bort.

Dette forstaar jeg ved Frugterne af den mekaniske Eros — og ikkesandt: man tør kalde dem *skønne!*

Ja, dette var altsaa i al Beskedenhed *min* lille Mening.

Paa dette Tidspunkt var Stemningen bleven noget flow.

Mange frugtsommelige Kvinder havde faaet Kvalme af den trykkende Luft. Der var livlig Færdsel til Spandene, der, som ved alle offentlige Møder var opstillede i rigeligt Tal langs alle Salens Vægge.

Som vi jævnlig har paavist i vore Blade udsender Bocherne og især deres Kvinder ligesom Negrene giftige og absolut kvælende Uddunstninger. Vil en Franskmand eller en anden civiliseret vove sig ind i en større Forsamling af Bocher, er det uomgængelig nødvendigt forud at anlægge Gasmasker.

En af vore engelske Venner har allerede godtgjort, at de stinkende Taager, som ved visse østlige Vinde lejrer sig over London, er fortættede Uddunstninger af tyske Kvinder, som en skammelig Vind har ført over Havet.

Imidlertid faldt det jo ingen ind at forlade det spændende Møde. Der blev aabnet et Par Vinduer, sprøjtet med Kølner-

vand og budt Hoffmannsdraaber omkring. Saa klemte man paa igen.

Fru Slagtermester Donnerwetter havde Ordet.

— Jeg er kun en jævn og tarvelig Kvinde ud af det brede Lag, sagde hun, men mente det naturligvis ikke, og jeg forstaaer ikke at belægge mine Ord, men som jeg dér sad og hørte paa al Snakken, saa syntes jeg, at jeg alligevel havde noget paa Hjærte, hvordan vi nu tænker hjemme hos mig og i mine Kredse og saadan.

Og jeg siger: durchhalten! mine Damer, *det* er Sagen! Naar Kydet er ved at slippe op, maa vi holde Hus med det. Og naar Mandfolkene er ved at slippe op, maa vi Kraftknuseme holde Hus med *dem!* Alt det andet Poeteri er Skønsnak, som jeg og mine Lige ikke forstaaer os paa. Vi er *tvungne* til at indføre kydløse Dage ogsaa i Kærlighed, jeg mener Kærlighed med Ersatz, for Kærlighed, mine Damer, Kærlighed skal vi ha'!

Mange Stemmer: Svært hørt!

Og saa mener jeg, at vi skal takke ham, den franske Kanalje for hans skønne Nationalgave!

Vild Jubel over hele Salen: Leve Jean Poincard! Hurra!

Fru Slagtermester Donnerwetter fortsætter:

Og hvad nu det angaar som Fru Overbefrugterinden sagde om Fædrene, saa skal de s'gu være glade! Før vidste de ikke det skabendes Gran, hvem der var Fader til deres Unger. *Nu véd de det!* De behøver ikke længer at gaa og kigge efter, hvem af deres Venner Ungerne ligner. Og hvad Hornene anbelanger, saa bæres de nu synlige uden paa Hatten som et Udmærkelsestegn ligesom Jærnkorset, og hvem har noget at lade den anden høre?

Og Droner eller Haner, siger de! Godt! Svinebæster har de været alle deres Dage! Jeg kalder det Fremskridt!

Jeg er som sagt en vild Tilhænger af den bestaaendes Tilstand!

Ægteskabet, siger jeg Dem, har aldrig været saa helligt som nu! I forrige Tider, inden Krigen, holdt Fatter immer sine smaa uartige Piger, det siger jeg Dem rent ud, skønt jeg ved Gud aldrig har nægtet ham min Gunst! Nu er *det*ovre! Ikke *en* kan han faa! Prostitutionen er ophævet af Mangel paa Lyst og paa Kunder! Sikken Besparelse i Familiens Økonomi! Og sikken Mangel paa Anledning til at slaa paa Kæften! Har De overvejet bare *denne* ene lille Side af Familielivet, Friherreinde von Hohenschwanz?

Og mens jeg nu er ved Prostitutionen, mine Damer, saa vil jeg ligesaa gjerne sige Dem rent ud, at se Kønssygdommene — de er ogsaa forsvundne, og da jeg takket være Fatter personlig har haft de fleste af dem — jeg ser, at Hr. Kanalje sidder og nikker, ja, han er Franskmand, han kender dem ogsaa, hvad gamle? — saa vil jeg rent ud sige Dem, at de var heller ikke videre poetiske! Og hvis det var dem, Hr. Kardinal Merscher mente skulde dale ned fra Himlen og slaa vort gamle tyske Folk med Undergangens Vederstyggelighed, saa kan han bide sig i sin lange Næse!

Og mens vi er ved det, som forsvinder, vil jeg bare løselig strejfe Hummersocialismen og hvad de andre Nydelser hedder. Det vil jeg sige: forsvinder gør de vel Pokker ikke, men vi ser ialtfald ikke mer til dem. Hr. Canalje har jo været saa genial at finde paa mekaniske Spilleværker til dem ogsaa. Og vær saa god, siger han, mor Jer nu, Folkens! Maa jeg spørge: hvem kan det *genere*?

Nej, mit Hjærte er en Kilde af Taknemlighed, der strømmer lige ret mod Hr. Poængkanalje. Kommer De forbi, Hr. Kanalje, saa staar der naarsomhelst en Bøf med Løg og venter paa Dem — uden Fortrydelse!

Se, i *mit* Ægteskab har det nu altid været saadan, at enten var Fatter for slap og doven, eller ogsaa var han for ilter, som jeg vil sige en Flaske Champagne, man har skudt Proppen af. Men Jærnhenrik, ham kan jeg *selv* regulere! Bliver han mig for essig, skruer vi lidt paa Ventilen! Bliver

han for doven, sætter vi Dampen op! Og han bliver aldrig træt. Hvor gaar man hen, mine Damer, og faar *saadan* en Mand!

Og saa er han fintfølede! Jærn-Henrik kender ikke til at forsømme én, fordi om man tilfældigvis gaar ventendes med Trillinger!

Pessimister og Miesmachere skal der jo være allevegne og paa alle Omraader! Hyles og lamenteres skal der bestandig! Men jeg siger rent ud som en djærv Kvinde lige ud af Folket: skal der hyles og klages, saa lad os hyle og klage over *os selv!*

Har nogen af *Jer* maaske gjort sin nationale Pligt fuldtud?

Nej og atter Nej! *Langt!fra!*

Ja, I har maaske sat et Dusin Børn eller saa i Verden. Men hvad er saa *det!*

Jeg hørte netop igaar, at en af vore henvisnende Professorer har udfundet en Methode, hvorved Børnene tages fra Moderen allerede i fjerde Maaned og derpaa betros til Couveuser, som kan passes af de barnløse, mens *vi* gaar igang med nye Børn. Jeg siger, at denne nemme Fremgangsmaade maa gøres til en *Pligt* for os alle! Paa den Maade kan vi, naar vi er heldige, faa seks eller ni Børn om Aaret.

Maa jeg spørge Dem, hvad er Himlens Vilje med at give os tyske Kvinder tre eller fire Bryster, hvis det ikke er den, at vi *i det mindste* har at lægge tre à fire Børn til Brystet om Aaret.

Og det skal være mit sidste Ord: Skal vi staa tilbage for Russerne? Nej, mine Damer, Skam over den tyske Kvinde, som i Fremtiden lægger sig til at dø, før hun har sat *allermindst* tredive Børn ind i Verden!

Fru Donnerwetter havde en glimrende Succes.

Men for min egen Del skal jeg dog ikke nægte, at hendes djærve Fremtidsperspektiver gav mig Gaasehud helt ud i Tærne.

Hvilken Lettelse bag efter at se Frøken Primavera Immergrün bestige Talerstolen!

Hvad havde vel *hun* at vidne?

— Det har bedrovet mig, sagde hun mildt, at høre kolde, uforstaaende Ord om den skønne, mekaniske Eros.

Glem ikke, mine Damer, at vi var en Hær af Kvinder, maaske ikke netop de smukkeste, til Gengæld maaske blandt de ømmeste, som gik om i Verden med en Higen efter Kærlighed, en Bøn om Eros, et Suk efter Æmhed, som aldrig blev hørt. Denne store triste Klasse af Kvinder, den *er* nu ikke mere. Er ikke dette maaske det største i denne store Tid: at nu visner ingen Mø ufavnet, ingen henslæber sit Liv i en sugende, glædesløs Længsel.

Hvad er det for Kvinder, som taler om bristende Poesi i den mekaniske Eros?

Er det mon ikke Kvinder, hvis Hjærter helt er tillukkede for den store, levende Poesi?

Hvor mindes jeg ikke den Sjælens bristende Stemthed, den Følelsens oversanselige Bæven, hvormed jeg hin første Aften gik til Stævnemødet med Cherubino! Erotikkens Trylledraaber var udgydt i mine Aarer. Jeg ved ikke længer at skelne, hvad jeg saa med mine Øjne, hørte med mine Øren og hvad Rusen blot foregølede mig, ved kun, at jeg og Cherubino var i Paradis. Aldrig har Blomsterne haft saa uanede, oversandselige, dybt gribende Farvetoner. Aldrig har Fuglenes Melodier haft en saa menneskelig Dybde i Følelsen, en saadan Skønhed i Tonefølgen. Aldrig har Skoven duftet saa hemmelighedsfuldt krydret af hidsende Sødme. Aldrig den svale Køling omfavnet mig saa almoderligt. Og ingen Digtters ømmeste Digte, ingen Violiners sarteste, inderligste Toner vil nogensinde give en Anelse om den hellige Pathos, som truede med at sprænge mit Bryst, da mine Læber søgte Cherubinos i Stjærnenatten under Tempellundens tyste, skjulende Kroner. Jeg tænker, jeg var som Barnet, der forvilder sig i Æventyrskoven og lokkes stedse dybere ind

af Fantasiens Fatamorgana. Hvem vil her tale om en Sandersnes Urenhed? Har jeg givet mig hen? Jeg *véd*, jeg har givet mig hen, men jeg *husker* det ikke. Alt legemligt er ligesom opsuget og aandeliggjort af Stemningens uudsigelige Rigdom og Fylde. Jeg husker den vaagne Nat derpaa og den følgende Dag. Hele mit Væsen, hele mit Jeg var ligesom ulegemliggjort, forvandlet til tonende Musik. Jeg var ingenlunde stemt som den, der vender hjem fra Sydens Karnevalsorgier, nej, jeg var stemt som den, der vender hjem fra en gothisk Domkirke, under hvis høje Buer og Hvælvinger et underfuldt Requiem af den store Mester har runget og tonet.

Saaledes talte Primavera Immergrün.

Og der laa en Julemorgens Kirkestilhed over den dybt grebne Forsamling.

FLUGTEN.

Om Morgenen, naar vi begiver os til Politipræsidiets, sidder Guds Engle og smiler. Det er den yndigste Familiegruppe, noget Menneske har set for sine Øjne.

Jeg triller selv Barnevognen med vore to smaa brun-øjede Lieutenanter.

Rundt om Vognen danser »Dyden« som en beschwipset Klown paa sine smaa tykke Beener i de lange Skaftestøvler, mimrer med Næseborene som en Paaskehare og siger tütütütütü og pittipittipitt og hvad andet, Aanden indgiver hende.

Før i Tiden, naar vi kom over Odeonsplatz, maatte hun ufravigeligt gøre Holdt for at fodre Duerne ligesom Turisterne fra det mørkeste Schwabenland.

Nu er Duerne Luft.

Da jeg en Dag og uden al Malice forsøgte at minde hende om deres Eksistens, blev hun meget opbragt og udtalte sig paa følgende Maade:

— Duerne? Jeg har aldrig kunnet *udstaa* Duer! Jeg skal sige Dig, at Duerne er et Folk med baade Enkemænd og Ungkarle i Massevis, et gennemumorsk Folk! Desuden er de det eneste Folk i hele Zoologien — bortset fra Mandfolkesvinene altsaa — som holder Cocotter!

Siden griber jeg mig i undertiden selv at fodre Duer. Maaske er det ogsaa Bocherne, der smitter.

Gaar jeg ude i Englischer Garten, ser jeg bag hvert

Træ en Mand, der staar og siger Pip. Han har Lommen fuld af Melorme, som han har gemt fra sin Frokost, og Træet over hans Hoved sidder fuldt af Musvitter og Bogfinker, der med en forbavsende Tillid flyver ned og æder af Bochens Haand. Man begriber ikke, at de *tør!*

I Begyndelsen troede jeg, det var Fuglejægere. Jeg huskede jo godt fra Italien, at ogsaa dér stod en Mand bag hvert Træ og sagde Pip. Men de havde altid en gammel Forlader i Beredskab, nemlig for det Tilfælde, at en af Italiens sidste tre Graaspurve skulde faa det barokke Indfald at nedlade sig i Nærheden.

Se, det er dog ialtfald Folk, som bruger deres Tid til noget *nyttigt!*

Men lad mig nu ikke tabe Traaden!

Paa Kontoret er det atter vore to smaa Rekrutter, som udfylder det meste af Tiden.

Jeg har allerede hørt dem begge sige papa, men jeg nænner ikke at fortælle det for »Dyden«, som exercerer dem flere Timer daglig i at sige mamma.

Vi er in puncto Børnene meget skinsyge paa hinanden.

Foreløbig har vi delt dem mellem os paa den Maade, at hun giver dem Bryst, medens jeg holder dem rene.

Naar de sover, sidder jeg med svulmende Hjærte og spiller paa Mundharmonika for dem.

Hvem skulde ane, at man kunde faa den Kærlighed til saadan to smaa Orme!

En Dag, mens vi sad Haand i Haand og iagttog deres velsignede Søvn, sagde jeg:

— Du rejser dog med mig hjem til Frankrig efter Kri-gen, lille »Dyd«?

— Du er vel bleven lidt meschugge, lille Canard?

— Jeg skal rent ud gifte mig med Dig — for de to smaa Soldaters Skyld!

— Du bist ein ödles Wösen, lille Jean! sagde hun og klappede mig ironisk paa begge Kinderne.

— Jeg har nu engang skænket Dig mit Hjærte, lille »Dyd«.

— *Die* olle Citrone! For Himlens Skyld! Nej, giftes vil jeg aldrig mere, for jeg elsker min Frihed! Til Frankrig vil jeg ikke, for jeg elsker mit Land. Og mine to smaa Bocher og alle de andre, som kommer, skal være tyske Soldater. Mit foreløbige Maal er at sætte et helt krigsstærkt Kompagni ind i Verden, saa Du kan nok selv indse, at jeg er unabhkömmlich for en Aarrække. Men derfor skal Du ikke græde, lille Jean, for Du véd, jeg elsker Dig trods alt, ja endog foretrækker Dig for alle de mekaniske Kramusser, men for en Boche staar Fædrelandet tusind Gange højere end alle Hjærtets smaa Anliggender. Dixi!

Efter denne Samtale gik jeg og henfaldt i dyb Tung-sindighed.

Jeg elskede efterhaanden »Dyden«, jeg elskede mine to smaa Bocher.

Men ogsaa *jeg* havde et Fædreland, som jeg skyldte alt.

Her hed det at rive sig løs, at rive sig løs for evig, før Baandene blev *saa* staaalhærdede, at det vilde koste Forstanden, om ikke Livet at sprænge dem.

I denne Stemning undfangede jeg den fortvivlede Plan at flygte.

Der var andre Grunde, som paavirkede mig i samme Retning.

Mit Hjærte blødte ved Tanken om, at hele mit Fædreland, om end uretfærdigt, forbandede mig som Landsforræder.

Jeg dreves og droges hjem mod mit Folk for at retfærdiggøre mig.

Og én Ting til: jeg længtes efter paa lidt nærmere Hold at iagttage, hvilke Planer Englænderne egentlig havde med Calais. Der var noget her, som ikke gav mig Fred; som ikke ret behagede mig.

Altsaa hjemad! Bort fra Kvinde og Børn! Om end med Hjærtet i Trævler og Laser, hjem til mit dyrebare Fædreland! Ikke staa tilbage for en boche!

Samme Dag og Time, jeg havde fattet min Beslutning, aflagde jeg en Visit hos Friherreinde von Hohenschwanz; thi i Kraft af min lysende Genialitet var jeg øjeblikkelig paa det rene med, hvilken Intrige jeg maatte spinde for at jævne Vejen hjem til mit Kanaan.

Trods indbyrdes stor Forskellighed var »Dyden« og Fru Hohenschwanz oprindelig Veninder.

Mange samvirkende Omstændigheder gjorde dog Ven-skabet uholdbart.

Friherreinden var saa at sige fra Moders Liv den personificerede Skinsyge. Og netop en saadan Kvinde skulde blive lagt i Armene paa Friherre von Hohenschwanz! Saa udspekuleret grusom kan Naturen være!

Hun gnistrede som en Hankat lige fra den Dag, da hendes Mand aabnede Ballet med »Dyden«.

Men endnu vildere blev Hadet, da hun erfarede, at »Dyden« var nedkommen med to perfekte Krigere, til hvilke Friherren, som hun og alle mente, var Fader.

Friherreindens næste Hovedegenskab var en Stolthed, der paa flere Omraader antog Skikkelse af Forfængelighed.

Skøndt hun naturligvis meget godt vidste, at en Operation, hun havde gennemgaaet, udelukkede enhver Mulighed for Fødsler, klamrede hun sig krampagtig til Troen paa, at Naturen trods alt lod sig overliste. Hun *vilde* have Børn, for hun *maatte* have Børn som alle andre!

Paa et Tidspunkt, hvor de to Veninder endnu kun hadede hinanden, men bevarede alle Former, hørte hun om min geniale Massage og dens magiske Indflydelse paa Kvindernes Frugtbarhed, og »Dyden« var saa elskelig at laane mig ud til Friherreinden. Ja, det gik endog saa vidt, at hun bag min Ryg laante hende Nøglen til mit Kyskhedsbælte.

Mine Anstrængelser viste sig nu bogstavelig talt frugtesløse.

Og da Dyden imens havde hørt nogle uforsigtige Ytringer og desaaarsag var bleven arrig, inddrog hun pludselig Nøglen.

Da fnøs og sprudede Friherreinden. Og hun lullede sig fra nu af i den Tro, at den inddragne Nøgle bar Skylden for hele hendes Ufrugtbarhed.

Til alt Held havde jeg holdt mig klar af Striden og ikke forspildt mit gode Forhold til nogen af Damerne.

Det kom mig nu tilgode.

Friherreinden var en Dame med Magt og Forbindelser.

Hun var, naar hun blot vilde, istand til at skaffe mig et falsk Pas, og med mit Kendskab til Paskontorets Damer skulde det ikke falde mig vanskeligt at svindle med Stemplerne før Afrejsen. James Baralong kunde adspredde Damerne saa længe.

Vanskeligheden laa blot i, at Friherreinden nødig vilde afsé mig.

Nu gik jeg altsaa paa Visit.

— Politipræsidentinden er nu ikke god at lægge sig ud med, sagde jeg. Hun gaar omkring i Byen og kalder Dem en Dampf-Nudel!

Av, av, av!

Der havde jeg traadt paa Friherreindens aller ømmeste Ligtorn.

Efter Kastrationen havde hendes Korpus nemlig antaget næsten overmenneskelige Dimensioner.

Hun blev himmelblaa i Ansigtet. Et Øjeblik tænkte jeg, hun skulde eksplodere, men hun beherskede sig som en Stoiker — Livet havde givet hende rig Lejlighed til Indøvelse af denne Dyd — og sagde:

— Jeg lægger ingen Vægt paa, hvad der kommer fra en Dame, som gaar med falske Brillanter.

Om Aftenen, da »Dyden« var ifærd med at slumre ind i min Arm, sagde jeg:

— Friherreinden siger, at Du smykker Dig med falske Brillanter.

Hun lo himmelhøjt, for hun var ikke saadan, og sagde:

— Om saa var! Men hvad forstaar Friherreinden sig paa Juveler!

Næste Dag gik jeg atter paa Visit.

— »Dydens« Brillanter er alligevel ægte, ærtede jeg. Der stikker en Formue i dem!

— Ja, lød Svaret efter en kort Aandsfraværelse, jeg har husket fejl! De er ægte! Hun fik dem af en Jøde, som havde stjaalet dem i Konstantinopel. De var Prisen for hendes Dyd.

— Har man hørt!

— Ja, ikke sandt! Fint Papir!

— Men nu siger hun, at Friherreinden oprindelig er en Zigøjnerske, som har danset paa hver eneste Markedsfjællebod i hele Østrig og Ungarn. Som Bierhverv stjal De Juveler. Og derfor har De en saa levende Interesse for hendes Brillanter.

— Hun skulde være lidt forsigtig med sin Tunge! For selv om Brillanterne er ægte — pfui! — saa er baade hendes Haar og Tænder forlorne, og Resten af Façaden er malet! Desuden er det en kendt Sag, at hun staar i Forhold til hele Isarvagten. Og hele Byen ved, at hun indlader sig baade med Hunde og Heste. Engang var hun kommen saa nær til en Hund, at de begge maatte køres sammen paa den kirurgiske Afdeling, og jeg har selv paa Gaden set hende omfavne og kysse en lille Hest, som hun elskede. Endelig ved jo hele Byen, at hun har et Barn med en Gedebuk!

Hvis det nu ikke netop havde været »Dyden«, det drejede sig om, vilde jeg jo gjerne have troet det.

Ganske nylig er jeg kommen under Vejr med, at Bo-

cherne har en hemmelighedsfuld Dansesalon ved Navn Brocken, hvor Kvinderne tager hen og danser nøgne med Gedebukke, navnlig St. Hans Nat.

Nu har jeg ganske vist aldrig set en Gedebuk danse, men jeg har set Bocherne danse, og da begriber man uden al anden Forberedelse, at deres Kvinder kan foretrække en rigtig Gedebuk.

Det er endnu ikke lykkedes mig aldeles videnskabelig nøjagtig at fastslaa, hvor Salonen ligger, men det skal være midt inde i store Skove i de brandenburgske Bjærge, altsaa tæt inde paa den svenske Grænse.

Men som sagt, med Hensyn til »Dyden« var jeg sikker. Jeg vidste altfor vel, at den, som havde forført *hende*, hverken var Hund eller Gedebuk.

— Hvorom alting er, siger jeg, har »Dyden« nu sine store Fortrin! Maaske lidt hvas i Tungen! For Eksempel har det *oprørt* mig at høre, hvad hun siger om Friherreinden. —

— Hvad siger hun *nu*?

— At Friherreinden har været gift engang før med en ungarsk Greve, som De ikke var gift med, og at han slog Deres Fader ihjel, hvorpaa han selv blev hængt i et højt, højt Træ.

Efter denne Fuldræffer trak jeg mig baglænds ud af Døren med en Bemærkning om, at jeg længtes forfærdelig efter Frankrig.

Jeg lod gaa nogle Dage, før jeg atter opsøgte Friherreinden.

Hun havde synlig skæmmet sig af Søvnløshed og daarlig Funktion af Leveren.

En lille, fornyet Føler, en henkastet Ytring om, at jeg længtes mod Frankrig, faldt som en Granat midt i et Ammunitionsdepot.

Hun greb om Tanken, som en haardtsaaret griber efter Vandflasken.

Hun var som besat af et fanatisk Forsæt om at skille mig fra »Dyden«.

I næste Øjeblik var vi dybt inde i de mest detaillerede Forhandlinger om min Flugt.

Hun havde en nogenlunde jævnaldrende Tjener, hvis Pas jeg kunde bruge.

Rigtignok var han rødhaaret, men hun paatog sig personlig at farve mig rød for Afrejsen. I sin Iver kom hun til at fortale sig, idet hun sagde, at hendes Fader havde farvet mangan en sort Hest rød.

Nu var jeg sikker paa min Redning.

I de følgende Dage gjorde jeg mine Papirer færdige og betroede dem til en nordisk Ven*), som lovede mig at opbevare dem og udgive dem i hele Verden, om det mod al Forventning skulde gaa mig galt.

Det er lykkedes mig at faa mit stemplede Billede og mit Fingeraftryk paa Tjenerens Pas.

Friherreinden har netop farvet mit Haar og Skæg. Jeg ligner en Boche, saa jeg daarlig kan være i Stue med mig selv.

Om en Time rejser jeg.

Uden Afsked fra min elskede »Dyd« og vore to velsignede smaa — — —

Men — *vive la France!*

*) Næmlig Hr. Emil Rasmussen.

Overs.s Anm.

BARTHOLOMÆUS-NATTEN.

Forinden min Afrejse vil jeg afslutte denne min Beretning, der jo vil faa en uhørt Betydning som Kildeskrift til Bochneres Kulturhistorie.

Det, jeg nu vil skildre, hører foreløbig Fremtiden til.

Læseren vil maaske finde, at de kommende Kapitler saaledes bryder Rammen, idet den øvrige Skildring jo netop har sin Styrke i den nøgterne, strængt videnskabelig historiske Gengivelse af Begivenheder, jeg personlig var Øjenvidne til.

Denne Frygt hviler dog paa en lidt overfladisk Betragtning.

Mine Læsere er vel fortrolige med Bergsons Filosofi?

Eh bien! Saa véd de altsaa ogsaa, at én af de aller pinligste Verdenskatastrofer indtraf dengang, da Dyreverdenen gik hen og spaltede sig uigenkaldelig i Leddyr og Hvirveldyr.

Hin skæbnesvangre Dag traf det sig saa ulykkelig, at Myrerne labbede af med hele Intuitionen, og der sad vore Stamfædre Marekattene ene tilbage med en lang Næse og den kolde, klamme, plattfodede Fornuft, som jo ikke er meget værd mellem Brødre.

Saadan var nu *det!*

Men heldigvis er der endnu nogle faa udvalgte iblandt os, som har bevaret en atavistisk Erindring om at gække til Myren og blive vise.

Det er ikke de Lærde, som — særlig i Bochistan — kun har tilegnet sig Myrernes Flid.

Ikke Profeterne, som alle Dage har spaaet Løgn.

Heller ikke Talenterne, der bare tilegnede sig Langfingerfærdigheden — se bare »Talentet« Peter Ludvig!

Nej, det er *os* alene, *os* store skabende Fransk mænd med Evighedssynet og de nye Tanker!

Hvor de andre Hvirveldyr kun ser en Streg i Tiden, forlænger vor Intuition den uden mindste Anstrængelse helt ind i Evigheden.

I det givne læser vi det kommende som i aabne Bøger.

Af Dagens Billede skaber vi Aarets Ansigt.

Vi konstruerer ikke.

Vi profeterer ikke.

Vi taler om det kommende med samme videnskabelige Sikkerhed som andre om det forbigangne.

Thi vi har skuet, betragtet, oplevet det alt.

Derfor er ogsaa den kommende Skildring paa sin Vis et Øjenvidnes Beretning.

Og nu til Sagen!

Krigen var endt. Freden var sluttet. Militarismens Hydra laa med sin pansrede Bug iveau — knust for evig. Men Militarismen er Tyskland!

Frankrigs Hære var gaaet over Rhinen. Ruslands Damptrømler var kørt over Oder. Kosakker og Negere havde gaaet Arm i Arm ud og ind gennem Berliner Siegesthor. Cadorna havde langt om længe indtaget Wien trods et øsende Regnvejr. Halvdelen af den tyske Flaade var boret i Sænk af de engelske Undervandsbaade. Resten var delt mellem de allierede.

Det ny Europaskort var lagt.

Frankrig havde faaet den gamle franske Rhin til Grænse foruden nye rige, belgiske, hollandske, tyske og portugisiske Kolonier og Syrien.

Rusland havde taget Øst- og Vestpreussen, Galizien,

Nordungarn, Konstatinopel og det halve Balkan, Armenien, Persien og det halve Lilleasien. Desuden havde det annekteret Sverrig.

Italien, som var blevet Republik med D'Annunzio som Præsident, havde faaet Ticino, Tyrol og Øvrebayern, Triest, Istrien, Dalmatien, Albanien, det halve af Grækenland og det halve Lilleasien.

England havde nøjedes med Mesopotamien, Palæstina, de græske Øer og alle tyske Kolonier. Desuden havde det besat Norge, Danmark og Holland for at hindre Paavirkning af den tyske Kultur i disse blodsbeslægtede Lande.

Tyskland og Østrig maatte tilsammen udrede en Skadeserstatning paa 200 Milliarder, inden de blev huggede til Pindebrænde.

Det tyske Rige som saadant var opløst.

Der var oprettet de tre nye Kongedømmer Hessen, Hannover og Mecklenburg.

Men værst var det jo gaet ud over Preussen. Kaliffen i Berlin var ikke længer hverken Kejser eller Konge, men simpelthen Greven af Potsdam. For at udslette enhver Erindring om fordums Storhed havde man tvunget ham til at skifte Navn. Han hed fra nu af Alexander Napoleon, hvilket efter Sigende var et Paafund af Clemenceau.

Trods alt er det jo dog for en Mand, der er begyndt som Skomagersvend i Treuenbrietzen, en ganske smuk Karriere.

Berlin var blevet en Fristad i Lighed med Hamburg.

Efter at Damptrømlen var kørt et Par Gange op og ned gennem Siegesallée, var der ikke en Brandenburger, der stod paa sine Ben. I Stedet for havde man opstillet alle Ententens Statsoverhoveder, Første- og Udenrigsministre, Overgeneralerne og de mest fremragende engelske, franske, italienske og portugisiske Frimurere. Sejrssøjlen havde faaet Lov at staa, vel at mærke med nye Relieffer. Og paa Toppen stod *Frihedens* Gudinde som et for alle synligt Symbol paa

Tysklands endelige Underkuelse og Trældom, Frihedens Gudinde, i hvis Navn vi har ført den hele forfærdelige Krig.

Overfor Bochneres saakaldte »Kultur« var der truffet omtrent de samme Forholdsregler, som England har truffet overfor Irlands gamle Kultur.

Af Kant, Nietzsche og Treitschke blev samtlige Værker overgivne til Ilden og evig Forglemmelse.

Den øvrige tyske Litteratur fik Lov at findes i Bibliothekerne, dog udelukkende til Brug for de Lærde. Alle andre tyske Bøger, som fandtes i privat Eje, var allerede brændt. Alle monumentale Bygninger blev nedrevne, al Skulptur pulveriseret, alle Billeder brændt.

Tysk Musik maatte aldrig mere spilles eller synges. Heller ikke fransk Musik maa fremføres, thi det er ikke Hensigten at kultivere Bocherne. Skal de endelig have Musik, maa den være engelsk, med andre Ord »Geisha«.

Enkelte af vore amerikanske Venner har ment, at disse Vilkaar er haarde.

Her i Europa — maaske bortset fra de neutrale, hvis Mening ingen længer spørger om — føler vi alle, at de langt fra er haarde nok.

Saa længe den sidste Boche, hans Hustru og Børn endnu ikke er slaæet for Panden, er Krigens Maal ikke naaet!

Krigen var endt, og Hærene vendte hjem fra deres store forsmædelige Nederlag.

I to Aar havde München forberedt sig paa et Sejers-Indtog i største 71-Stil.

Nu maatte de indstille sig paa et Nederlags-Indtog i ganske smaa Dimensioner, men feste vilde de ialtfald, thi for det første var de jo Münchenere, og desuden var det jo dog deres Mænd og Brødre og Fædre, som vendte hjem.

Imidlertid skulde Festen tage et ganske andet Forløb, end de havde tænkt sig.

Allerede før Dag gry væltede alt levende ud paa Gader

og Pladser, hvor Larmen af de længselsfulde Kvinder snart blev øredøvende og Trængselen livsfarlig.

I Vinduet hos Böttner paa Theatinerstrasse laa et Fad Østers paa Is.

De var jo hverken Leddyr eller Hvirveldyr. De ejede hverken Fornuft eller Intuition. De havde bare Poezien, ligesom Peter Ludvig.

Og de enfoldige Bløddyr troede, det var Havets Bru- sen, de hørte udenfor Vinduerne.

Grebne og glade aabnede de sig paa vid Gab.

Denne Letsindighed skulde komme dem dyrt at staa.

De druknede i deres egen Snue.

Allerede Klokken ti gik de ind til en bedre Hvile.

Klokken elleve stank de lange Veje — atter ligesom Peter Ludvig.

Henad otte saa man de første Tropper nærme sig Schwa- bing, uden Musik eller Sang.

I omtrent et Par Aar havde Richard Strauss arbejdet paa sin Indtogssymfoni, der skulde forherlige Sejren.

Den sprængte naturligvis hele det moderne Orkester, idet den var beregnet paa at høres af alle i milevid Om- kreds.

Der var opført særlige Damporgeler, Sirener og en Mængde andre ny og virkningsfulde Kolossalinstrumenter omkring i Byen. Komponisten skulde selv staa øverst i Raadhustaarnet og dirigere ved Hjælp af et elektrisk Kla- viatur.

Men nu var jo al tysk Musik forbudt, og den skønne Drøm blev til intet.

Man havde tryglet om Tilladelse til blot at spille: »Deutschland, Deutschland, über alles!« men denne Melodi kunde mindst af alle tillades. Præsident Clémenceau havde derimod naadigst tilladt, at man undtagelsesvis spillede: Ich weiss nicht, wass soll es bedeuten, dass ich so trau- rig bin.«

Uden Begejstring havde man taget mod det ædle Tilbud, og Hr. Strauss opnaaede ubestridelig en Virkning, som ingen havde tænkt sig.

Han havde nemlig udsat den nu saa træffende Nationalsang for Kanoner.

I samme Øjeblik de første Tropper slog Støvlesaalerne i Leopoldstrasse, hylede de første Mørserprojektiler i himmelhøje Buer ind over Staden.

Og de var afstemt saa nøje, blev affyrede saa præcis i to Miles Afstand, at de gled sammen til et ottestemmigt Verdensorkester, der foredrog Sangen, som intet menneskeligt Øre før havde hørt den.

Beundringsværdig trods alt er dog Bochneres Opfindsomhedsgave i Retning af det kolossale!

Det var, som om Himlen og hele Universet sang.

Jeg tænker, det lød som en Himlens Dom, som en Gravsalme over det tyske Folk, der var Undergangen viet.

Sikkert er det, at alle hulkede, fra Generalerne til den sidste Biermamsell'.

Denne Stemning tabte sig dog, efterhaanden som de vilde Hunnerskarer trængte dybere ind i Byen, hvor Kvinderne stod i tætte Rader og gemte sig bag hverandre med underlige sky, forskræmte Blikke.

Men hvorfor dog pludselig saa forlegne?

Jo, Sagen var den, at de efterhaanden havde faaet en saadan Smag for den sandseberusende mekaniske Eros, at det naturlige Forhold mellem Mand og Kvinde fyldte dem ikke blot med Væmmelse, men ligefrem med Rædsel.

Krigerne saa med Forundring paa dette Skuespil.

De havde saa glimrende Appetit.

Var saa lystne paa Kvindekød.

Ai, ai, om de var lystne!

En Officer opdager sin Elskede mellem Tilskuerne, bryder ud af Rækkerne og kysser hende under Damens Hvin og Spektakel.

Og dette bliver den bekendte Gnist i den bekendte Krudttønde.

Borte er al Disciplin.

Geledderne brydes, Delingerne opløses, alt er Chaos. Krigernes sande Natur har skaffet sig Luft.

Som vilde Dyr kaster de sig over de hylende Kvinder, hvem det ikke gaar bedre end Sabinerinderne, salig Ihukommelse.

Jeg husker nogle Skildringer i Pall Mall Gazette nogle Decennier tilbage i Tiden om Kvinderøvere i London.

Netop saadan og ikke anderledes gik det til i München.

Fire stærke Mænd holdt hver sit Lem paa de genstridige Kvinder, mens den femte voldtog dem. Og derpaa skiftedes de.

Nøjagtig saaledes gik det til under Bochneres Indtog i Belgien. Jeg har selv læst engelske Øjenvidners Beretninger i neutrale Blade, saa det er aldeles paalideligt.

Nu tænke man sig denne Scene gentaget samtidig paa hver Kvadratmeter hele Byen over, paa Caféernes Borde og Stole, i Kirker, i Haver og Huse og Parker — overalt! Man forestille sig, at denne barbariske Vildskab bredte sig ud over hele Riget. Og man vil indrømme mig, at Mage til Voldtægt en gros har Verden ikke set lige siden den Gang, vi alle var Marekatte.

Efter at nu det første Lidenskabens Jordskælv var stilnet af, oversvømmede de vilde Hunnerskarer Bryggerier, Restaurationer og Caféer, hvor Kellnerinderne moderlig tog sig af dem.

De var ganske vist ogsaa svorne Tilhængere af den mekaniske Eros, men vilde jo dog ikke straks den første Dag efter Striden nægte gamle Stamvenner en liden Stamgunst.

Og Heltene drak.

Krostuen var hidtil den eneste Valplads, hvor Hunnerne havde sejret — men *der* var de alle overlegne.

De drak, og de blev *meget* fulde.

Henad Morgen dinglede de hjem til deres håndervridende Hustruer.

Og hvad fandt de?

Reden fuld af Unger!

Nu er jo Hunnerne, som vi alle véd, et grænseløst vildt Folkeslag, og Bayrerne især er ganske uhyre vilde, men naar de tilmed har drukket, er en saaret Hangorilla for en Spegesild at regne mod en Bayrer.

De bestaaende Tilstande havde de forlængst drukket ud af deres Kvadratskaller.

De bevarede kun en temmelig klar Forestilling om, at Faderen til disse Unger — — var en anden.

Da blev Krigeren grum og vred.

— Mens jeg var ude og bød Fjenden mit Bryst, hvad gjorde saa Du? hylede han til sin skælvende Viv.

Og naar den skælvende Viv i sin Vaande stammede:

— Jeg gjorde det samme!

da tudede Uhyret:

— Nej, Du besudlede min Ære!

Ungerne blev som Regel henrettede paa Stedet med det blanke Sværd.

Om Kvinden græd, blev hun fugtlet med den flade Klinge.

Mukkede hun, da svingede Vildmanden blot sin Bøsse tre Gange i Luften og lod Bøssekolben suse ned over hendes sørgelige Hjærneskal.

Som Regel bragte det hende til Tavshed.

Og nu var Barbaren først i sit Es.

Omgiven af Død og Undergang til alle Sider lagde han sig til Hvile med alle Futteralerne paa i Ægtesengens bløde, lune Skyttegrav.

Sov ind efter Døgnets store Møje og Besvær, sov sødelig ind som en hel lille smilende Gudsfarer.

Og denne Bartholomæusnat blev endelig Krigens sidste Blodbad.

DEN SIDSTE BOCHE.

Da der nogenlunde var rømmet op efter det græsselige Blodbad, begyndte Bocherne saa smaat at gaa i Skole hos deres Kvinder.

De lærte sig Vejen til de mekaniske Elskerinder og fik en glubende Appetit paa deres rigt nuancerede Raffinement i den erotiske Nydelse.

Følgen blev hurtig, at baade Mænd og Hustruer erotisk set følte sig lige frastødt af hinanden.

Selvfølgelig kom dette helt paa tværs af Regeringens Hensigter.

Meningen var jo, at Mændene efter Krigen skulde genoptage deres gamle Funktioner, medens kun de ugifte henvises til Befrugterinstitutionen.

Endvidere havde Rigsdagen besluttet at indføre Tvangsægteskaber med Statsunderstøttelse i udstrakt Maalestok samt at tillade Polygami i de første tyve Aar.

Og nu stoppede pludselig det hele!

Ægtefolkene nedlagde Arbejdet.

De ugifte Kvinder havde gennem den mekaniske Eros fattet en saadan Modvilje mod Befrugterne, at de maatte slæbes til Institutterne af Politiet. De vilde heller ikke længer befrugtes, men fandt paa de utroligste Midler derimod, idet de paastod at Besvangrelsen tidvis hindrede dem i den fulde Nydelse af den attraaede Mekanik.

Jeg vil her blot indskyde, hvorledes det gik Frøken Lilie.

Skøndt hun stod i Landeværnet i yderste Nød, blev hun efter Børneblodbadet og den stærke Nedgang i Fødslerne indkaldt til Befrugtning og var jo lammet af Rædsel.

En Dag møder hun saa mig — nej, det er sandt, jeg var jo afrejst — nej, hun møder min spanske Ven Titicaca paa Gaden og siger:

— Kære Ven, kan De give mig et Middel mod Børn?

Titicaca gik altid med Lommerne fulde af Midler, for han sad jo under Krigen i en stor Bedrift.

Mens han nu staar med Shagpiben mellem Tænderne og roder i sit udviklede System af Lommer, faar han tilfældigvis en Tube Yohimbin mellem Fingrene, og da han er et Skarns Menneske, faar han en ganske nederdrægtig Idé og siger til Frøken Lilie:

— Spis Yohimbin!

Og ufortøvet flyger Lilien paa Apotheket.

Nu maa jeg oplyse for dem, som ikke ved det, at Yohimbin er et Pulver, hvormed man blandt andet opflammer Hingste, naar deres erotiske Ydelser ikke længer svarer til Forventningerne og den høje Anskaffelsespris.

— Maa jeg bede om Yohimbin! siger Frøken Lilie determineret til Apothekeren.

Han betragter hende med levende Interesse og siger:

— Det skal vel ikke være saa meget?

Uden at svare tæller hun tredive Mark op paa Disken.

— Giv mig for dem — foreløbig!

Da Apothekeren af lutter Overraskelse staar fastnaglet til Gulvet, siger hun:

— Er det maaske ikke nok?

— Nok til tre Hingste, naadige Frøken!

— N—n—n—aa!

Næppe var hun hjemme, før hun begyndte at æde det mirakuløse Stof.

Milde Himmel, hvor hun aad!

Og Virkningerne?

Ja, hun var jo næsten ikke til at have paa Skolen.

Hun gik hele Dagen om i sit broderede Brudelinned med Hjærterne og snakkede rødt om Peter Ludvig.

Hun stampede gennem Lokalerne med fremskudt Bringe, gnistrende Øjne og Dampstraaler ud af Næseborene.

Saa hun nede paa Gaden blot Skyggen af et Mandfolk, begyndte hun at vrinske og vibrere, slog ud baade for og bag som en Araber, man har rumpet op med Knaldpeber til Væddeløb.

Da hun kom til Befrugteren, maatte han bede om Naade.

Aldrig havde han været ude for en saa stejlende Fryghed, sagde han.

Arme Peter Ludvig!

Sic transit poezia mundi!

Forresten var Liljen den sidste Kvinde, som blev ifolet.

Staten vred sine Hænder — paa Trods af alle de litterære Smørsmagere.

Man greb til det uhørte Middel at forbyde al erotisk Mekanik.

En hel Række af de forlorne Berømtheder blev udstillede i »Deutsches Museum«. Halvdelen af Kroppen var berøvet sine Ynder, saa Skelettet grinede frem og man kunde kaste Blikket ind i det indre, som var tohu vabohu vakoschek.

Man fik selv Lov at sætte Spilleværket igang. Man kunde dreje paa alle Skruer og Ventiler, personlig overbevise sig om, at det hele var en ganske død og poesiforladt Himstrigims!

Regeringen satte alle sine Digtere til at forhaane de mekaniske Storheder, ligesom Jesaja i sin Tid havde forhaanet Folkets Afguder.

Al deres Spot var dog spildt som Profetens: Folket blev sine Yndlinge tro.

Da Regeringen holdt Nakken stiv, udbrød omsider hin

store tyske Revolution, som Ententens Blade saa længe havde forudsagt.

Under Feltraabet: Hver Mand sin mekaniske Elskerinde, hver Kvinde sin Elsker! skred man til Værket: styrtede alle Throner, afskaffede Militarismen og indførte Republikken.

Dermed fulgte en hel Omvæltning i Folkekarakteren. Den antog en næsten fransk Nuance.

Den tyske Pligt blev erstattet med fransk Frihed, det tyske Arbejde med fransk Nydelsessyge.

Man begyndte at spørge sig selv: hvorfor have mere end to Børn, ja hvorfor overhovedet have Børn, naar Livet er langt tryggere, langt bekvemmere, langt rigere paa Nydelse foruden!

Hele Folket styrtede sig hovedkulds i Favnen paa den mekaniske Eros, der udviklede sig til et mere og mere svimlende, men i Længden, som det viste sig, noget enerverende Raffinement.

Ingen indlod sig længer paa at avle Børn.

Bocherne havde skabt deres sidste Organisation: de havde organiseret Undergangen.

Vi slap for at besudle vore Hænder med den totale Tilintetgørelse af Folket, som er vort endelige Maal.

Aarlig døde en Million af den forhadte Race, og ingen udfyldte længer det tomme Rum.

Jeg kunde nu endelig afsløre mine Batterier.

Det Maal, jeg havde haft for Øje med min geniale Opfindelse, var naaet til Fuldkommenhed.

Først *jeg* har naaet, hvad Krigen ikke orkede.

Jeg er større end Joffre.

Jeg er større end Napoleon.

Jeg er Verdens største militære Geni.

Jeg har knækket Ryggen paa det tyske: *Du skal!*

Jeg har dræbt *det kategoriske Imperativ!*

Om nøjagtig halvtredsindstyve Aar vil de sidste Da-

ges Barnum køre rundt i Amerika med et kæmpemæssigt Jærnbur, hvori han til hedenske Priser fremviser en rystende, udleveret Gamling med Haar over hele Hovedet:

— *den sidste Boche!*

JEAN POINCANARDS OPRØRENDE SKÆBNE.

Næppe havde vi indsmuglet Hr. Poincanards Manuskript, før Telegrafan over London bragte Bud om hans tragiske Endeligt. Der var da ikke længer noget Hensyn, der kunde træde hindrende ivejen for Udgivelsen. Vi gengiver uden Kommentar de grufulde Efterretninger, der i sig selv taler et tilstrækkelig tydeligt Sprog.

Udgiveren.

London.

Hele den herværende Presse er opfyldt af de haarrej-sende Beretninger, som indløber over Schweitz, om den store franske Digter M. Jean Poincanard, en af Førerne for den sidste Digtergeneration.

Gjort til Fange straks i Krigens Begyndelse lykkedes det ham i Kraft af sit vindende Væsen og sin Genialitet i den Grad at insinuere sig hos Fjenden, at han kunde gennemføre sin mefistofeliske Plan: ad fredelig Vej at udrydde alle Tyskere gennem Indførelse af den mekaniske Amor, ogsaa kaldet Kærlighed paa Maskine.

Efter aarelang Virksomhed, hvor han pintes mere og mere af sit Fædrelands manglende Forstaaelse, iværksatte han en æventyrlig Flugt, med falsk Pas og forklædt som Tysker.

Undervejs til Grænsen blev han dog indviklet i et Kær-

lighedsæventyr og besluttede at flygte i sin Elskedes Klæder og udstyret med hendes Pas.

Han var lykkelig og vel passeret Visitationen og ifærd med at gaa ombord i Lindau, da en preussisk Officer forelskede sig i ham og forsøgte den brutale Tilnærmelse, som Italienerne kalder »il gesto napoletano«. Det konstateredes derigennem, at han var i Besiddelse dels af for mange, dels af for faa Ynder til, at han kunde gælde for Kvinde.

Et Forsøg paa at jage sig en Kugle gennem Hovedet blev itide forhindret.

Lænket paa Hænder og Fødder blev han ført til Regensburg, hvor han blev indespærret paa Bunden af en fyrretyve Meter dyb Brønd.

»Denne Brønd har jeg selv set!« forsikrer min Meddeler.

Han sad i Vand til Livet i den forfærdelige Vinterkulde. Det var ham umuligt at sove Nat eller Dag.

Oven over ham fandtes de gamle Torturkamre, hvor henrettede Mordere og Misdædere spogte hver Nat.

Kun to Gange om Ugen sænkedes en Gnalling muggent Brød og en flækket Spegesild ned til den Ulykkelige.

Først efter to Maaneders ubeskrivelige Pinsler udløste Døden den sjælsstore Martyr for en hellig Sag.

Friherreinde von Honhenschwanz, der blev kompromiteret som hans Medskyldige, dømtes til Døden og blev offentlig henrettet paa Odeonsplatz 12te April 1917.

Politipræsidenten i München, Freifrau von Körösmözö, der menes at have staaet i et tvetydigt Forhold til Hr. Poincanard — den ugifte Dames to Sønner bærer hans Navn — tog sig og sine Børn af Dage samme Dag, hun erfarede hans Død.

Hr. Jean Poincanard har efterladt sig et Skrift, der menes at ville hævde sig som et Kulturdokument af verdenshistorisk Rang. Med næsten engelsk Sanddrthed og med gallisk ubarmhjærtig Klarhed i Analysen afslører han for

første Gang i sit fulde Omfang det tyske Riges bundraadne Tilstand, hvorpaa Ententen først og fremmest bygger sin sikre og fuldt berettigede Forvisning om en endelig Sejr.

Det er heldigvis lykkedes en dansk Mand at smugle Manuskriptet over Grænsen, skjult i en Gipsbuste.

Man mener her, at Ententen ved Fredsslutningen vil kræve saavel Kejser Wilhelm som Hindenburg deporterede til St. Helena som retfærdig Straf for Mordet paa Digteren Jean Poincanard.

Iøvrigt skal baade Kejseren og Hindenburg være kompromitterede paa det mest haarrejsende gennem Jean Poincanards geniale Skrift.

Mjælde.

